

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: [København] : J. Cohens Bogtrykkeri, 1870

Fysiske størrelse | Physical extent:

Klok.; af Klok.

Fortællinger og Skizzer

155 s.

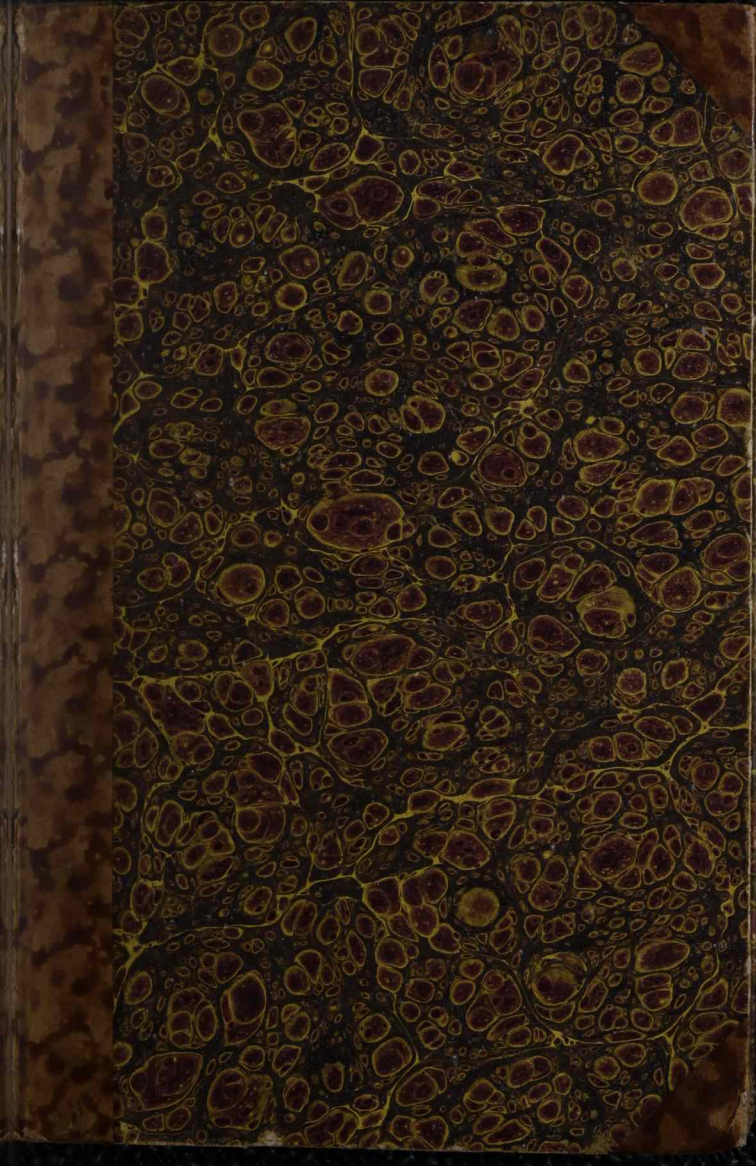
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

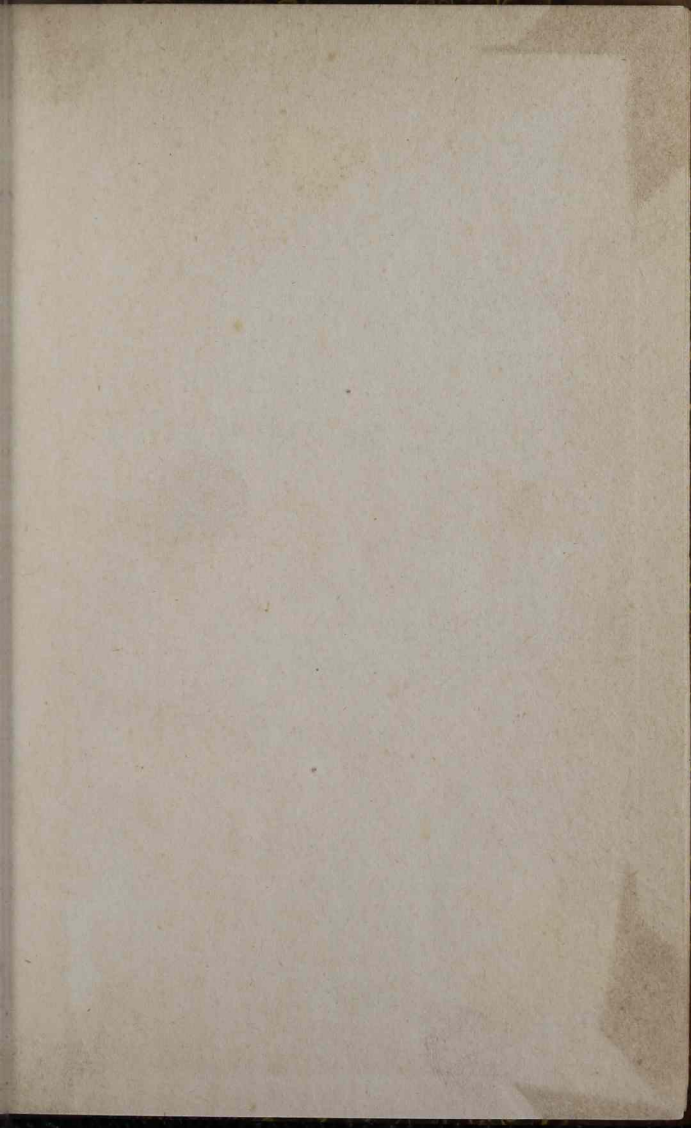
57. - 194.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

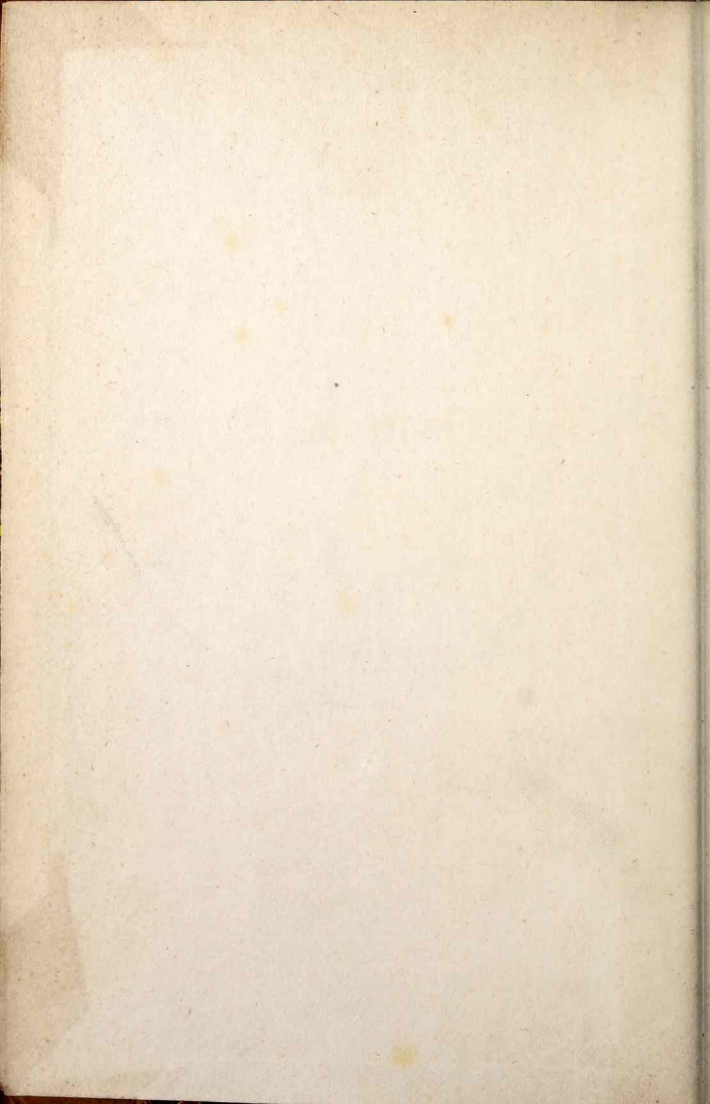

130023408202

Fortællinger og Skizzer

af

Klof.

Fortællinger og Skisser

1818

J. Cohens Bogtrykkeri.

Indhold.

	Pag.
Et Blad fra Møllen	1.
Kaffens Æsthetik	15.
Hymen fortæller	29.
En Krisis	37.
Størekassen	56.
Gaasen	77.
Uhret	92.
Nissens Inseforføjelse	105.
Ridderens Fjer	137.

Index

1	Introduction
2	Chapter I
3	Chapter II
4	Chapter III
5	Chapter IV
6	Chapter V
7	Chapter VI
8	Chapter VII
9	Chapter VIII
10	Chapter IX
11	Chapter X
12	Chapter XI
13	Chapter XII
14	Chapter XIII
15	Chapter XIV
16	Chapter XV
17	Chapter XVI
18	Chapter XVII
19	Chapter XVIII
20	Chapter XIX
21	Chapter XX
22	Chapter XXI
23	Chapter XXII
24	Chapter XXIII
25	Chapter XXIV
26	Chapter XXV
27	Chapter XXVI
28	Chapter XXVII
29	Chapter XXVIII
30	Chapter XXIX
31	Chapter XXX
32	Chapter XXXI
33	Chapter XXXII
34	Chapter XXXIII
35	Chapter XXXIV
36	Chapter XXXV
37	Chapter XXXVI
38	Chapter XXXVII
39	Chapter XXXVIII
40	Chapter XXXIX
41	Chapter XL
42	Chapter XLI
43	Chapter XLII
44	Chapter XLIII
45	Chapter XLIV
46	Chapter XLV
47	Chapter XLVI
48	Chapter XLVII
49	Chapter XLVIII
50	Chapter XLIX
51	Chapter L
52	Chapter LI
53	Chapter LII
54	Chapter LIII
55	Chapter LIV
56	Chapter LV
57	Chapter LVI
58	Chapter LVII
59	Chapter LVIII
60	Chapter LIX
61	Chapter LX
62	Chapter LXI
63	Chapter LXII
64	Chapter LXIII
65	Chapter LXIV
66	Chapter LXV
67	Chapter LXVI
68	Chapter LXVII
69	Chapter LXVIII
70	Chapter LXIX
71	Chapter LXX
72	Chapter LXXI
73	Chapter LXXII
74	Chapter LXXIII
75	Chapter LXXIV
76	Chapter LXXV
77	Chapter LXXVI
78	Chapter LXXVII
79	Chapter LXXVIII
80	Chapter LXXIX
81	Chapter LXXX
82	Chapter LXXXI
83	Chapter LXXXII
84	Chapter LXXXIII
85	Chapter LXXXIV
86	Chapter LXXXV
87	Chapter LXXXVI
88	Chapter LXXXVII
89	Chapter LXXXVIII
90	Chapter LXXXIX
91	Chapter LXXXX
92	Chapter LXXXXI
93	Chapter LXXXXII
94	Chapter LXXXXIII
95	Chapter LXXXXIV
96	Chapter LXXXXV
97	Chapter LXXXXVI
98	Chapter LXXXXVII
99	Chapter LXXXXVIII
100	Chapter LXXXXIX
101	Chapter LXXXXX
102	Chapter LXXXXXI
103	Chapter LXXXXXII
104	Chapter LXXXXXIII
105	Chapter LXXXXXIV
106	Chapter LXXXXXV
107	Chapter LXXXXXVI
108	Chapter LXXXXXVII
109	Chapter LXXXXXVIII
110	Chapter LXXXXXIX
111	Chapter LXXXXXX
112	Chapter LXXXXXXI
113	Chapter LXXXXXXII
114	Chapter LXXXXXXIII
115	Chapter LXXXXXXIV
116	Chapter LXXXXXXV
117	Chapter LXXXXXXVI
118	Chapter LXXXXXXVII
119	Chapter LXXXXXXVIII
120	Chapter LXXXXXXIX
121	Chapter LXXXXXXX
122	Chapter LXXXXXXXI
123	Chapter LXXXXXXXII
124	Chapter LXXXXXXXIII
125	Chapter LXXXXXXXIV
126	Chapter LXXXXXXXV
127	Chapter LXXXXXXXVI
128	Chapter LXXXXXXXVII
129	Chapter LXXXXXXXVIII
130	Chapter LXXXXXXXIX
131	Chapter LXXXXXXXI
132	Chapter LXXXXXXXII
133	Chapter LXXXXXXXIII
134	Chapter LXXXXXXXIV
135	Chapter LXXXXXXXV
136	Chapter LXXXXXXXVI
137	Chapter LXXXXXXXVII
138	Chapter LXXXXXXXVIII
139	Chapter LXXXXXXXIX
140	Chapter LXXXXXXXI
141	Chapter LXXXXXXXII
142	Chapter LXXXXXXXIII
143	Chapter LXXXXXXXIV
144	Chapter LXXXXXXXV
145	Chapter LXXXXXXXVI
146	Chapter LXXXXXXXVII
147	Chapter LXXXXXXXVIII
148	Chapter LXXXXXXXIX
149	Chapter LXXXXXXXI
150	Chapter LXXXXXXXII
151	Chapter LXXXXXXXIII
152	Chapter LXXXXXXXIV
153	Chapter LXXXXXXXV
154	Chapter LXXXXXXXVI
155	Chapter LXXXXXXXVII
156	Chapter LXXXXXXXVIII
157	Chapter LXXXXXXXIX
158	Chapter LXXXXXXXI
159	Chapter LXXXXXXXII
160	Chapter LXXXXXXXIII
161	Chapter LXXXXXXXIV
162	Chapter LXXXXXXXV
163	Chapter LXXXXXXXVI
164	Chapter LXXXXXXXVII
165	Chapter LXXXXXXXVIII
166	Chapter LXXXXXXXIX
167	Chapter LXXXXXXXI
168	Chapter LXXXXXXXII
169	Chapter LXXXXXXXIII
170	Chapter LXXXXXXXIV
171	Chapter LXXXXXXXV
172	Chapter LXXXXXXXVI
173	Chapter LXXXXXXXVII
174	Chapter LXXXXXXXVIII
175	Chapter LXXXXXXXIX
176	Chapter LXXXXXXXI
177	Chapter LXXXXXXXII
178	Chapter LXXXXXXXIII
179	Chapter LXXXXXXXIV
180	Chapter LXXXXXXXV
181	Chapter LXXXXXXXVI
182	Chapter LXXXXXXXVII
183	Chapter LXXXXXXXVIII
184	Chapter LXXXXXXXIX
185	Chapter LXXXXXXXI
186	Chapter LXXXXXXXII
187	Chapter LXXXXXXXIII
188	Chapter LXXXXXXXIV
189	Chapter LXXXXXXXV
190	Chapter LXXXXXXXVI
191	Chapter LXXXXXXXVII
192	Chapter LXXXXXXXVIII
193	Chapter LXXXXXXXIX
194	Chapter LXXXXXXXI
195	Chapter LXXXXXXXII
196	Chapter LXXXXXXXIII
197	Chapter LXXXXXXXIV
198	Chapter LXXXXXXXV
199	Chapter LXXXXXXXVI
200	Chapter LXXXXXXXVII
201	Chapter LXXXXXXXVIII
202	Chapter LXXXXXXXIX
203	Chapter LXXXXXXXI
204	Chapter LXXXXXXXII
205	Chapter LXXXXXXXIII
206	Chapter LXXXXXXXIV
207	Chapter LXXXXXXXV
208	Chapter LXXXXXXXVI
209	Chapter LXXXXXXXVII
210	Chapter LXXXXXXXVIII
211	Chapter LXXXXXXXIX
212	Chapter LXXXXXXXI
213	Chapter LXXXXXXXII
214	Chapter LXXXXXXXIII
215	Chapter LXXXXXXXIV
216	Chapter LXXXXXXXV
217	Chapter LXXXXXXXVI
218	Chapter LXXXXXXXVII
219	Chapter LXXXXXXXVIII
220	Chapter LXXXXXXXIX
221	Chapter LXXXXXXXI
222	Chapter LXXXXXXXII
223	Chapter LXXXXXXXIII
224	Chapter LXXXXXXXIV
225	Chapter LXXXXXXXV
226	Chapter LXXXXXXXVI
227	Chapter LXXXXXXXVII
228	Chapter LXXXXXXXVIII
229	Chapter LXXXXXXXIX
230	Chapter LXXXXXXXI
231	Chapter LXXXXXXXII
232	Chapter LXXXXXXXIII
233	Chapter LXXXXXXXIV
234	Chapter LXXXXXXXV
235	Chapter LXXXXXXXVI
236	Chapter LXXXXXXXVII
237	Chapter LXXXXXXXVIII
238	Chapter LXXXXXXXIX
239	Chapter LXXXXXXXI
240	Chapter LXXXXXXXII
241	Chapter LXXXXXXXIII
242	Chapter LXXXXXXXIV
243	Chapter LXXXXXXXV
244	Chapter LXXXXXXXVI
245	Chapter LXXXXXXXVII
246	Chapter LXXXXXXXVIII
247	Chapter LXXXXXXXIX
248	Chapter LXXXXXXXI
249	Chapter LXXXXXXXII
250	Chapter LXXXXXXXIII
251	Chapter LXXXXXXXIV
252	Chapter LXXXXXXXV
253	Chapter LXXXXXXXVI
254	Chapter LXXXXXXXVII
255	Chapter LXXXXXXXVIII
256	Chapter LXXXXXXXIX
257	Chapter LXXXXXXXI
258	Chapter LXXXXXXXII
259	Chapter LXXXXXXXIII
260	Chapter LXXXXXXXIV
261	Chapter LXXXXXXXV
262	Chapter LXXXXXXXVI
263	Chapter LXXXXXXXVII
264	Chapter LXXXXXXXVIII
265	Chapter LXXXXXXXIX
266	Chapter LXXXXXXXI
267	Chapter LXXXXXXXII
268	Chapter LXXXXXXXIII
269	Chapter LXXXXXXXIV
270	Chapter LXXXXXXXV
271	Chapter LXXXXXXXVI
272	Chapter LXXXXXXXVII
273	Chapter LXXXXXXXVIII
274	Chapter LXXXXXXXIX
275	Chapter LXXXXXXXI
276	Chapter LXXXXXXXII
277	Chapter LXXXXXXXIII
278	Chapter LXXXXXXXIV
279	Chapter LXXXXXXXV
280	Chapter LXXXXXXXVI
281	Chapter LXXXXXXXVII
282	Chapter LXXXXXXXVIII
283	Chapter LXXXXXXXIX
284	Chapter LXXXXXXXI
285	Chapter LXXXXXXXII
286	Chapter LXXXXXXXIII
287	Chapter LXXXXXXXIV
288	Chapter LXXXXXXXV
289	Chapter LXXXXXXXVI
290	Chapter LXXXXXXXVII
291	Chapter LXXXXXXXVIII
292	Chapter LXXXXXXXIX
293	Chapter LXXXXXXXI
294	Chapter LXXXXXXXII
295	Chapter LXXXXXXXIII
296	Chapter LXXXXXXXIV
297	Chapter LXXXXXXXV
298	Chapter LXXXXXXXVI
299	Chapter LXXXXXXXVII
300	Chapter LXXXXXXXVIII
301	Chapter LXXXXXXXIX
302	Chapter LXXXXXXXI
303	Chapter LXXXXXXXII
304	Chapter LXXXXXXXIII
305	Chapter LXXXXXXXIV
306	Chapter LXXXXXXXV
307	Chapter LXXXXXXXVI
308	Chapter LXXXXXXXVII
309	Chapter LXXXXXXXVIII
310	Chapter LXXXXXXXIX
311	Chapter LXXXXXXXI
312	Chapter LXXXXXXXII
313	Chapter LXXXXXXXIII
314	Chapter LXXXXXXXIV
315	Chapter LXXXXXXXV
316	Chapter LXXXXXXXVI
317	Chapter LXXXXXXXVII
318	Chapter LXXXXXXXVIII
319	Chapter LXXXXXXXIX
320	Chapter LXXXXXXXI
321	Chapter LXXXXXXXII
322	Chapter LXXXXXXXIII
323	Chapter LXXXXXXXIV
324	Chapter LXXXXXXXV
325	Chapter LXXXXXXXVI
326	Chapter LXXXXXXXVII
327	Chapter LXXXXXXXVIII
328	Chapter LXXXXXXXIX
329	Chapter LXXXXXXXI
330	Chapter LXXXXXXXII
331	Chapter LXXXXXXXIII
332	Chapter LXXXXXXXIV
333	Chapter LXXXXXXXV
334	Chapter LXXXXXXXVI
335	Chapter LXXXXXXXVII
336	Chapter LXXXXXXXVIII
337	Chapter LXXXXXXXIX
338	Chapter LXXXXXXXI
339	Chapter LXXXXXXXII
340	Chapter LXXXXXXXIII
341	Chapter LXXXXXXXIV
342	Chapter LXXXXXXXV
343	Chapter LXXXXXXXVI
344	Chapter LXXXXXXXVII
345	Chapter LXXXXXXXVIII
346	Chapter LXXXXXXXIX
347	Chapter LXXXXXXXI
348	Chapter LXXXXXXXII
349	Chapter LXXXXXXXIII
350	Chapter LXXXXXXXIV
351	Chapter LXXXXXXXV
352	Chapter LXXXXXXXVI
353	Chapter LXXXXXXXVII
354	Chapter LXXXXXXXVIII
355	Chapter LXXXXXXXIX
356	Chapter LXXXXXXXI
357	Chapter LXXXXXXXII
358	Chapter LXXXXXXXIII
359	Chapter LXXXXXXXIV
360	Chapter LXXXXXXXV
361	Chapter LXXXXXXXVI
362	Chapter LXXXXXXXVII
363	Chapter LXXXXXXXVIII
364	Chapter LXXXXXXXIX
365	Chapter LXXXXXXXI
366	Chapter LXXXXXXXII
367	Chapter LXXXXXXXIII
368	Chapter LXXXXXXXIV
369	Chapter LXXXXXXXV
370	Chapter LXXXXXXXVI
371	Chapter LXXXXXXXVII
372	Chapter LXXXXXXXVIII
373	Chapter LXXXXXXXIX
374	Chapter LXXXXXXXI
375	Chapter LXXXXXXXII
376	Chapter LXXXXXXXIII
377	Chapter LXXXXXXXIV
378	Chapter LXXXXXXXV
379	Chapter LXXXXXXXVI
380	Chapter LXXXXXXXVII
381	Chapter LXXXXXXXVIII
382	Chapter LXXXXXXXIX
383	Chapter LXXXXXXXI
384	Chapter LXXXXXXXII
385	Chapter LXXXXXXXIII
386	Chapter LXXXXXXXIV
387	Chapter LXXXXXXXV
388	Chapter LXXXXXXXVI
389	Chapter LXXXXXXXVII
390	Chapter LXXXXXXXVIII
391	Chapter LXXXXXXXIX
392	Chapter LXXXXXXXI
393	Chapter LXXXXXXXII
394	Chapter LXXXXXXXIII
395	Chapter LXXXXXXXIV
396	Chapter LXXXXXXXV
397	Chapter LXXXXXXXVI
398	Chapter LXXXXXXXVII
399	Chapter LXXXXXXXVIII
400	Chapter LXXXXXXXIX

Et Blad fra Mollen.

„Jo, Onkel maatte bestemt kunne fortælle Noget!“ det havde jeg altid tænkt og engang ogsaa sagt; men Onkel havde blot purret op i Krølparnykken, saa der kom flere hvide Krøller frem, leet og svaret: „Troer Du?“

Onkel og Tante vare et prægtigt Par, med Forstand nok til at være nogenlunde velhavende Møllerfolk, og Hjerte nok til at være den bedste Onkel og den meest velsignede Tante. Hvis Adam dengang, da han boede i et Hsthuis i Paradisets Have, havde haft Onkler og Tanter, kunde disse ikke have været meget forskjelliges fra min Onkel og min Tante. Afbetale den Gjeld, hvori jeg staaer til dem — nei, det kan jeg ikke, ikke, om jeg tog en Guldring paa hver Finger og reiste til barbariske Lande og lod mig sælge som Slave og anvendte, hvad der kom ind. Nei, jeg kan kun yde en Smule fattig Tak ved at love af og til i mit Liv at komme til deres fredelige Gravsted og pille et visst Blad af Rosentræet og rykke en vildtvogende Græstot op og læse igjen Indskriften paa Gravstenen om dem begge To, og dernæst ved at love aldrig at glemme dem; Gud give, jeg kunde være saa frimodig ved alle Løfter som ved dette!

So, det tør jeg love, aldrig at glemme ham, den lille, tykke, blaaøiede og rødfindede Mand, der om Morgenens, naar jeg aabnede mit Vindue mellem Vindruebladene, stod barhovedet paa Møllebroen med brogede Morgensko og røg af sin ganske korte Pibe med „Slaget paa Rheden“ malet paa Hovedet, og nikkede til „Synsoveren“, medens den blaae Tobaksrøg med synlig Fornøielse foer lige igjennem de smaa, tynde Valfenbarter midt paa Rinden! — Og hende og det „Godmorgen, min Dreng! — Naa, er Du der!“ hvilket hun ledsagede med et Nik af det glade Ansigt under den krusede Morgenskappe, naar jeg derpaa kom ned i Dagligstuen, hvor Solen skinnede i Kopperne paa Bordet, og hvor hun skjenkede mig Kaffen og kom med Tallerkenen, hvorpaa Bollerne laae med de utroligt mange Rosiner. Jeg har altid haft den Formening, at der i dette Punkt maa have bestaaet en bestemt Aftale mellem Tante og Bageren; thi aldrig har jeg seet en saa ulovlig Mængde Rosiner i Boller, undtagen malet paa Skildter, til hvilke jeg mener, der ikke svarer nogen Virkelighed.

Men til Erindringen om dette Par er knyttet Erindringen om deres Mølle, som laa venligt midt i Solskinnet med de grønne Træer om Huset, med de hvide Duer paa Taget, hvor de sad trygt og roligt under de suurrende Møllevinger, med Kyllingerne, som sloges i Gaarden, og Hanen, som gik ud og dreiede sig i Mølleporten. Der var saa hyggeligt og godt i Onkels Mølle og saa tørt, saa herligt tørt, naar jeg kom gennemvaad hjem fra Aaen med Fiskestangen over Skulderen og Blikspanden med den sprællende Aborre i Haanden, medens Tante rystede paa Hovedet indensfor Dagligstuevinduet, og Onkel lo fra Møllen. I Møllen tilbragte jeg lykkelige

Drengaar fra den Dag, da jeg af Onkel blev løstet ned fra Boguen og raft til Tante i Døren, grædende, ikke fordi Præsten samme Dag havde kaldt mig en stakkels, lille, fader- og moderløs Dreng, da jeg holdt Onkel i Haanden paa Kirkegaarden, men fordi jeg samme Dag havde seet min udlevede Ven blive løst af Lænken og hylende blive trukket ud af sit Hundehuus. Fra senere Tider, da den lange Dreng maatte til Skolen og videre ud i Verden, glemmer jeg de lyseste og muntreste Ferieerindringer fra Møllen.

Nei, aldrig kan jeg glemme Møllen derude paa Vandet; thi jeg veed, hvor hjerteligt man i den tog Deel i al min Skjebne, hvilket især blev mig klart den smukke Sommeraften, da jeg kom kjørende dertil i Galop som uubagt Student og kastede den pæne, nye Hue ind gjennem det Vindue, som Tante aabnede for at vifte med Lomme-tørklædet. Hvor huster jeg den Aften! Bordet med de to Sølvstager foruden den store Søndagslampe, med Blomster endogsaa om Benene paa min Stol, med Navnetrækket i Smørret, med Sølvhuret i Servietten, Svedsketarten med Sukkerindskriften: „Peter Student“, Punscheglassene med den forgyldte Rand! Og Tante, der skar Rugbrøds- og Fransbrøds- og Suurbrøds-Endeskiven af til mig, og — det største Vidunder, som Møllens Beboere aldrig før havde oplevet og aldrig siden kunde glemme — Onkels Tale, som lykkedes saa vel, at Tante, idet hun tørrede hans svedte Ansigt med sit Lomme-tørklæde, udbød: „Det gif bedst af de ni Gange, jeg nu har hørt den!“ — Ja, var der Noget med et uroligt Sind, med en stuffet, forbitret Sjæl, da vilde jeg kun ønske ham at deeltage i et Liv, som det derude i Møllestuen, og at see, hvad man der saae, hvorledes en Møller og en

Møllerkone holdt af hinanden, de to Gamle, der dog vare som to unge, forelskede Folk.

„So, Onkel maatte bestemt kunne fortælle Noget!“ det havde jeg altid tænkt ved at see deres smukke Kjærlighed til hinanden, og, da jeg var i den Alder, hvori man helst læser Bøger om deilige Riddere, der holde saa grueligt meget af smaa Prindsesser med Sloiser paa Skuldrene, og selv nok kan sidde og ønske, at man ogsaa var saadan en deilig Riddermand med sort Fipstjæg og blaat Skjærf og om Morgenen bandt sin hvide Hest ved Tjørnehækken udenfor Prindsessens røde Borg og om Middagen stod i brændende Solhede, overspyttet af den store, forte Snegl, som passede paa Slottet, men allerede havde jaget et godt Stykke af Sværdet ind i Skovsneglen, saa Prindsessen i sin Glæde kastede sit Ravhalsbaand ned fra Altanen, og om Aftenen ved Ridderdansen paa den befriede Borg snurrede hende under de store Lysekroner, medens Ravhalsbaandet hang og raslede ved Sværdhæftet — da jeg var i den Alder, blev det mig først rigtigt klart, at Onkel vist maatte kunne fortælle en nydelig, lille Kjærlighedshistorie om sig og Tante, og da havde jeg sagt det til ham; men dengang svarede Onkel som sagt kun: „Troer Du?“

Og Tiden gjorde, hvad den altid gjør; den gik meget hurtigt. Onkel og Tante skulde endnu have den Glæde at see mig springe af Bognen som en fornøiet filosofisk Kandidat, jeg skulde endnu tilbringe den bedste Sommerferie i Møllen, en Sommerferie, fuld af lys og varme Dage i Skov og paa Mark og stille, deilige Aftener i Møllehaven, en Sommerferie, fuld af muntre Samtaler i Kaffelysthuset, med Fremtidsplaner om mig som Præst i Sognet, og om Onkel og Tante, der skulde komme til

min Kirke som gamle, ganske, hvidhaarede Folk. Jeg huffer tydeligt, hvorledes Onkel sad med den store, blaa-blomstrede Kop i Haanden og lo en klukkende latter over vore Fremtidssnyer; men Tante blev med Et alvorlig, lugtede til den Kaprifolium, hun holdt i Haanden, børstede Kringlekrummerne af Dugen og udbød: „Ja, ja, min Dreng, det bliver dog Vorherres Forretning!“ og saa saa hun over paa mig — jeg huffer hendes Dine! — Nu spørger jeg mig selv, om jeg troer, hun dengang anede Noget; jeg veed, at jeg Intet anede.

Jeg kjørte bort efter den Ferie, sjæleglad over at have været i Møllen, jeg sendte Hilsen tilbage med de hvide Sommerfugle, som fløi forbi, og, da jeg tog Afsted med den hvide Bens og de brune Møllerheste, skar jeg i Begeistring Kofarden af min Kasket og sendte den hjem til Tante. Men det syntes rigtignok, som om Lykken blev altfor stor og maatte standses; thi da Efteraaret kom, og de grønne Blade, under hvilke vi have siddet sammen, fløi af Lysthuset, da bar Møllersvendene en blomstersmykket Kiste ud fra Møllen; i den laa deres brave, gamle Mester, min uforglemmelige Onkel. Den følgende Vinter blev trist i Møllen, skjøndt ellers Alting gif sin gamle Gang. Tante sad hele Dagen paa sin sædvanlige Plads ved Binduet; men hun talte mindre, og hun kunde sidde længere end før i Mørke, inden hun tændte Lampen om Aftenen, og hun havde altid holdt meget af de skinnende Stjerner, men aldrig før havde hun kunnet staae saa længe med Gardinsnoeren i Haanden og stirre op mod den funkende Himmel. Og dog skrev Mestersvenden, at nu kunde det endda gaae; men han kunde ikke tænke sig, hvordan hun til Sommer vilde udholde at sidde ene om Aftenen nede i Haven. Foraaret kom, og jeg glædede

mig, som Alting grønnedes, over, at jeg nu snart kunde komme derud. Da fik jeg en Dag et Brev, hvori Mestervenden skrev, at, da han den Dags Morgen kom ned med Regnskabsstavlen, var hans gamle Madame ikke staaet op endnu; Klokken 10 blev han hentet ned af de grædende Piger, da vaagnede hans gamle Madame op af sin rolige Søvn og udbrod: „Nu skal jeg see ham!“ Og det var, som hvert Ord af hans gamle Madame, aldeles sandt.

En varm Sommerdag et Par Maaneder efter sad jeg og læste i min Stue inde i Byen; jeg havde kjøbt en Tallerken Kirsebær nede paa Gaden og sad just og tænkte paa det gamle Kirsebærtræ ude i Møllehaven, hvor jeg saa mange Gange var naaet heelt op til Toppen, der var sort af spanske Kirsebær, da Postbudet stak et Brev ind til mig. Og i Brevet laa et forseglet Stykke Papir med den Paaskrift, at det først maatte leveres mig efter Onkels og Tantes Død. Det var et firkantet Papisblad, fundet i det gamle Chatol derude, et Blad fra Møllen; og derpaa stod med Onkels Haandskrift Følgende:

„Til min kjære Søstersøn!

„Din Onkel har altid gjort sig Umage for at opfylde alle de underlige Onsker, en Anægt som Du kunde hitte paa. Da Du var herude sidste Ferie, bad Du mig fortælle Dig, hvorledes det egentlig gik til, at jeg fik din Tante; jeg vil opfylde dette Onske, min Dreng, og det saa meget mere, som den simple Historie, din gamle Onkel nu skal nedskrive, har været den bedste Historie i hans Liv og den Historie, som han allersidst — og endda grumme nødigt — vilde glemme. Men det er nu ingen Historie

af det Slags, som staaer i Bøgerne, hvor det Ene villes ind i det Andet, forat det Hele kan see rigtigt sort ud og saa lige med Et paa det sidste Blad i Bogen blive godt, og Du faaer maaskee ikke nær den Morskab af den, som Du venter; for, seer Du, din Onkels Historie er ganske simpel!

„Seg maa nu huske godt tilbage i Tiden, men dog ikke heelt tilbage til den Tid, da jeg var en gal Møllerdreng her paa Møllen og ikke brød mig om Andet, end om at kysse efter Faarene ude paa Marken og om at sidde og ride oppe paa Gelænderet om Møllen med mit Ostbrød i Haanden og tage en Trækto og faae en Lusning af Mestersvenden, og om at sove i de varme Dage paa en lang Meelsæk — saa langt skal jeg ikke tilbage; for dengang tænkte jeg ikke mere, end et af de susende Møllevinger kan tænke. Men jeg maa tilbage til den Tid, da jeg var en ung Møllersvend, der søgte at holde sin hvide Trøie og de hvide Buxer saa pæne som muligt og blankede lidt paa Støvlerne, naar han blev kaldt ned til Middag, og købte flere Kastjetter, end han ligefrem havde Hoveder til, og fandt, at hans æblerøde Kinder faae vel drengagtige ud; for dengang begyndte jeg at tænke. Seg tænkte paa, at der dog var en smuk Udsigt oppe fra Møllehatten udover Haven og Marken med Kærne og Landeveien, som man kunde følge saa langt bort, at Sognene bleve ganske smaa, og Aaen, som med Et løb ind i Skoven; men jeg tænkte ogsaa, at Udsigten var endnu smukkere, naar Møllerens Datter sad og snede under det store Kirsebærtræ nede i Haven. Og jeg tænkte for første Gang over, at jeg Ingenting forstod og kun var en simpel Fyr, men at Møllerens Datter var saa klog og fin og nydelig. Og jeg kunde blive saa fortun-

let over at tænke saa Meget, at jeg tidt ikke kunde holde Støien i Møllen ud, men maatte stikke Hovedet ud af Eugen; og mangen Gang stod jeg op midt om Natten og gik ud og lænede mig til Gelænderet og spekulerede, lige til Duerne fløi mig bassende op om Dreene og fortalte mig, at det var Dag. Jeg var dengang en stor Nar. En Dag saae jeg lille Mads fra Ledet sidde paa Kjøkkenbordet og græde, fordi han havde traadt paa en brændende Cigar, og Møllerens gode Datter staae og bade hans nøgne Fod og snakke Godt for ham og love ham en stor Kop Kaffe og Smørrebrød med Kjød paa, og da gik jeg i flere Dage og tænkte, at jeg for at opnaae det Samme gjerne vilde dandse paa Gulvet i Møllen, om det saa var stablet fuldt af Cigarer med den brændende Ende opad, og jeg skulde synge dertil. At jeg længtes forfærdeligt efter hver fjerde Dag, naar det var min Tuur at komme ned ved Møllerens Middagsbord, det har aldrig fortrudt mig; men det har dog fortrudt mig, at jeg mere end een Gang, naar jeg saae Møllerens Datter kjøre ud i sin bedste Stads og ikke saa venligt op til os, har kunnet ønske at Hesten maatte løbe løbsk, og jeg i det Samme maatte komme ud fra Skoven med en Meelsæk paa Ryggen. Jeg skulde slaae Hovedet af Hesten med Sækken og bære hende paa min Arm op til Møllen!

„En smuk Sommerdag gik jeg nede i Haven, Stærren løb muntert i Græsset; men jeg travede bedrovet om og tænkte over, at jeg var saadan en simpel Fyr. Paa Bænken under Kirsebærtræet stod en lille, pæn Sykuru; jeg kunde ikke lade være at liste mig hen og løste den forsigtigt op og see paa dens nydelige Orden. Der laa tre smaa, violette Sløifer; hvor de vare pæne og fine!

Jeg faldt i Tanker med en lille Sløife i Haanden. Da horte jeg en munter Stemme sige: „Nu kommer jeg strax; lad mig blot hente min Sykurv!“

„Hun kom strax! I en Fart satte jeg Kurven paa Bænken, sprang over et Bed og traadte paa den hvide Kat, der forstrækket foer over Gangen; jeg løb af alle Kræfter tværs gennem Buskene og ned imellem Humlestængerne. Jeg var saa fortumlet i Hovedet, at jeg maatte holde mig lidt ved en Humlestang, inden jeg kunde krybe gennem Hegnet ud paa Marken. Her kastede jeg mig ned i Græsset og opdagede saa, at jeg endnu holdt den lille Sløife i Haanden. Jeg sprang op igjen, foer op i Møllen og spejdede ud fra Lugen. Der kom hun op fra Haven med Sykurven i Haanden; og Ratten fulgte bag-
 efter og traf paa det ene Been. Jeg tænkte da paa at liste mig ned og kaste Sløifen under Bænken; men see, der kom gamle Strømpe-Mette rokkende ud og rokkede lige hen til Bænken! Naar hun kom til Møllen og havde faaet sine tre Kopper Kaffe, skulde hun altid ud og sidde paa Bænken og see paa Bierne og „Somfruens Blomster“. Nu kunde jeg for det Første roligt gaae til mit Arbejde; Strømpe-Mette holdt ikke af at flytte sig! — Blot en Bi vilde stilke hende!

„Da jeg nogen Tid efter med bankende Hjerte igjen kom til Lugen, saae jeg Møllereens Datter og Strømpe-Mette lede rundt omkring Bænken; men Ratten rakte Ansigtet op mod Møllen og kneb Dinene sammen, som om den vilde sige: „Led I kun; men Sløifen er paa Møllen!“ — Da blev jeg endnu mere skurkeagtig; jeg vilde komme slentrende gennem Haven og give mig til at lede med! Jeg skulde nok finde Sløifen; og saa vilde Møllereens Datter da takke mig. „Hvad figer De efter,

Hansen?" lod det i det Samme bag mig; det var Mølleren selv. „Taller De Stikkelsbærrene nede i Haven? — Kom med og fiig mig, hvad det er, der hænger paa den ene Binge! — Saa gif vi ud og figede paa Bingerne; men Sløifen brændte mig i Lommen, og jeg syntes, at Bingerne slog efter mit Hoved. „Og saa er det nok Spisetid!“ sagde Mølleren og trak sit store Sølvuhr op af Buxerne. „Ja! — Kom saa Hansen! I dag er det jo Dem!“ — Jo, det var mig; men jeg havde mere Lust til at kaste mig paa Hovedet ned i Maskineriet.

„Jeg kom ned, satte mig uden at turde see op, greb den Tallerken Grød, der blev raft mig, men havde nær kastet den igjen, da jeg hørte Mølleren sige: „Nei, hør min Pige, Modepnynt forstaaer jeg mig ikke mere paa, end en Høne paa at kjøre en Bogn; men det seer dog forbandet bart ud med de to Sløifer! Hvor er den tredie bleven af?“ — „Ja, Faer,“ svarede den muntre Røst fra Haven, „den tredie Sløife er løben bort fra min Sykurv, da den stod ude paa Banken. Jeg har havt din hvide Kat i Forhor, for han kom i saadan en underlig Fart, da jeg hentede min Kurv; men han vil ikke sige mig, hvem han har pnyntet med den.“ „Zavel,“ udbrød Mølleren med Grød i Munden, „lad Ratten kun faae Skylden! — Værsgo', der er Smør, Hansen! — Det var vel ogsaa Ratten, der havde været ude og stufket sin Hale i den klumpede Bølling igaar — — — Men Hansen dog! Hvorfor propper De Salt i Grøden? — Har De Dndt i Dinene? — Kan De ikke kjende den grønne Smørtallerken fra Moers gamle, røde Saltkar?“ — Og Mølleren lo over mig og badede en Klat Grød i Øskoppen. „Men hør, Hansen!“ begyndte han igjen, „De er ikke rigtig raft, Hansen. Moer klager over Deres Appetit. Nu

skal jeg sige Dem Noget, nu — Tak! En Klats endnu, min Pige, men ikke for stor! — nu følger De med os i Eftermiddag til Bøveren ovre i Smalby. Undervejs kommer vi over en Deel høie Bakker; saa blæser Vinden nok Meelstøvet ud af Kalotten paa Dem — og af Dinene, Hansen!“ — Og Mølleren lo og trak Besten ned over Grøden.

„Katten havde jeg traadt paa, og nu maatte den tilmed bære Skylden for mig, jeg havde spoleret den Kjøle, Møllerenes Datter skulde ud med for første Gang, Mølleren og hans Kone havde jeg bildt ind, at jeg var syg, og til Gjengjæld toge de mig ud med for at more mig, medens jeg endog saa bar Tvvefosterne i Bestelommen! — I de Tanker turde jeg ikke see høiere op end til Balmuerne paa Grøstefanten, til Hjulene af de forbirullende Bogne og til et Stykke blaa Kjøle, som hoppede lidt foran mig paa Veien, medens jeg lustedes afsted ved Siden af de gamle Møllerjolk. Men Veiret var det deiligste Sommerveir, Lærkerne sang for mig, og jeg hørte Leerne klinge bag Hegnene; Modet begyndte at komme op i mig. Og da Skovens Kølighed slog os imøde, og Sommerfuglene hoppede om os, og alle Fuglene sang i Skoven, da blev jeg saa sjæleglad; see op turde jeg ikke, men det Stykke blaa Kjøle, jeg stirrede paa, voksede og voksede, og jeg syntes hele Tiden, jeg hørte Fuglene frie til hinanden. Paa een Gang hørte jeg Mølleren raabe et Stykke bag mig: „Men Hansen, hjælp dog Pigebarnet!“

„Jeg saae op; huu var traadt ud paa Gangbrættet over Aaen, men Brættet vaklede, og nu stod hun midt paa det og holdt ved en lang Green, uden at turde gaae videre. Da syntes jeg, Fuglene sang af alle Kræfter og raabte og skreg til mig; jeg sprang til, slog min Arm om

hendes Liv og førte hende over. Fra det Dieblik hørte jeg ikke længere Fuglene synge; det susede for mine Øren, min Arm var som lagt i Bærn, jeg kunde ikke vriste den bort. Uden et Ord og uden at see op gif vi begge stille frem paa Skovstien. Jeg veed ikke, hvorlænge vi gif saaledes; men tilsidst var Mølleren lige bagved os. „Naa, jaja, jaja!“ sagde han, „vi forstaaer jo nok de Dikkedarer, Børn! Gud velsigne Bær altid, baade fra Moer og mig!“ — Da faldt med Et Fuglesangen igjen i mit Øre, og vi saae begge op, forundrede over, at mit Frieri var gaaet af uden et eneste Ord.

„Hvor det blev en deilig Tuur gjennem Skoven, medens jeg tog Sløifen frem og lettede mit Hjerte, og Mølleren satte sig ned paa en Træstub og udbrød: „Naa, saa det var derfor, Grøden var for fersk, Hansen! Og min arme Kat! Hansen, Hansen! — —“ og saa lo han, saa han maatte tage sin Hat af og tørre sit Hovede. Vi kom først til Bæveren, da Megene kastede Skygge paa Marken, og Kærne brølede. Da Aftenklokken ringede, ringede vi med Bæverens Viinglas i Væsthuset. Da Skumringen kom, maatte vi to lykkelige Menneffer frem fra Røddegangen; og Mølleren tændte sin Pibe og sagde, at nu gif han hjem med to forgyldte Hjerter. Da vi saa igjen kom til Gangbrædtet i Skoven, skinnede en blank og klar Maane paa Vandet; men jeg gif med den gamle, pinlige Tanke, der først nu var kommen igjen. Paa Frierstedet spurgte jeg Møllere fine, lille Datter, hvorfor hun havde taget saa simpel en Fyr som mig; da vendte hun sine gode Dine mod mig og svarede: „Fordi Du har saadant et ærligt Ansigt og saadant et godt Hjerte!“

„Rolig og glad gif jeg med hende hjem til Møllen.

Paa Steentrinet udenfor Døren sad den hvide Kat. Mølleren klappede sin stakkels Mis, der var bleven lukket ude, men jeg meente nu, at Katten var bleven oppe med Billie; den havde seet saa Meget den Dag og vilde derfor nok see Resten med!

„Ja, min Dreng, der har Du din Onkels Historie. Da Mølleren's Datter blev din Tante, opgav min gamle Svigerfader Kommandoen paa Møllen og lod sætte et nyt Flag med vore Navnetræk i Toppen af Hatten. Ikke sandt, jeg havde Ret, det er en simpel Historie! Men een Ting er dog forunderlig ved den. At det virkelig er den unge, smukke, lille Møllerdatter som sidder derhenne ved Vinduet med Brillen paa og anstrenger sig for at see Traaden, hun skal sye sin Kappe med. — Aa, nei, det er ikke saa forunderligt endda; for nu har din Tante reist sig og er kommen hen og har liget ned i Papiret og taget mig om Hovedet og kaldt mig „en gammel Nar“ og seet paa mig med de samme klare Dine, som saae op til mig derovre i Skoven paa den lykkeligste Dag i mit Liv. Paa Dinene kan jeg kjende hende; maatte disse Dine skinne over mig, naar jeg engang skal reise heelt fra Møllen, da vil jeg med Frimodighed gaae den Bei, Vorherre vil have.“ —

Jeg blev takkefuld siddende med Papirbladet fra Møllen i min Haand. Nu var jeg glad over min lystige Bøn, der havde skaffet mig Historien om Onkels stille Skovfrieri; hvor det lignede ham! — Det var mig, som om de gamle Møllersfolk vare komne op i min lille Stue; jeg saae paa deres Portraeter og tænkte paa, at Onkel havde faaet sit Onske opfyldt. Han maatte i Døden have seet Tantes Dine skinne, fulde af Taarer af Sorg over, hvad hun mistede, og af Glæde over, hvad

hun havde eiet. — Endnu vil jeg blot tilføie, at Onkels Me-
 stersvend fik Møllen. Jeg har besøgt den en Sommer-
 dag; men jeg syntes, at de hvide Duer ikke sad fuldt
 saa trygge og rolige paa Taget som fordum, at Kyllingerne
 ikke sloges med det gamle Liv, og at Møllevingerne ikke
 snurrede nær saa lystigt rundt som i gamle Dage; dog —
 det Sidste kom maaskee af, at der ikke var Vind nok!

Kaffens Æsthetik.

Min Læser, Du maa ikke være Homoopath og sige, at Kaffen ikke altid er sund, Du maa ikke engang nogen-
 finde et eneste Dieblif have Inttet til saadanne Vægers Ord,
 der i dette Stykke ikke ere bedre end de af dem selv forkjæt-
 trede Homoopathen, Du maa aldrig blot et Sekund have
 rokket blot en Knappenaals Brede fra den grundmurede
 Overbeviisning, at Kaffen er sund, sund som Solstien i
 en Dagligstue, som et Glas Mælk paa en Bænk under
 et grønt Træ, som din Moders Kys — ellers er Du al-
 deles ikke min Læser. Men Du derimod, som med en
 vis Henrykkelse sagtner dine Skridt i det snevre Stræde,
 hvor Lugten af brændte Bønner bølger ud fra et smukt,
 lille, faldefærdigt, hyggeligt Huus, som lægger Alt fra
 Dig, naar Du seer Koppen komme ind i din Stue paa
 en Balle, som med Fryd stikker Solvaaren i det bruun-
 ladne Hav, paa hvis duftende Overflade Flødestindet vug-
 ges som store Skummasser over de hvide Sukkerklipper
 paa Bunden, hvilke Havets Bølgeslag mere og mere slikke
 bort — see, Dig tør jeg lade læse efterfølgende Linier;
 thi jeg veed, at Elstere fryder det altid at høre om den

Elstede, selv om det kun gives ham at lytte til en stammende Bondedrengs mangelfulde Beskrivelser. Saa lader os tale om Kaffen som Benner, Kaffens sande Benner! —

Kaffens Hjem er Arabien, det giver Videnskaben; at det maa have været det „lykkelige“ Arabien, giver den funde Fornuft. Fra disse skjønne Egne, Eventyrenes Hjemland, lyder Legenden om Kaffen saaledes: En værdig, hjertensgod, gammel, rødkindet Abbed med fridvidt Nakkehaar kunde aldrig faae sine Munke aarvaagne. Naar han om Natten stod op og paa Embedsvegne kom listende med Blandlygten, traf han saa sørgeligt tidt en bruun Rutte snorksovende paa en Træstol, eller — hvad der tog sig endnu ængsteligere ud — han saae en Skaldepande nikke op og ned, og hvert Dieblif true med at tørne mod en haard Steenpille. Bekymret spadserede den gamle Abbed paa Bjergerne om Klostret, og der mødte han Bildgeden; ja, den kunde holde sig vaagen! Naar han kom der, træt og varm, i Middagsheden, da løb Bildgeden lige saa hurtigt som altid og sprang nok saa lystigt i det brændende Solskin, og naar han seent i den mørke Nat gik nedad Bjergets Skraaning, da jagede de sorte, hornede Skygger ham forbi, og steg han derop, før Morgensolen kastede Rødt i Luften, da stod Bildbukken der allerede og snusede fornøiet paa en Klippe-top, og i dens Skjag hang Græsstraa, som den havde hentet paa en anden, luseblaa Klippepids langt borte. Og han saae den vaagne Glands i Gedebukkens Die og tænkte paa, hvoraft det dog kunde komme; men en skjøn Dag kom han efter det. Han traf en gammel, hvid Bildged, der bøiede Hornene ned paa Ryggen og med Henrykkelse rev nogle røde Bær af et smukt, slankt Træ med blanke Blade. En halv Time efter trippede den gamle

Abbed ud i Klosterhaven, fulgt af en Munk med en Spade paa Nakken; den Gamle gned fornøiet sit glindsende Skjæg mellem sine magre Hænder og tog sin Kalot af, i hvilken han havde gjemt en lille, grøn Afslægger. Nu tilhørte Kaffen Verdenshistorien. Munkene, — jo, de forstod, hvad der er godt paa denne Jord! Mellem funde Bjerger, i en deilig Dal, med en stille Sø og en Skov med Fugle i, der byggede de deres Klostre og plantede en Rosenhave dertil, og i Klosterhaven, i Rysthuset, hvor mange, sjeldne Blomster slyngede sig om Træorsene, der stod det første Kaffebord. Muhameds bruunkindede Dreng, de raske Arabere, lærte Kaffe-kommersens af Munkene, og saa var Hemmeligheden ude blandt Folk. Den lange, dovne Tyrk sad hele Dagen med en Kop foran sig, og Europas nysgjerrige Søn maatte hen og kige i den og smage; strax var Forslaget antaget og henviist til anden og tredie og fyttende og attende og niogbalvfemststyvende Behandling. Det gik rivende hurtigt, for det var ingen dansk, men en tydsk Læge, der tog sig af Sagen. Og nu — er der nu en treaars Dreng, der ikke kjender, om ikke hjemmefra, saa dog fra den lidt for gode Bedstemoder, hvor deiligt det er at staae paa en Skammel ved Bedstemoders Bord, med Bedstemoders Lommetørklæde om Halsen, og spise tyndt, lyst Kaffe vand af en Underkop med en Theeske? —

Der kunde skrives en deilig Sang om Kaffens Liv og Levnet: Første Vers: Kaffe-oven duster dernede i de varme Lande under den blaae Glashimmel, de hvide Blomster springe ud for Solens Diekast, og Fuglene kunne ikke synge bedre paa nogen Green i hele Skoven, end paa den glindsende, altid grønne Kaffe-green. Andet Vers: Sydlandste, deilige Kvinder med Blafesthaar og broget Uldgarn

som Drenringe komme i hvide Kjoler, med flade Kurve paa Hovedet, syngende en smuk, malebarist Sang; de plukke og plukke, og det røde Bar funkler som Ild i den mørke Haand. Tredie Vers: Frugterne torres i Solen; Sommerfuglene dandse over dem. I Skalmøllen smælder Piffen paa de sorte Ringstykker, saa fastes de tunge Kaffesække knasende paa Blækryggene for at tørre Blodet af. Skibet seiler bort over det blinkende Verdenshav; det magtige Handelshuses vidtbekjendte og overalt respekterede Mærke læse Fuglene i Bimlerne, det staaer paa Kapitainens Papiere, det er syet med rød Traad paa Matrosernes hvide Buks, det er malet med sorte Streger paa hver Kaffesæk i Lasten. Fjerde Vers: Hundrede Penne have spruttet i alle mulige Sprog i Hænderne paa hundrede Bogholdere med stive, hvide Halsbind og Regnepander; men saa staaer Kaffen ogsaa i Kjobmandens Butik. Altid er der Liv, Handel og Munterhed i denne Butik; Drengen er saa klodset og kan synke Rosiner, udenat noget Menneſte kan see det udenpaa ham, Svenden lader Bonnerne rasle paa et halvt Arf Papir og ligner dem ved Elfenbeensflugler. Femte Vers: Bonnerne rumle ud i Verden; de rumle i Livreetjenerens aſtegraae Frakkelomme under to store, blanke Solvknapper, i hvilke en Løve lugter til en Rose, de rumle i Pigens Kurv mod en Gulerod, en Kalveſtank og en Bog fra Leiebibliotheket, de rumle i Bondemandens ene Lomme, medens de grønne Eichoriepaffer stikke op af den anden, og han selv med Piben i Munden travet hen ad Landeveien og seer paa Kornet til begge Sider. Sjette Vers: Kjelderkonen brænder Bonner i det mørke Kjøkken dybt nede under Porten; det seer heeagtigt ud! Røgen bolger, lifligt dustende, frem, Skraldemanden suuser den op, medens han svinger sin

Skralde i Porten. Røgen gaaer tilveirs langs opad Huset; i Stuevinduet puster Bartens gnavne, røde Hvalfiskeansigt to tilfredse Dampsoiler ud fra Kridtpibens lakkede Spids, og Studenten aabner sit Kvistvindue, lægger Slobroksærmet i Vindueskarmen — men saaledes, at Gjenboens Frokener ikke kunne see Hullet — og indaander med Fryd de nærende, hjemlige, kryddrede Skyer. Tagkatten paa Skorsteenskanten lukker Ninene i Beruselse, og høit oppe i Luften fjøre Querne rundt i den herlige Røg. Syvende Vers: Bedstemoder er ganske blind; men naar hendes gamle Gigthænder med de store, graae Muffediser faae fat paa Kaffemøllen, da kommer der Liv i Bedstemoder, da flytte Børnebørnene Skamlerne hen om hendes Sirlses Skjole og høre Historien om Nebslagerdrengen, der havde faaet gode Armkræfter af at dreie Hjulet og derfor blev hentet op paa Slottet for at male Kaffebønner i hele fjorten Dage til Prindsessens Bryllup, og kom hjem til sin Moders Hytte, iført Overkøkkens gamle Frakke, med en Skinke bunden paa Ryggen og med en Krandselagering med Brystsjucker omkring sin graae Hat. Ottende Vers synger Kaffemaskinen om Alt, hvad den seer i sine blanke Sider: Den guldglimdende Kaffekande med en Prop i Svælget, Fyrfadet, der seer ud som en Fabrikbygning, hvor Ilden gløder bag de mange Vinduer, Kopperne, der staae der med tomme Maver ligesom smaa Soldater, der ere opstillede for at faae Kommisbrød, den lille, buttede Glødekande, der bringer mere Nytt end Avisen, naar den om Morgenen kommer fra Mellemadamen, Sølvsukkerstaalen, Oldesø's Fa'ers Brudegave til Oldemo'er, og Tallerkenen med Kaffebrødene, som Bagerstevnen ridfede et Par Bogstaver i, da han i Nattens Stilhed stod ene i Bageriet, men flettede dem ud igjen, inden

han med et Suk skjød Brødene ind i Dønen. Niende og sidste Vers begynder med: „Kaffen er færdig!“ med „D!“ og „Ah!“ og kan ikke siges i Prosa. Saaledes kunde der digtes en lang Sang om, hvad Naturhistorien og den øvrige Videnskab lærer os om Kaffebonnerne, Kjæreste-frugterne, der sidde to og to sammen i det mørkerøde, lille Hjertebær.

Førend vi vende os fra Videnskaben, er der en Indvending at imødegaae. Videnskaben er i sin Dom over Kaffen nyligt*) kommen til følgende Resultat: „Kaffen virker oplivende paa Nervesystemet og beforder Fordøiel- sen, men kan ogsaa forarsage Hjertebanken og andre nervøse Tilfælde.“ Hvor let er vor Seir ikke her! Hvor latterligt at see den blege, blaabrillede, tyndhaarede Lærde sætte denne Bremse paa Kaffens Rygte, og — Bremsen flyver tilbage og sætter sig paa hans egen chemistmedi- cinste Næse! Kaffen forvolder Hjertebanken — ja, men det er Henrykkelsens Hjertebanken! Denne Indvending kan altsaa med lige saa stor (eller lige saa ringe) Foie reises mod de stolteste, bedste, lykkeligste Dieblikke i Men- neskets Liv: Da Du blev Kammerraad, Svend, Lieute- nant, Student, K. af D. eller iført Troie og Buxer, bankede det da ikke derinde? Da Du reddede Amager- konens brølende, hjulbenede Ole fra at blive kjørt over af en Kulkudst, fik Du da ikke dygtig Hjertebanken? Og da „Hun“ gav Dig det rentebærende Ja, og Du begyndte at sige „Min egen —“ istedetfor „Frøken —“, følte Du da ikke disse „andre nervøse Tilfælde“?

Naar en Mand paa Solbjergene i Mexiko pludse-

*) Nordisk Konversationslexicon (Kjøbenhavn 1861), Bind 4, Side 4, Spalten: Kaffebyre — Kaffevaria.

lig dumper gennem et Hul med Spade, Straahat, Rangsbyxer, en Kulle Skraa, to Dolke og det Hele, og ganske uventet kommer til at staae i en Hule, der er saa beslaaet med Sølvs overalt, som en Kasserolle indvendigt er fortinnet, da kan han ikke strax rive Væggene ned og bringe hele Herligheden ud til de forbausede Kammerater; nei, han maa nøies med at snappe lidt Klumper og styrte ud. Ganske paa samme Maade gaaer det den, der forsøger sig paa Kaffens Æsthetik, han kommer kun løbende med to Haandsfulde Smaabilleder fra Kaffens rige Schacht og siger som Manden i Mexiko: „Dette er blot Smaafletter mod, hvad der er!“ — Dog, lader os alligevel — til Kaffens Belysning — komme med en Deel Smaabilleder, lader os løfte vor lille, æsthetiske Kaffekande og skjænke ud, hvad vi have, og trøste os med, at Gildet kan atter og atter gøres om igjen, der er mange andre Kander, hver paa mange Kopper! —

Der maa være Orden i Alt, naturligst bliver det da at gaae frem efter det store Verdensuhr, Solen; alt-
saa: Morgenkaffen først! — Naar Spurven aabner sine
smaa, sorte Dine og hopper ud og sidder paa Tagryggen
og piller Sønnen af sinevinger, da er Alt stille i Byen;
men den har ikke ret længe hoppet Morgentuur paa Tag-
renden og hørt de indelukkede Haners Signaler dybt un-
der sig, før den dreier de nysgjerrige Steenfulsoine op
mod Skorstenen, op af hvilken en lystig Røg kommer
juttende, men, ligesom skammende sig over at bryde den
almindelige Ro, strax forvandler sig til rolige Skyer, der
langsomt brede sig og gaae tilveirs i den stille Luft. Da
ere Menneskene paa Færde, da har Mutterens Nattoiearm
strøget en Svovlstik, og Vandet koger — til Kaffe! Ja,
de første Røgskyer, Husene sende som en Morgenhilfen op

mod den Himmel, der breder sig over dem, er Kaffejdelens; thi Haandværkerens Familie er først paa Benene, og den har ikke flaaet sig fra Morgenkaffen til Morgentheen. Morgenkaffens store Betydning ligger i, at den er for Alle og virker fortrinsviis livsvækkende; dens Attributer ere Kaffebrødet eller Tostillingsfranskbrødet. Den er for Alle; thi den nydes af hele Huset, af Herren, der i Slobrok og Tøfler nyder sin egen, store Kop paa sin egen Plads ved sit eget, runde Bord, og af Koffkepigen, der nyder den, medens hun læner sig mod Kjøkkenbordet og løfter Staaalen med sine sorte Skopudserfingre, af gamle Bedstemoder, der har Baffen med sin Livdrif paa Dynen og spørger, hvordan Veiret er, da hendes Gardiner endnu ere nedrullede, og af den alleryngste Dreng, der begraver Næse og Kinder i Koppen, medens Dinene stele hen til Lektiebunken i Bindueskarmen. Og Morgenkaffen var dernæst livsvækkende, mere end al anden Kaffe; man bliver ved den vaagen og dygtiggjort til hele Dagen og fatter mange gode Forfatter. Vi behøve ikke at tye til det stærkeste Exempel, som Manden med Hovedpinen fra igaar Aftes afgiver; nei, see til Haandværkeren, han har allerede maattet arbejde saa smaat, lige fra han kom ud af Sengen, men see, hvordan han stöder Brillerne op paa Panden og kommer i Humeur ved den velbekjendte Banken paa Bærksteddøren, og see ham saa igjen komme til sit Arbejde, naar han har faaet sin Kaffe og læst de korteste Artikler i Avisen! See til Skildvagten, der bliver løst af i Morgentaagen og stampende løber til Markentenderens Skuur med Dugdraaber paa Kaskjetskæggen og en rød, nattekold Næse, med et Smil og en livlig Gniden i Hænderne og et Blik fra Døren til den snurrende Kjedel i Skurets Baggrund! See til Skipperen, der gaaer op og

ned ad Skudens Dæk i den bitterkolde Efteraarsmorgen og seer saa tvær ud som en af de Flyndere, der tørres paa hans Mast, og figer efter Maagerne og brummer ned til Drengen i Kahytten! Og see saa igjen hans glimrende Ansigt, naar Koppen damper paa Dækket ved Siden af ham, og han rører i den med sin Lommekniv og skubber Sukkerposen hen til Drengen! Og see en tidlig Morgen ved Stranden i Fisterens lille, hjemmegjorte Huus, hvor Støvlerne hænge til Tørring paa Skorstenen, og Tørstene sprælle i Kurven, medens Fistermanden ved Kaffen lives op efter Matten paa Havet, og Fisterkonen samler Kræfter af sin Krop til at gaae til Byen med den tunge Kurv paa sin gamle Kng! — Og huster Du ikke, hvor festligt Kaffebordet var derhjemme Iulemorgen, naar den store Iulekage paa Moders største Fad stod paa den rene Dug, medens Iulesole og Iule sneen sloge sig sammen om at luse op i Stuen, og Du hørte Kirkeklokkerne begynde at ringe? —

Formiddagskaffen — adskiller sig fra Morgenkaffen ved væsentligt at tilhøre Kvinden, ikke saa meget Manden, aldeles ikke Barnet; dens Attribut er Frokostbordet og kan derfor ikke nøiere bestemmes. Barnet faaer kun et Surrogat, enten ved, efter en lille Fægtning og med stadig Udsigt til „En i Kaffen“, at poste i Blikbageret af den lille Skolepost under den gamle Vind paa den støvede Legeplads, eller ved at stille sig i Række for om muligt — uden at spille — at faae en Draabe af et af de to Glas Vand, som Institutbestyrerindens Pige skubber ind paa en Basse i det Dieblik, Klokken slaaer, som om hun ved et Maskineri var sat i Forbindelse med Uhret. Manden faaer nok sin Formiddagskaffe, og det er ubestrideligt et lyst og opmuntrende Dieblik, naar samtlige Kontorfolk

lægge Kontorforretningerne fra sig og, lænede tilbage i Kontorstolene, tomme Kontorkopperne og holde politiske Taler; men Tiden er knap, altfor snart maa Manden igjen til sit Arbeide, og ofte kan han for Trævlhed neppe ændse Kaffekoppen paa sin Pult. — Nu ville vi da see Formiddagskaffens rette Nydelse! Naar Husets Damer have givet Urtepotterne Vand, støvet lidt af her og der, ordnet Moderne, figet efter Postbudet og „klædt sig paa“, og nu komme ind med Snylken i Haanden i en eller anden deilig Dragt, da staaer Kaffen paa Bordet. Leiligheden er saa gunstig som muligt; de smaa Krukker, som ogsaa have Dren, ere i Skole, og den store Krukke, om hvis Drens Godhed der aldrig har været Tvivl, Koffepigen, har skyndsomst faaet sin Kasse og er jaget bort med saamange Grinder, at hun, selv om hun ikke var født og fæstet med Konversationsgaver, umuligt kan ventes hjem for det Første; Avisen, hvis Feuilleton skal roses, er tilstede, og Mændene, der skulle hampes igjennem, ere borte! Selv om det ringer, vil det kun være en af deres eget Røn, som vi! høre, at det er „nydeligt“ af hende, at „lægge“ Visiten saa tidligt, at hun kan komme til Kasse, hvortil hun vil være saa beskeden at svare, at de ogsaa kunne troe, det var svært nok at slippe hjemmefra for den Opvartning, „mine Mandfolk“ forlange, ret som om hun havde staaet ude paa Trappen og lyttet til, hvad de just sad og talte om. „Ja, kom nu og tag Hat og Shawl af!“ sige de. „Ja, men saa maa de ogsaa Alle drikke en Kop endnu for Selskabs Skyld!“ siger hun, og de smaa forguldede Kopper fyldes igjen, og de tommes og skyndes op paa Bordet, og Kaffekanden bliver koldere og koldere, og Fluerne faae næsten sliktet Blødekanden heelt reen, før Stolene skubbes fra Kaffebordet. Vel ledes Formiddags-

kaffens ædle Kræfter ikke altid i saa skjæv en Retning; man dog kan man henlægge den becygtede Kaffesladder til Formiddagskaffen, Kvindens Kaffe.

Eftermiddagskaffen — er væsenligst Mandens; dens Attribut er Tobak. Manden sætter stor Priis paa Hyggelighed, og hyggelig, det er Eftermiddagskaffen! — Lidt medtaget vender Husets Forsørger hjem til sit Middagsbord efter den lange Forretningsformiddag; han oplives i Familiestjødets i sin Spisestue, men kommer sig dog først rigtigt, naar han efter Bordet sidder i Ro og Mag med sin Ven, den lange Pibe, og hans „lille Kone“ kommer med Kaffekoppen og sætter sig hos ham; da føler han Hjemmets Hygge, om han endogsaa har en lille Fyr med en Lektiebog ved sin Side. Hvilken stille, fortrolig, i Sandhed ædel Kaffesladder føre de da ikke! Ar for Ar føre de den, og om mange Ar ere de to gamle, eenlige Folk, der ikke holde nogen gjøende Hund, men en aldrig miauende Kat; da gaae de om Søndagen efter Kirken en langsom Tuur i Solfinnet, og naar de ere komne hjem og have spist deres Kjødssuppe, da have de den blanke Kaffekande paa det ormstukne Bord, da sidde de i deres gamle Stole, og han tander den tunge Meerskummer og læser Sønnens Brev høit, og hun strikker en varm Sok til ham. — En saregen frelsende Betydning faaer Eftermiddagskaffen for Manden ved Middagsgildet. Der sidder han og vipper paa sin Stols Bagbeen og leger med Spisefedlen, der trods sin Længde dog er en tro Fortegnelse over, hvad han for Diebliffet indeholder, medens hans varme, røde Hoved leder efter de mest stormende Udtryk for nogle Ideer, for hvilke han med koldt Hoved ikke vil faa meget som slaae en Flue ihjel — da kommer Kaffen, han tømmer raft sin Kop, og see — Tankens

frembrusende, stummende Dampskib stopper og „bakker“, og han holder ikke Tølen!

Endnu staaer tilbage — Natkaffen: Naar Du har hængt dit Uhr paa Bæggen og rullet Gardinet ned for de sorte Ruder, hvor de store Sneefnok sætte sig som Fugle, der hvile, og Du ligger luunt som en Kjerne i en Nød og hører det tude og hyle udenfor, og glæder Dig over, at Du hverken er Natvægter eller Somand eller en stakkels Tjenestedreng, der er sendt ud for at finde en bortloben Hund, da staaer der En med et gammelt, tyndt Shawl over Hovedet i den dybe Sne udenfor din Port, og den ublide Sne viser sig endnu ublidere ved at dampe Klofens Lyd, saa hun kan kime længe, før hun høres af de luttende Vaskerpiger. Det er den stakkels Vaskerkone, der havde samme drøie Tuur ogsaa forrige Nat. Saa staaer hun da lidt efter paa Vaskeskjelderens vaade Gulv i den mattende Damp og skrubber og gnider og vrider; træt var hun i Forveien, trættene gjorde Veiret hende, og hvordan skulde hun nu holde ud, hvis ikke — o, der er den rygende Kaffeskaal og de velsmurte Hvedetvebakker!

O, Du velsignede Natkaffe! Vaskerkonen velsigner Dig i den sildige Nattetime paa sin omvendte Balle; Du fylder hende med en stolt og opreisende Tanke, idet hun leer af fuld Hals og siger: „Nu ligger denne ekstrafine Geheimeraad og hans Silkefrue og de ongen Lapse deroppe paa fyste Sal og snuer og faaer hverken Vaadt eller Tørt, men her sidder vi og styrter Kaffe i vos! Det er i Grunden ikke saa tøffet en Bestilling, man har!“ — Sagnet fortæller, at Kong Valdemar i et begejstret Dieblif slog paa sin sølvbeslaede Bøsse og vilde lade Borherre beholde Himmerige, naar han blot maatte blive ved at jage ved Gurre; monstro ikke ogsaa en sølle, lille

Vasserkone i en begejstret Kafferuus kunde lade sig forlyde med, at hun vilde give Himmerige for en Kop, som hun blot behøvede at svinge i Luften for at see den fuld af varm Kaffe, og en Kjølelomme, hvori hun altid kunde finde en Klump bruunt Kandis?

Min kaffedrikkende, tænksomme Væser, huft Dig om, og Du vil selv finde Masser af lyse, smukke Kaffescener! Du er som Manden, der sidder i sin Stue, omgiven af herlige Statuer, medens der kommer en Viremand udenfor dit Vindue og dreier Virens Haandtag og foreviser nogle fattige Virekassedukker af Træ! —

Endnu blot dette: Studenten har havt et politiskt Bæddemaal med tre talentfulde Rusiner, hvilket disse have tabt, saa de maae gjøre Kaffegildet, hvortil Tante laaner dem en fin Dug og den pletterede Brodbakke; til Gjengjæld fordrer da den talentfuldeste af Rusinerne en Tale. Den unge Mand reiser sig og siger: „Ja, en Tale for Madam Bruun! Hun er altid en Tale værd, omend ikke alle Taler ere hende værdige! Madam Bruun, Dig ville vi prise, og vi ville ikke betænke os paa at sige til Enhver: „Elst Madam Bruun!“ Ja, elst kun ganske roligt Madam Bruun, og Du vil vækkes og ildnes til Stordaad; thi hun er ikke som Ullets døsigte Aand, der trykker os en søvrig Bomuldsnathue ned over Dine og Øren! Ja, elst kun ganske roligt Madam Bruun, og Du vil aldrig fortryde det; thi hun er ikke som Vinens letfærdige Nymfe, der er ustadig og fuld af Løgn og derfor bedst at vogte sig for! Ja, elst kun ganske, ganske roligt Madam Bruun; hende kan Du stole paa! Vi kjende Dig, Madam Bruun! Du er den muntre, jævne, borgerlige Kone i den bramfrie, kaffebrune Kjøle, med de tagsteensrøde Kinder, de spillende Dine, den høie, sukker-

hvide Krusekappe og det flødeskindsgule, forlorne Forhaar!
 Du er den livlige, lidt forladne Kone, med den lystige,
 venlige, oplivende, opmuntrende Snakken fra Morgen til
 Aften, Madamen, der altid kommer med godt Humør i
 Bosen, en Skat, der er værdifuldere end Guldklumper og
 alenlange Diamanter! Du er velkommen altid og over-
 alt, paa den glade Dag, naar Arbeidet gaaer let, og naar
 Arbeidet er saa svært, at vi maae tage Ratten til Hjælp,
 hjemme i vor egen, lille Stue og ude under de grønne
 Træer, der, hvor Rokken staaer i Silkestrømper og stjen-
 ker af Solvaffekanden med Rantuden, og der, hvor Fat-
 tigo'm'er stjenker for Casesa'er af den bulede Kaffekande,
 hun fandt paa Gaden sidste Flyttedag! — Mine Trøke-
 ner! Tak for Kaffe; thi det er Noget at takke for!"

Hymnen fortæller.

Jeg er ikke nær saa bekendt som min gode Ven, han med Bingerne og Skydevaabnet, og jeg staaer ikke som Porcellænsfigur paa nær saa mange Kommoder som min gode Ven — om jeg maatte sige: Handelsven, da vilde jeg hermed betegne, at vi to unge Mænd have gjort mangen Forretning sammen; og det er netop det, det kommer an paa! Begge maae vi være med, „Amor & Komp.“ maae vi have; og jeg er „Komp.“, jeg er Hymnen, Bryllupsguden.

Vi maae føre Forretningen sammen. Fører han Forretningen alene, da bliver det kun til et hemmeligt Brev een Gang hvert Kvartal, naar den betroede Skorstensfeier kommer, og til at hviſte: „Din for evigt aligevel!“ istedetfor „Velbekomme“, naar man mødes een Gang om Aaret ved et Middagsfjelskab paa en sælles, gammel Venindes Fødselsdag, og til et Fotografi under Papiret paa Bunden af Snyſten og til en gammel Pebersvend, der bliver saa mærkværdig glad, naar de Unge i

Familien komme op og præsentere Kjæresten, at han maa tørre Dienkrogene ietvæk. Det er sørgeligt; men alligevel er og bliver der noget Smukt deri, selv naar min Ven fører Forretningen ene; værre er det, naar jeg maa føre den uden ham. Da kan Kirkebetjenten gjerne faae et Honorar, der er stort nok til en ny Vinterfrakke, og en heel Stiftelse gamle Jomfruer kunne gjerne sende Bud efter Stiftelsens Læge næste Dag som en Følge af den varme Flæsksteg, der skjenkes af Brudens rige Fader; men det Hele er en Vogn — en Vogn som Skaaltalen ved Gildet, med Tilbehør af rorte Gjæsters Taarer, og som de smilende, røde Sukkerroser paa Krandsfagen! Men faae vi Lov til at føre Forretningen sammen, da tage vi to hinanden under Armen og flyve om Lysekronen i Brnlupssalen, medens hans skinnende Dine faae min Fakkeltil at futte, og jeg holder Fakkelen op over de røde og blaae Farver i Amors Binger, og da, mener jeg, er det lystigt! —

Mine Damer og Herrer, De sidde her samlede i en lille Søndagskreds og bede mig fortælle Lidt af, hvad jeg veed. Nu ja, det er kun Smaating imod, hvad Amor kan fortælle; men hans Historier høre De jo ellers altid; altfaa — til Afvevling! Jeg tillader mig da at sætte mig ned her midt iblandt Dem; min myrtheomvundne Fakkelt sætter jeg omvendt i Spyttebakken — man bør være forsigtig med Ild og Lys mellem vor Tids Damekjoler. Blot jeg ogsaa kunde lægge min Lænke fra mig! Men nei, den maa jeg bære, saa tung den ogsaa er. Kjender De Historien om Hymens Lænke?

Min Ven Amor sad en Foraarsdag i Græsset og viste Sommerfuglene, hvor Violerne stod, og tænkte —

naturligviis paa Kjærlighed! Tænkte paa, hvor skjon, hvor stærk den er, stærkere end det glødende Had, stærkere end Døden; thi den hører ikke op, fordi Hjertet, dens forhenværende Logis, falder sammen, men varer ved uden Ophør. I Græsset laa Snogen og sov. Den lægger sig altid i en Ring, naar den skal sove eller tænke; og den Figur slog Amor — han kunde ikke opdage Snogens Hale. „Sag har det!“ udbrod Amor; „Ringens Figur vælger jeg; Ringen har ikke Ophør, Ringen skulle alle mine Venner bære som Tegnet paa Kjærlighedens Evighed! Og den skal være gulden, som Kjærligheden er gulden!“ — Men hvor har Fanden ikke at bestille? Han sad just et Par Skridt derfra paa en Milepæl og skiftede Strømper, da han havde gaaet langt, hvad han aldrig har Noget imod, naar det gjelder en rigtig udspekuleret Streg; tæt ved sad en stakkels Krage paa en Green og blodte, da Fanden havde revet dens ene Binge af, for at pudse sine Støvletter med den. Han spidsede Øren, rykkede i Bukkeskjæget og lo: „Ho ho, lille Amor! Deiligt, min Dreng, ganske nydeligt udtænkt! Men jeg fører din Opfindelse et lille Skridt videre; jeg foier Ring til Ring!“ — Ja, Fanden har stabt Lænken, Hymens tunge Lænke! Sag Stakkell maa slæbe om med den. Hver Gang jeg maa føre Forretningen uden min Ven, bliver Ringen et Led til i min Lænke, og Ringen er af Guld, Lænken er af Guld, altsaa meget tung. — Mine Damer og Herrer, jeg beder Dem indstændigt: først til Amor, saa til mig! Kom ikke til mig, udenat Amor først har sat sit Navn under Egtetsbåndsdokumentet!

Sag seer naturligviis Meget; jeg kommer vidt omkring. Sag seer Laplænderen kjøre sin Brud hjem over

Sneen; Hundene foran Slæden ere Brudepigerne, og Sis er der nok af ved hans Bryllup. Jeg hører Klokken ringe i Enden af Chinesevens Pidsk, naar han hopper om paa Snabelskoene og bringer sin Brud med det opstrøgede Haar den første Kop Thee i det nye Porcellæns Huus, hvor der endnu ikke er en eneste Klink i Bæggen. Jeg seer Viinbonden bringe den største Kasse til Klosteret som Tak til Madonna for sit Bryllup. Jeg seer Fotografen rende op fra Karethen og smøge den nye Kjoles Ermer op og gjøre sin Kasse parat og bede sin Brud sidde for sig i Dragten. Jeg seer Fiskeren stille sin gamle Kjæreste, Grisen, den Dag, han skal komme roende med nyt Selskab til Hytten og indvie sit nye Garn, hvori han mener, det maa være en Fornøielse at fanges. Jeg seer saa meget Muntert, det ene mellem det andet; men seer jeg En med usædvanligt deilige Dine eller med usædvanligt deilige Penge faae Ringen paa, da siger jeg veemodigt ved mig selv: „Pas paa, den Ring kommer nok i min Lænke!“ — Og seer jeg Ringen falde reent igjennem ved Siden af en stor Ring med et stort Baaben i Agaten, da bliver jeg gruelig angst. Men jeg kan heldigviis ogsaa blive narret; de fineste hvide Handsker med Solvsting kunne ogsaa holde inderligt fast paa hinanden! Og dog — angst bliver jeg altid, naar Bryllupet er rigtig fiint, og jeg har oftere staaet og grædt bag Silkegardiner end bag Bomuldsgardiner; jeg faaer først Ro, naar jeg træffer Amor i Brudfølget.

Men idag er jeg i godt Humør; Kompagniet har havt flere Forretninger sammen. Først var jeg paa en lille, øde Ø; Præsten kom med sin Brud og kjørte hende

over under Ebben. Jeg saae ham henrykt løfte hende af Bognen udenfor deres lille Hjem og horte ham sige: „Biberne ere vore Høns og Maagerne vore Duer, og der gaaer vort magre Faar og spiser Strandgræs; kan Du glemme din Faders store Gaard? — Tak, tak! — Savist! Du har sagt mig det før! — Kom saa ind gennem den lave Dør, og Gud bevare din Indgang og Udgang!“

Det var et simpelt Bryllup; jeg har idag været ved et endnu simplere. Amor fortalte mig om Brudgommen. Han er — ja, Forretningsmand i Kjøbenhavn og forgudet af sine Kolleger for sit Humors Skyld; at have en Favn med ham eller bære en Kommode med ham er ligesaa opmuntrende som at tage i Skoven, da han aldrig gaaer ud om Morgenens uden at tage et Humør med, som er overmaade smitsomt. Omfider smittede Humøret en ferm, lille Koffepige, som han saae komme ud fra og gaae ind i det Huus, foran hvilket han havde sit Forretningskontor, hvor han modtog Bestillinger, lænet til Engten. Han havde længe ønsket at kunne lægge den Hengivenhed, han følte, for Dagen; da sprang en levende Aal en heldig Dag fra Koffepigens Kurv ned i Rendestenen. Det var ingen let Sag at fange Aalen igjen dernede i dens Element; men han fik den dog, og fra den Dag af nikkede den lille, flotte Kappe til ham, naar han hilsende den med et eller andet Udbrud af sit Humør. Til sidst kom Flyttedagen, han fik Forretning for hendes Herstab, og efter en henrivende Dag blev han om Aftenen ene med hende i den tomme Keilighed. Paa sin lystige Maade fortalte han hende da, at han var et Hittebarn, men vidste ikke, om det overhovedet var godt, at han var bleven hittet; at han

ingen Familie havde havt til at hjælpe sig til et bedre Embede, men at han dog var saa bekjendt en Mand, at hele Byen vidste, hvad han spiste til Middag, eftersom han gik paa Dampjokkenet. Derefter gik hans Tale over til en Hviſſen, som Ingen horte; men omſider afbrødes Stilheden ved, at hun hørte op at hviſſe til ham og høit ſagde, at hun kunde vafte for Folk, hvortil han bemærkede, at det kunde Enhver ſee, ſom vilde have den Uleilighed at kaſte et Blik paa hendes nydelige Kapper. Idag var jeg hos dem, og har Bruden nogensinde vafket Noget med Byſt, ſaa var det det Stykke Tøi, der baade blev til Gardiner og Brudens Slør og Brudgommens hvide Hals-tørklæde. Men lad dem kun begynde ſmaat, ſaa ſmaat, at man knap kan ſee det; hans Humør, der nu er uſtyrligt, og hendes anbefalende hvide Kapper ville nok hjælpe deres forenede Beſtræbelſer frem, eftersom Amor var med ved Brylluppet.

Det var et muntert Bryllup; men jeg har dog idag været til et endnu muntre, eftersom Brudgommen, var en folbrandt Styrmand, ſom ikke havde ſeet ſin Kjæreste i otte Aar, der havde været længere end ſexten almindelige, og midt under Vielfen paa engang kyſede ſin Brud, ſaa det gjenlød langt hen i Kirken, og Overgraveren af Forførdelse tabte ſit Nøgelnippe.

Med ſand Glæde har jeg endelig været hos Hr. og Fru Benſen. Hr. Benſen ſad paa Koutoirtet; han havde ſiddet der ſaa længe og ſaa ærligt og flittigt, at den forſeglede Pakke, ſom den Førſte i Maaneden blev lagt paa hans Bult, efterhaanden var voxet til en ganſke behagelig Tykkelse og Tyngde. Men der ſad ingen Ring paa hans Finger, og da Maanen paa hans Bøſe allerede var i andet Kvarteer, anſaaes han i Almindelighed for fra Peber-

dreng lovformeligt at være avanceret til Pebersvend, hvorfor Mødre søgte at forsøde hans Peber ved at udnævne ham til Fadder for deres Smaa, og for deres Stores Vedkommende til fortrolig Raadgiver, idet de uforbeholdent meddeelte den taalmodige Mand, hvem de havde tænkt paa til deres rare Kristian eller til deres søde Rikke. Det var derfor en ligefrem Fornærmelse at overraske dem saaledes for et Fjerdingaar siden med et saadant Bisitfort; for, havde de „blot kunnet tænke“, at han . . . saa var han da rigtignok en Mand med paalidelige Indtagter og et „elskeligt Menneske“, som de aldrig vilde have „forbigaaet“. Men, mine Damer og Herrer! havde De seet den Forbigaaede komme hjem fra Landet og gaae op og ned ad sit Gulv og kassere sin gamle Veilighed og det eller det altfor gamle og medtagne Møbel, havde De seet ham gjøre Pauser paa Kontoret for at undersøge, om der var Støv paa Ringen, havde de seet ham hale Postbudet ind i sin Stue, snappe det første Brev, stirre paa den fine Udskrift, medens Postbudet til sin Overraskelse fik Frokost, og derpaa pusse en Cigar ind i Postbudets Mund, svie hans Næse med Svovlstikken i den rystende Haand og skyndsomt faae ham paa Døren for at komme til at aabne Brevet i Genrum, — havde De seet hans Ansigt idag, da de vare komne hjem fra Brylluppet imorges tidligt derude paa Landet, og da hans lille, krøllede Kone begyndte sit Huusregimente med at rulle Gardinet ned for den nysgjerrige Sol og efter de utallige andre Overraskelser gjenfaae en Egn fra Hjemmet paa Kullegardinet og snurrede sig om mod ham og sendte ham en Latter og et Par vaade Diekaft — havde De seet de to lykkelige Mennesker, troer jeg ikke, De vilde have anseet ham for „forbigaaet“. —

Seg kunde længe blive ved at fortælle, hvis De og

jeg havde Tid, hvad ingen af os har. Det er den smukkeste Tid af Aaret, De maa ud og nyde Søndagsveiret i Haven; Guldrégn og Siren blomstre, Svalerne jage Muggene bort, skynd Dem derud! Og jeg maa bort; der er Mange, som vente mig rundtomkring! Desuden har jeg jo sagt Dem det Vigtigste, det, det kommer an paa: Lad mig ikke føre Forretningen alene! — Og nu farvel! — Na, jeg seer, min Fakkell er gaaet ud! Lørdag beder om en Svovlstik til min Fakkell!

En Krisis.

Maa jeg fortælle det? Svar mig, Du, som forstaaer den ædle Kunst at gjøre en Mand saa lykkelig som Hanen oppe paa Kirkespiret i den klare Morgenluft! — Du mener: „Det behøves ikke!“ Jo, det behøves — til Advarsel for alle Vigefindede. Disse Vinier til Advarsel for alle Vigefindede!

Min egen Fader har jeg aldrig kjendt. En Aften for nogle og tredive Aar siden, da min lille Bugge ghyngede i Takt efter Moders Sang, ghyngede hans Skib efter Stormens vilde Hyl, og næste Morgen behøvede Moder ikke, hvis hun havde vidst det, længere at dele sine Tanker mellem Skonnerten og Buggen. Men jeg ærer som Fader en tuf Skovrider, der, ihvorvel han holder meget af at lee ad Alting, saa han bliver ildrød i Hovedet, dog synes strax at have forstaaet, hvad hans kjæreste Broder kunde have ønsket at sige ham hiin Aften, da Skibet sank; ialtfald reisste han øieblikkeligt ind til den unge Enke og trøstede hende med et Løfte ved min Bugge, hvilket han ingensinde glemte, selv ikke under Sorgen, da Borherre byttede hans Kone med en lille

Datter, men han har indtil denne Time holdt det femdobbelst.

Intet Under, at Onkel Rasmus altid kan være glad og fornøiet; han troer kun Godt om Alle, og han selv — ja, skjøndt han gaaer med Hund og Gevær, har han aldrig gjort en Kat Fortræd — med Undtagelse dog af een elendig Kat, som han traf i stærk Taage og skjød midt over. Da han imidlertid havde antaget den for en stor Hare og tog dens fattige Eierinde hjem med og gav hende det Første, han fik fat paa, hvilket var en fed Kalkun, saa kan han roligt fortælle den Historie og hvergang lee sig saa rød i Toppen, som om han havde staaet paa Hovedet. Kun een Indvending har jeg hørt mod Onkel Rasmus; Somme have bemærket, at han ikke har opfundet Krudtet. Dem, som have Hjerter til at gjøre denne Bemærkning, være det sagt, at han ialtfald forstaaer at benytte denne Andres Opfindelse saa godt, at han er en af de flinkeste Skytter blandt danske Skovridere, og da han kun sjældent og ugjerne færdes udenfor sine luse Bøgeskove, anseer jeg Sagen dermed for endt.

Skovriderboligen i den lune Skovdal var Duehøgens Stræk, men min Fryd; paa Græsplanen derude lærte jeg at gaae, der havde jeg min bedste Legeplads, mit Hospital efter Righosten og mit fortryllede Ferieslot gjennem mange Aar. Og det lille, røde Sted var paa en Maade Moders Herregaard; thi Træerne derude kastede Egler og Valnødder ned til os, der var lagt Skat paa Ribsbuften til Fordeel for os, vore Eg bleve der rugede ud til Kyllinger, og Mortensgaasen og Fødselsdagsænderne kom aarligt flyvende derfra. Moder og jeg boede i Kjøbstaden, fire Miil fra Skoven, og de fire Miil have Larjerne og de Brune derudfra mangfoldige

Gange befordret os; saasnart blot Skoleloven tillod det, eller tillod, at man omgik den, kjorte vi ud til Onkel Rasmus, Tante Martine og lille Andrea.

Tante Martine indtraadte som Hunsbestyrerinde, da hendes Broder blev Enkemand; dengang var jeg kun to Aar, jeg kan derfor ikke erindre Huset i Skoven uden hende og hendes Guldlorgnet og lange Krøller. Fra Lille af havde jeg noget imod Tante Martine. Den første Grund hertil laa vistnok i min stærke Kjærlighed til Moder; thi denne Følelse gjorde allerede Pueren saa klarsende, at han opdagede, at Tante Martine af og til skjendte paa Moder, naar de spadserede sammen i Haven, skjøndt hun altid taug, naar vedkommende unge Mand brølende styrtede til og greb fat i sin Moders Kjole, eftersom Talen, som jeg senere erfarede, dreiede sig om, at Enken forkjælede det Æneste, hun eiede i Verden. Forholdet forværredes, da Tante Martine efter min Moders Død begyndte en forstandig Kontraopdragelse; kom jeg hinkende fra Gynge, eller vendte jeg tilbage fra Stikkelsbarbuskene med blodende Arme, blev jeg synet af Guldlorgnetten og erklæret for fuldkommen sund; rev jeg en Green af i Havens mørkeste Gang, eller kastede jeg med Steen langt ude i Marken, havde denne vidunderlige Lorgnet altid seet det. Jeg forstod ikke at vurdere hendes Interesse for mig bedre end, at jeg betroede Kusine Andrea, at Tante Martine var „næsvis“. Og, naar nu Regnen var allerbedst i Gang mellem lille Andrea og mig, opdagede Guldlorgnetten os fra Havestuedøren og kaldte min Kammerat ind til Bøgerne eller det kjedelige Klaveer; da onskede jeg hende, som tog det Bedste fra mig, at hun var gift med Niels Dreier, som pryglede sin Kone.

Det Bedste derude — ja, det var lille Andrea. Det forstod jeg allerede dengang, naar jeg efter en lystig Tagfat saae den lille Pige med blussende Kinder og Hatten skudt tilbage mellem Krøllerne i Rakken drikke af Tinbageret ved Posten, medens de store Dine skjelmst tittede opover Bageret, som skjulte den leende Mund og den fine, lille Næse; det forstod jeg, da hun sad forklædt i Gynge og meente, det ikke var „værd“ at gynge, men bøiede sig tilbage, tog Niaarsridderen om Halsen og sagde: „Stakkels Poul, nu har Du ingen Moer. See, Faer er nu Faer, og Tante Martine kan Du ikke lide — saa skal jeg nok være Din Moer!“ Men hin unge Skjønhed har ogsaa mit første, anstrengende Brev og min første Dands og min stille Tak, saa ofte jeg tænker paa den Lykke, at springe glad om uden Gnist af Bekymring i en skovhegnet, blomstrende Have. Ja, dengang nød jeg min Lykke uden at føle noget til den Taknemmelighed, jeg nu saa tidt sender ud til Huset bag Skovene, nu bagefter, som vi Menneſter pleie, — mon vi ikke, naar Dette herved er endt for os, ville overvældes af Taknemmelighed histoppe?

Tiden gik, Aarene bleve jo kortere og kortere; lille Andreas Bogmærker bleve til Puder og Tobakspunge, ja, jeg troer, at Skovridderens yndige Datter med sin Faders Hjerte, Tante Martines Forstand og sin Barndoms Dine og Krøller gjerne, om hun kunde, havde begyndt at brodere en heel Keol den Dag, da Onkel Rasmus med et Hoved saa rødt af Latter som et Kæmpejordbær rakte hende et Brev med de Ord: „See, saadan skriver en Student!“

Min første Studenterferie derude er for mig saare skøn at gjenneulæse i Tonkens Bog, men den hører ikke

med i denne Fortælling; thi først den følgende Juleferie traf jeg Doktorens Søn, Forstkandidaten, i Onkels Huus. Strax ved vort første Møde blev jeg saa underligt lille; Rjbstadsynglingen havde kun været et halvt Aar i Rjshavn og i den Tid seet paa alt Andet, men ikke paa sig selv, Forstkandidaten var udlært som Kavaleer, Selskabsmand, Laps og Stormand. Det er muligt, at den unge Student paa ethvert andet Sted vilde have tilladt sig at lee over den fine Forstkandidat; men det er vist, at naar denne kom feiende ind og fljttede Frøken Andreas brogede Broderegarn for at tage Stolen ved hendes Side og lede hele Samtalen, da lo han ikke, men betragtede tvertimod Gjæstens Frakke, Hat og lette Støvler meget opmærksomt. Han holdt ellers nok af at være vittig — hans lille Kusine lo saa smukt! — men, naar Forstkandidaten omsider havde buffet sig ud af Stuen, Gangen og Haven, benyttede han ikke Leiligheden, tvertimod, han fandt, at Samtalen — eller rettere Enetalen, da den broderende unge Pige kun havde talt meget lidt — havde været saa god, at han gjorde bedst i at lukke for sin egen taabelige Snak, og det uagtet hans Kusine da lagde Broderiet i Skjodet og søgte af al Magt at snakke med ham.

Det var den sidste Eftermiddag i Aaret; jeg sad i mine nye Tanker ved Vinduet og saae ud paa de bladløse Træer for ikke at møde Tante Martines ivrige Guldlorgnet, da jeg vel vidste, at min Alder og Studenterverdighed nok afholdt hende fra at tale derom, men ikke i gjennem Lorgnetten at see — en klodset Klodrian. Paa den Tid, Forstkandidaten pleiede at komme, spurgte Andrea mig, om vi ikke skulde løbe paa Skoiter endnu engang i det gamle Aar. Daimmen laa et godt Stykke fra

Huset og kunde ikke sees oppe fra Dagligstuevinduet, og dog havde jeg neppe faaet alle sorte Tanker blæst bort af den Vind, som opmærksomt feiede Sneen paa Isen, da Andrea gled ud, og lod flere Roser end ellers springe ud paa hendes Kinder, før hun maatte udbryde: „Men kom dog, Poul!“ Jeg stod fast i Rørene; thi jeg saae Forstkandidaten komme spadserende over Sneen — det Uhyre, med Skoiter i Haanden! Jeg havde altid troet, at Andrea og jeg løb udmærket paa Skoiter; her skulde jeg da møde min Overmand paa en Mark, hvor vore Klinger vel omtrent vare lige lange! Vi skar begge ud som et Par Krigsskibe, der gaae i Slden, Andrea var Maalet, hun fløi paa sine Skoiter, vi fulgte hendes lette Sving, i samme Minut peb vore Skoiter hver paa sin Side af hende; hun hilste til Forstkandidaten, rakte mig sin Haand og foreslog os at løbe Søen rundt sammen alle Tre. Da begyndte han med sine Komplimenter, og da saae jeg, hvor godt hans Klæder sad, da mistede mine Skoiter deres Fart. Andrea var i fuldt Løb og maatte slippe min Haand; jeg løb rasende til og knækkede det ene Skoitejern. „Men Poul —“ udbrød hun, „Nei, saa vil vi Andre heller ikke løbe mere!“

Men til Land maatte hun dog løbe, og han kredsede om hende, medens Klodrianen traskede bagefter.

Den næste Morgen var jeg oppe og ude for nogen Anden i Huset; ved Aarets første Lysning saae Skaderne mig vandre paa Marken og trykke meget bestemte Fodspor i Sneen. Var jeg skinsyg? Nei, det havde lille Andrea altfor vel sørget for at redde mig fra; aldrig havde hun været saa god imod mig, som i denne Juul. Var jeg taabelig? Ja! — Andreas Godhed var lutter Medlidenhed, det vidste jeg nok. Vel havde hun den foregaaende Aften udtrykkelig

kritiseret Forstkandidaten for mig; men det var kun skeet mig til Trøst, forat Drengen ikke skulde mærke, hvorledes han stod tilbage i Alt. Men Drengen skulde vise hende, at hun ikke skulde komme til at skamme sig ved ham; derude paa Dammen saae han en Kilde i Isen, der havde han traadt sin sidste Drengeskøite. Et nyt Aar lyste frem, det skulde blive et nyt Aar! — „Glædeligt Nytaar!“ lod det idetsamme, det var Forstkandidaten, som gif Morgentuur; Drengen saae den Mand, han ønskede at blive.

Det er endda ikke saa svært at blive Kavaleer i en saa opløst Stad som Kjøbenhavn, hvor selv de islandste Heste fra lodne, pjuskede Klødsdyr blive smaa glatte Chara-banc-Heste. Jeg brugte ogsaa Striglen, og, da jeg først var striglet — ja, Klæderne gjøre det, Hvalfisten har Ret! Naar en ung Mand af den bedste Klasse pludseligt i en lys Sal mærker, at hans Kjole revner i Ryggen, jøvist bliver han strax en Anden. Og omvendt stadfæstes den grønlandste Filosofs Sætning, naar en anden ung Mand er saa heldig at opnaae en meget gentil Dragt; thi vedbliver han da at være den Samme? Nei, han løstes af en vis Glæde, naar han staaer paa de nye Støvler, han trækker et vist Mod paa med Besten, og, idet han tager den blanke Hat, modtager han tillige en Forpligtelse til at levere Manden til Klæderne.

Jeg blev lapsset i Dragt, lapsset i Manerer, lapsset i Tale og lapsset i Tanker, det Gne fulgte med det Andet, Lapssegiften slog udvendigt fra indad. Og jeg følte mig vel ved at have rystet Drengen af Ermet og kastet ham henad Gulvet; jeg havde slaaet Komplimentraketterne ind i mine egne Dine, jeg var redningsløs Laps. —

Lapsen reiste ud paa Landet, da Sommerferien kom. Naar undtages, at han havde faaet sin ene Manchet krøl-

let, da han svingede sin Vadsæk ind paa Fødderne af en ferieglad Skoledreng, som ikke undlod at lade den gaae videre, saa Lapsen nær havde tabt Balancen, befandt han sig ellers meget vel, da han standsmæssigt gled henad Skinnerne. Hvad vilde de derude sige? En indeluffet Sommerfugl fløi paa Ruden; han tænkte paa sin Larvetid, da han krøb i Græsset derude og bugtede sig glad uvidende i Solen; han tænkte paa sin Puppetid i Sulen, da han opdagede, at han var bleven en klodset, dum og stum, tør og bedrøvelig Puppe; men da begyndte det ogsaa at gjære bag Skallen, og nu tillod han sig at ligne sig ved Sommerfuglen. Forstkandidaten skulde faae at see, at han var fløien ud af den tauise Skal; han skulde vise Andrea sine brogede Binger. Ja, der var ingen Tvivl om, at han vilde vifte med Bingerne! Og dog, da Skoven aabnede sig, og det røde Huus viste sig usforandret for mig, slog mit Hjerte et Par næsten advarende Slag; men heldigviis stod Forstkandidaten blandt de Ventende paa Steentrappen — jeg sprang af Bognen som Situationens stolte Herre.

Hvad sagde de saa hiin Aften ude i den gamle Have, hvor Andrea og Tante Martine sad paa Græsbanken under Kirsebærtræet, hvor Onkel Rasmus knipsede efter Myggene og røg sin fredelige Pipe i sin Havestol, hvor Forstkandidaten og jeg sendte svære Cigarstyer tilveirs i den ellers saa stille Luft? Onkel Rasmus spurgte, hvad saadan en Frakke kunde koste, Tante Martine lorgnetterede uafbrudt, og jeg lod hende lorgnettere, Forstkandidaten bed i sin Cigar, han havde tabt Slaget ved Theebordet; saalange vi holdt os til Egnen derude, besvarede jeg hans Tales flotte Bld fuldkomment, men da jeg lod kjøbenhavnske Nyheder spille imod ham og erklærede hans Dragt Stykke

for Stykke for gaaet af Mode i Byen, maatte han tye til Osten. Og nu den allervigtigste Person i den klare, hvide Kjole? Hendes store og alvorlige Dine søgte mig ideligt, saasnart jeg ikke saae paa hende; men saae jeg om imod hende, skyndte de sig strax bort, medens jeg seirsdrucken strøg Knebelbarten med Cigaren og vidste, hvad det betød. Jeg var bleven den unge Mand, og min lille Lege søster maatte med det Samme blive den unge Kvinde; Kjærligheden holdt hendes Læber fra at tale og smile. Maanen feilede op over Skoven, og aldrig har en Tuv mere misbrugt dens Lys end den unge Skurk, som iagttog, hvorledes Skyggen af det lille, krøllede Hoved dreiede sig forvirret, og deri læste den skønneste Forvirring, der gives.

Jeg læste det ved Maanens usikre Lys, og jeg læste det igjen ved Dagens klare Sol næste Morgen, da jeg viste mine Kammerater, Pralbonnerne i Haven, min moderne Sommerdragt. Andrea løb ud til mig med et muntret Godmorgen, men da jeg gav Straahatten et flot Hop, standsede hun, greb en Bandkande og bøiede sig over Drivkassen. Mellem Blomsterne laa en Cigarstump. „Den har Forsikandidaten kastet, jeg ikke!“ udbrod jeg og vilde føre Talsen hen paa ham for at høre, hvorledes hun nu talte om ham. „Ja,“ svarede hun og blev med Et veltalende, „der er Noget, jeg ikke synes om, i Alt, hvad han gjør. Han er derfor ikke ond, men — — Poul, han ligner et Maleri, som er ferniseret altfor stærkt og sat i en altfor stor, forgyldt Ramme. Blev Fernissen vasket af, og den store strigende Ramme, knækket, vilde man see et smukt og godt Maleri!“

„Ja, seer Du,“ svarede jeg, lidt ærgerlig over, at der endnu manglede Noget hos hende, „seer Du, der er Skov,

og der er Skov, og der og der er Skov, og udenfor den store, store Skov har min lille Rusine nok aldrig —“

„Nei, stop, stop, min Pige! Den Rose faaer altfor meget Vand;“ raabte Onkel Rasmus gjennem Hegnet, „er det Studenten, som vil lære Dig kjøbenhavnskt Gartneri?“

„Ikke det just, Onkel Rasmus,“ tænkte jeg, „men jeg vil lære din lille Skovrose at aabne sine rødrende Blade lidt mere, jeg vil hugge et Hul i Skoven, saa hun kan fige ud til Livet paa den anden Side.“

Andrea begyndte at tye til Mælkekjælderens, til Rylsingernes luffede Gaard, til Andedammen inde i Humlestoven; men jeg søgte min smukke Glev op til Foredrag om Papseriet. Naar det mørkede i Havens Gange, lod det til, hun helst gif med mig; hun sagde mig da aldrig mere imod, stille og blid hørte hun mig kvække omkaps med Froerne i Markgrøften. Forstkandidaten stød et stort Lam; Onkel Rasmus havde nær leet sig en Krampe paa Halsen. Mit Ophold blev imidlertid — jeg kan ikke lade være at tilføie: heldigviis — kun kort.

Den sidste Aften gif Onkel Rasmus og jeg i Skoven og mødte Forstkandidaten; han slog mig paa Skulderen og udbrød: „Det er nok sidste Solnedgang, vor Ven seer herude i Sommer; iovermorgen begynder Skolen!“

Saa han triumferede og drømte om bedre Lykke iovermorgen! Jeg skulde vise ham, der var Tid nok tilbage til at vække ham af den Drøm. Solen heldede, den spillede i Buskene og kastede en funklende Ring om Bøgestammen, vi stod ved; det var Andreas og min Forlovelsesring, skulde han faae at see.

Jeg skyndte mig hjem. Da jeg naaede Huset, var Solen næsten nede, den lyste nu kun henad Jorden, hvor

det visne Bogeløv skinnede som det røde Guld under de grønne Træer; det var det, jeg vilde ned at love Andrea: Guld og grønne Skove!

Nede i Gangen saae jeg Andreas hvide Hovehat; der havde hun seet Solen gaae ned. I den alvorlige Grangang, mellem de tause, høitidelige Træer holdt jeg min Friertale, ved hvis første Ord Andrea skjælvede som Roserne tæt ved, idet Aftenlustningen foer gennem deres Blade; men jeg løstede kjæft mit Hoved i Aftenvinden, jeg talte om Sommerfuglen fra Bernbanen, jeg kaldte Grangangen Haabets grønne Kirke og endte med at sige: „Her rækker jeg Dig min Haand, Andrea; ikke sandt, Du giver mig din igjen?“

Da løstede hun sit Hoved; hendes Ansigt var blegt, hendes Dine bedrøvede; men klart og bestemt udtalte hun et „Nei.“

Da begyndte Granerne at løbe og Roserne at snurre rundt. „Saa Du holder virkelig af Forstkandidaten!“ vare mine første Ord, da Granerne igjen stod stille. Krøllerne fløi tilbage, hun løstede atter Hovedet og svarede med en Hestighed, jeg aldrig havde kjendt hos hende: „Nei Poul, nei, nei!“ Hun græd, saa hun rystede, og ilede bort.

Det var Regnen, som omsider vakte mig; Granerne vare allerede plaskvaade, og Sneglene krøb i Gangen — nu skulde jeg ogsaa krybe gennem Livet og slæbe en tung Byrde med overalt.“

Tidligt næste Morgen gif jeg reiseflædt frem og tilbage i Dagligstuen. Regnen løb nedad Ruderne, Gulvet brændte under mine Fødder, Andrea havde jeg ikke seet, Onkel Rasmus talte heldigviis kun om Smør og Ost, som skulde blive sendt med Fragtmanden, men Tante

Martines Borgnet gjennemborede mig; jeg maatte ud i Haven.

Der kom Andrea ud til mig i Regnen. Hultende og med bortvendt Ansigt stammede hun et Farvel og de bedste Onsker; men hendes Haand listede sig frem under Shawlet, idet hun tilføiede: „Lov mig, Poul, at Du ikke vil høre op med at skrive!“ Jeg lovede det og hørte Bognen kjøre frem.

„Naa, Farvel for sidste Gang!“ sagde Onkel Rasmus; „det er rigtigt, Lars, Kraven op om Drene! Farvel min Dreng, paa Dig kan det ikke regne. Farvel! Holder Du af forte Bølser? Husk paa, Andrea — — men hvor er Andrea? Naa, jeg skal nok hilse hende fra Dig; for der er ingen Tid at spille. Kjør til, Farvel!“

Bognen rullede hen ad den vaade Wei, jeg kastede mig tilbage under Kalechen og græd mig bedøvet, som naar Moder og jeg i gamle Dage kjørte bort. Senere kom jeg i Tanker om, at Lars et Stykke ude paa Veien havde hilst over til Bustene og sagt: „Farvel, Frøken!“ —

„Det maa være drøit for ethvert godt Hjerte at give en Kurv til en oprigtig Kjærlighed! Gode, lille Andrea, nu forstaaer jeg bedre din Alvor og Sorg under dette Besøg. Jeg læser intet Haab i dine søsterlige Taarer for mig, jeg veed, din Hu vender sig ikke med Vinden; men jeg seer, at har jeg ogsaa elsket haabløst, saa kunde jeg dog ikke have elsket en ædlere Sjæl. Og lad mig saa forsøge at tage Afsted med en gammel Kjærlighed, som Du kyskede ind i en ganske lille Dreng!“ Det Resultat var jeg kommen til, da jeg om Aftenen stod med Andreas Portræt i Haanden i min kjøbenhavnske Stue.

Sorgens Krands er tung; men den forædler ofte dens Bænde, om hvilke dens mørke Grene snoe sig; vor hellige Blygt at huske Andre og glemme os selv lære mange af os idetmindste bedst praktisk; naar vi bedrøvede søge at slye os selv og vore sørgelige Tanker.

Med mere Eyst skriver jeg nu videre; jeg begynder at friskjende mig selv. Jeg friskjender mig for nogensomhelst bitter Tanke mod Andrea, kun søgte jeg at tænke mig hende som den lille Pige med de glade Dine for mange Aar siden; jeg friskjender mig for alt Lapsriet, det var regnet af mig den Aften, jeg stod i Grangangen; jeg friskjender mig for alle store Tanker, jeg begyndte at snakke med min Vaskerfone om hendes Son ovre ved de store Maskinerier i England, og Kjælderbornene fik ikke mere min Stof i Siden, naar de nede i Porten dandsede deres lasede Kjoler ind paa mig. Jeg blev en simpel, stille Student, som læste af alle Kræfter om Dagen for at kunne sove om Natten. Andrea skrev og fortalte med sine smaa, snaksomme Bogstaver om Alt derude i den gamle, fortrolige Tone; jeg kunde ikke fortælle om Noget, som ikke var forandret; mine Breve bleve korte Sedler; men hun vedblev troligt at sende sine kjære Breve.

Et Par Uger vare kæmpede igjennem, da traadte Tante Martine ind ad Døren. Jeg havde flere Gange tænkt over, hvorvidt Andrea vel i dette Punkt havde skjænket hende sin sædvanlige Fortrolighed, og havde haabet, det ikke var skeet; men jeg saae strax paa Lorgnettenes Svrigthed, at den havde stirret vor Hemmelighed ud af Andrea. Og saa kunde hun ikke bedre beherske sin Skjodesynd, men maatte op for at see, hvorledes jeg tog mig ud, uden at betænke, at jeg burde forskaaes for at see Nogen derudefra, jeg, som endnu ikke havde Styrke til

at see den skikkelige Onkel Rasmus, endfige til at lorgnetteres af hende! O, hvor onstede jeg, medens hun nød det interessante Syn, at det var i Riddertiden, og den fordømte Vognet sad paa en Mand's Nase; da skulde jeg befrie Andrea for en usøgjerrig Ven eller dæe for hendes Skyld — helst det Sidste!

Tante Martine vilde blive hos en Veninde i Byen lige til Julen; men jeg tog mine Forholdsregler: ved de følgende Besøg fandt hun min Dør lukket. Hendes Nysgjerrighed oversteg dog selv mine Forventninger; min snakkesalige Vartinde kunde ikke holde tæ med, at min „høie Tante fra Landet“ tidt kom, naar jeg var ude, og besøgte hende for at høre til mig, da „Damen“ ikke vilde forstyrre mine Studeringer.

Tiden gik, medens jeg søgte min vilde Trost i det gule Løv, som fløi ned fra Boldens Træer, snurrede sig fortviolet i Luften og uden at finde No nogetsteds foer langt henad Jorden, og medens jeg fandt et fortroligt Selskab i de sorte, vaade Træer, som græd over den tabte Sommer, og medens jeg blev roligere, da den blide Sne faldt let og indløst om mig paa min Tuur over Bolden, og medens den glimrende Sne blev endnu mere høitidelig; thi nu var den Julefnee. Tante Martine overrumplede mig; men hendes Anmodning om at reise ud med i Julen — nei, før skulde jeg reise til Island i Ferien.

Det var Juleaftens Dag, jeg sad og forsøgte at læse det Indtryk bort, jeg havde faaet nede paa de muntre Gader; jeg hørte noget kradsse henad Døren, jeg vidste, det var et Juletræ, som blev baaret forbi — saa var jeg igjen ude af det. Længe sad jeg dog ikke med Hovedet paa Armen; en stærk Trommen paa Døren vakte mig,

jeg lukkede op og — var greben af Onkel Rasmus' store Kawai.

„Det er det værste Buds, Nogen nogenfinde har spillet mig!“ begyndte han, idet hans vaade Hue fløi hen og satte en slem Smøre paa den lyseblaae Væg. Han trak meget vredt Kavaien af og kastede den over Bøgerne paa Bordet. „See saa, nu er de gjemte! Og Du følger med mig — uden Snak!“ Han stampede om paa Gulvet. „Skal vi ingen Buul have iaar? Pou! Pou!“ Han standsede foran mig med Hænderne paa Ryggen og rystede sit store Hoved. „Og hvordan er det, Du har læst Kjød af Dig, din Nar?“

Her slog Onkel Rasmus paa en Streng, han ikke skulde have rørt ved. Han maatte tage mig om Skuldrene, han maatte have Kanestøvlerne af. „Hvor er min fine Mand fra i Sommer?“ spurgte han i en temmelig mild Tone. „Du seer jo ud, Pou, som en Kramsfugl i Fældetiden!“ Han maatte knappe Frakken op, forat Katteren kunde komme ud; det var ovre!

„Naa Gudskeelov jeg kom, før Urtepotterne derhenne var plantet paa din Grav!“ vedblev han, „Nei hor, nei hor, lad ikke for stærkt; Du faaer Skuddet i din egen Kæftjet! Og nu afsted; Toget venter ikke paa os!“

„Onkel,“ sagde jeg — han maatte da høre det Hele, ellers slap jeg ikke for at rejse med — „Andrea — —“

„Naa, Andrea — —! Savist, det er meget slemt, Du ingen Present har til hende; men den Undskyldning hjælper ikke, min Faer. Her har jeg en Muffe, som Du skal forære hende; hun tranger til en; men kom jeg med saa fiin en Muffe, fik jeg Skjend. Unge Mennesker kan nu altid bedre slaae paa. Naa, naa Pou! Saa hyp da! Herregud! er Du saa elendig, at man skal hjælpe

Dig? — Der, tag den Frakke paa! Den er ikke saa fin som den graae i Sommer; men ude paa Landet er den meer end god. Ellers er Du paa nok. Og nu ind under Sengen efter Stovlerne; jeg er for tuk!" —

Det var mørkt i Veiret, og Sneen, som kjørte med paa Ruderne, gjorde det endnu mere mørkt i Vognen, da vi med en piinlig Fart foer afsted. Intet havde hjulpet, jeg skulde med; saa havde jeg sparet Tilstaaelsen og sad nu aldeles fortunlet hos min muntre Bøddel. Det var en anden Kjørsel, da jeg forrige Gang tog fra Byen; nu havde Sommerfuglen tabt Farverne, og den kunde ikke gjøre et Slag med de slængede Binger.

„Troer Du, jeg er forlovet?“ forstrækkede Onkel Rasmus mig med at sige. „Det skulde da være med den dove Degneente, hvis hun ikke var død i dette Efteraar! Men Forstkandidaten er bleven forlovet med en Datter af den nye Præst. Han saae ikke længere paa hende, end jeg seer paa en Bekkasin, saa var han forlovet, og her har jeg besørget Ringene til dem.“

Sneeveiret horte op, da vi kom i Slæden, det blev deiligt Juleastensveir. Onkel og Lars havde nok at tale om, jeg kunde tænke i No, medens vi med ringende Bjælder gled gennem mørke Skove, langs med blanke Søer, over store, hvide Marker og forbi Huse med rygende Skorstene og oplyste Ruder. Utter laa det røde Skovriderhuus her, uforandret som altid; jeg sad for fast pakket ned i Slæden til, at jeg kunde springe af og løbe min Vej.

„Godasten! Godasten!“ raabte Onkel, „her kommer jeg med den store Julepresent; det kneb at faae den far- dig! Her har Du den, Andrea!“

„Ja, Andrea pynter Træet,“ svarede Tante Martine.

„Godt,“ svarede Onkel, „saa vilde det være Helligbrøde at forstyrre hende.“

Jeg sad ved Kaffebordet i den gamle Spisestue, og Alting løb rundt for mig. „Der er Zuleknas, som Andrea har bagt,“ sagde Onkel; det skulde ikke hjælpe mig til Befindelse.

„Det er stræffeligt, saa den Lærdom gjør Folk distrait!“ vedblev han, „see hvor Knaset triller fra ham ned paa Gulvet!“ Onkel aabnede Døren og floitede. „Skal Diana ha'e Pebernødder? Kom herind og slik op efter den lærde Mand!“

Jeg listede ud i Haven, langt ned i Grangangen. Der var mørkt og koldt, Sneen laa i Bunker paa Græstræerne, boiede deres Toppe og tyngede deres tungsindige Grene ned mod den ligklædte Jord; i et af dem sad en stor Krage — ja, der sad sorte Fugle i mit Zuletræ! — En lille, varm Haand smuttede ind under mine forslagne Arme og fandt min Haand. „Velkommen, Poul! velkommen og glædelig Zunk!“

Hun vidste aabenbart ikke, hvad mere hun skulde sige; saa gik vi ud til Enden af Grangangen. „Poul,“ udbrød hun, „det er Zuleaften, alle Løier ere tilladte, ikke sandt, iaften har man Lov til alt Muligt? — Her i den gamle Have, hvor Du trak min Slæde over Sneen, her frier jeg til min kjæreste Ven paa Jorden!“ —

Jeg gav hende naturligviis Ja.

Det lysnede over Sneemarkerne, Kragen fløj bort med Nyheden. „Men Andrea, hvad meente Du — — —“ spurgte jeg. „Ja dengang,“ svarede hun, „Dengang var det ikke min gamle Poul, men en Fremmed, jeg ikke kunde holde af, da jeg ikke kunde svigte ham, jeg altid havde

elsket! Og desuden — —" Hun nøiedes med at tage lidt Sne fra en Grangreen og kaste paa mig.

„Ja, vil Du ikke, saa skal jeg fortsætte!“ udbød jeg, „Og desuden var denne fremmede, tossede Fyr saa indtaget i sig selv, at Du maaskee ikke engang som hans lille Kjæreste vilde kunne bringe ham til Fornuft. Nu forstaaer jeg Din Kuur, den var god, Andrea, jeg er helbredet, og hele mit Liv vil jeg — —“

Hun dreiede mig hurtigt om ved Armen. Nu var Grangangen ikke mere mørk; gjennem Dagligstuenes frosne Ruder faldt et straalende Lys opad den, og de grønne Træer stod pyntede med den glimrende Sne, og indenfor det lyse Vindue stod det rigtige Juletræ.

„Men Andrea, hvor turde Du egentlig?“ spurgte jeg, „Seg kunde jo reent have fortvivlet!“

„Du lovede at skrive,“ svarede hun, „Og da Du holdt det saa daarligt, fik jeg Tante Martine ind for at passe paa Dig; men Du var rigtignok ikke god ved hende, og derfor skal Du nu ind og bede hende om Forladelse lige midt foran Juletræet!“

Det var godt, vi omsider kom; thi Latteren truede med at tage Livet af Onkel Rasmus, som stod ved det pyntede Træ og pegede med Piben op mellem de øverste Grene. Der hang to Ringe og skinnede. „Ja, heelt Logu var det ikke,“ udbød han istedetfor at revne af Latter, „Forsikandidaten er forlovet! Men troer I ikke, at en gammel Tæger forstod den besværlige Afsted i Sommer og Længselen efter disse Breve, der Ingenting stod i, og de forstrækkelig store Taarer, da Tante Martine kom ene tilbage forleden, saa jeg maatte afsted efter Fyren, som troede, han ikke kunde forlove sig, for han havde læst sig op til denne forbandede Examen. Nei,

Poul, see, hvor glad Andrea seer ud! Troer Du ikke, hun kan nøies med en Student?"

„Maaskee dog den gamle Fæger — —“ Jeg blev standsset af et Par leende Dine, som blinkede til mig, at jeg skulde tie. Og siden have disse Dine leet til mig, hver Gang vi have seet unge Mænd have deres Krijs; det er nemlig i en sørgelig Grad almindeligt blandt dem, at have en saadan Krijs. Denne paa Gulvet gaaer en ung Mand — han har forøvrigt den Fortjeneste, at han, da han kom hjem fra sit første Besøg i Kirken, overrakke sin Gudmoder en lang Guldkjæde til Vognnetten, som Tegn paa hans Faders bestandige Hengivenhed for hende — bestandige? Jo, siden den begyndte. Hvorvel denne unge Mand i Figur og Væsen — hvortil ogsaa hører at blive ildrød i sit lille Hoved af Glæde — er sin ligefremme Bedstefader saa lig, at Ligheden nu, da hans Moder har foræret ham en forløren Tobakspibe, er komplet, har jeg ham dog stærkt mistænkt for, at han engang ogsaa vil komme til at gennemgaae en alvorlig Krijs; men jeg haaber, at hans kloge Moder da vil vide at tage sig af ham! —

Størekassen.

Naar det første Grønne kommer op, men Sneen endnu ligger mange Steder ude i Skovene, og Ingen endnu troer paa Foraar, kommer Støren hjem fra sin aarlige Udenlandsreise. En Morgenstund høres en lystig Fløiten oppe fra Tagrenden; det er Støren, som sidder der igjen i sin hvidprykkede, glindsende Kjole med de korte Skjoder og forherliger sin Ankomst med jublende Toner og dreier og vender Hovedet for at see, om den ogsaa er kommen til det rigtige Sted og de gamle Bekjendte fra ifjor. Naar Fanfaren er endt, gaaer den under en Marchemelodi og med de uforlignelige, gemytlige Rast med Hovedet henad Taget for at see til det Vigtigste — Kassen. Morgensolen lader dens juveelbesatte Dragt glimre, medens den flager om Gavlen, men nu forstummer dens Fløiten; den rydder op i Størekassen. I den smukke Foraarstid høres Støren bestandigt. Den vækker Husets Folk med sin glade Morgensang, som den maa fløite til Ende, førend den flyver ud; i Løbet af Dagen kommer den mange Gang hjem og hviler ud paa Kassens Binde og fortæller sin Kone paa Eggene Nyt

med et Par travle Toner; med lange, tilfredse Toner figer den ved Solnedgang ud gennem sit runde Vindue og seer Alt blive stille rundtom, og med en træt Fløiten figer den derpaa Godnat og smutter ned i Kassen Mørke. Der gaaer en Tid, da høres Dagen lang en livlig Musik af unge Fløitemestere, som ove sig inde i Kassen, medens den ærlige Stær og hans brave, lille Kone ere nærved at flyve Livet af sig for at skaffe de gule Næb derhjemme Nok. Ved Midsummerstid staaer Stærkassen i Byen tom; thi, saasnart Ungerne ere flybefærdige, tager Familien paa Landet. Derude fordriver Stæren Tiden med at sidde paa Herregaardens høie Skorstene og nyde Udsigten eller flentre om i Enggræsset eller staae Skildvagt paa Koens Rng og flaae Fluere ihjel, indtil Reisetiden kommer. Men, inden Stæren drager bort, vender den tilbage til Byen for at klare sin Regning. Kassen skal betales, og den betaler med sit Talent: i en Ugestid fløiter den hver Morgen oppe paa Pinden lange, deilige Nummere for sine Værter.

Saa vidt var det imidlertid endnu ikke kommet, Stæren toffede blot sin Faderglæde i de svingrende Toner, som den jendte ind ad Handskemagerværkstedets aabne Vinduer, ikke saameget til den ældste Svend, Kristen Jensen, eller Drengen Kristian, som til sin Ven, den yngre Svend, Andersen. Og Andersen saae ogsaa et lille Dieblik op fra Handskestindet, gav Kristian Kniven til Slibning og horte efter saalænge og udbrod tilsidst: „Nei, hvor den Fugl dog kan fløite! Man bliver ordentlig ferm til sit Arbeide ved at høre paa den!“ — som om han ikke var ferm nok i Forveien! — „Ja,“ vedblev han, „det forekommer mig virkelig, at ogsaa De, Kristen Jensen, seer en Kjende Iystigere ud!“

„Det maa vist være en Feiltagelse!“ svarede den Tiltalte uden at see op fra den Tommelfinger, han netop udskar, „nei, Andersen, nei, De kan troe, har man havt et jammerligt Humør fra Lille af, kan det inte hjelpe, at en Fugl skriger. Saadan som man er født til Verden, er man forbandet nødt til at være, enten man saa er født som det deiligste Menneſte eller som en Kalv med to Ho'eder — —“ „Lee inte, Kresjan!“ afbrød han sig selv, „lee inte! Der sidder sandelig inte noget Ho'ede paa Dig, saa Du har ikke engang eet Ho'ede. Vær inte saa let til at lee, Kresjan! Ellers vil jeg raade Dig til, næste Gang, Du stikker i Byen, at kige lidt op til de to røde Træhandsker, Mester har til Skildt, for det kunde jo inte være saa farligt at faae dem lagt herop paa Bærkstedet, og, hvis jeg saa skulde forsøge paa at standse Grineriet med et Par Hivexter af dem, kunde det tilskyndendes Ho'ede ryge af.“

„Naa naa, gamle Kristen Bensen,“ afbrød Andersen ham, „Kristian er jo ikke ældre, end at han maa kunne hufte den sidste Lektie fra Skolen. De har ogsaa været ung engang, Kristen Bensen, og da var De vist ogsaa af og til glad.“

„Glad!“ udbrød Kristen Bensen og satte Kniven paa Spidsen i Bordet, „nei, Andersen, nei! Det har kun vaaren meer eller mindre skidt med mig!“

Med et lille Smil spurgte Andersen, naar det da havde været mindst ravgalt med ham.

„Det skal jeg sige Dem,“ svarede den gamle Svend og satte sig med forslagte Arme paa sin trebenede Stol, „det skal jeg saamænd sige Dem. Det var dengang, da jeg reiste paa min Profession og kom ned til Schweizerlandet og fulgtes med Floderne paa mine Vandringer, for

der er noget usædvanligt Brillant ved de Floder. Det vil sige, inte naar Floden ligger og driver paa Bunden af en Dal, men naar den buldrer deroppe paa Bjergene og skummer som det bare Søbevand og spytter høit i Veiret. Den er saa gal, Anderssen — læg Mærke til det — den er saa lynende gal, fordi den skal ned til det civiliserede Kram i Lavlandet. See, naar jeg kom derop, høit derop i Eensomheden, hvor der inte var andre Personer end Grantræer, saa satte jeg mig ned paa en af de vilde Stene ved Siden af den rasende Flod og var nærved at blive døv af Spektaklet og lod min Kjæp og mine Støvler blive drivvaade — og saa kunde jeg virkelig lade være at ærgre mig, for Floden overtog det saa godt for En. — Ja, denne moderne Fædrelandsfjærlighed — jo, jeg veed det meget godt; men jeg siger lige derimod, at en ordentlig Professionsreise er det Eneste, Jorden kan traktere sine Børn med, for, naar man reiser, saa bliver man dog ialtsfald inte herhjemme. Og jeg vil raade Dem og Kresjan — hvis han nogensinde skulde faae afhvalpet — til inte at forsømme at tage en Tuur udester. Ja, Anderssen, De, som altid er saa glad som et Fruentimmer og finder, at Alt, hvad Mesters klogtige Ho'ede hitter paa, er saa meget herligt, De vilde just være en rigtig Rejsefugl, som de deroppe i Kassen, saadan en rigtig jubilerende Rejsestar med en Bisk Grønt i Hatten og en Stof til at fløite i!"

Hvad Anderssen endogsaa ellers kunde mene om den Sag, kunde han dog i det Dieblik aldrig tænke paa at reise; thi en frisk Stemme spurgte nede fra Gaarden: „Anderssen, er De deroppe?"

„Man skulde saamænd troe, hun havde en Snor i hvert af hans Been og blot trak til, naar hun vilde tale

med ham, saadan en Fart skyder han!" mumlede Kristen Jensen, medens Andersen skyndte sig nedad Trappen til Mesters Datter, Zomfru Henriette, som stod dernede og saae op til Starekassen, hvor Staren sad, befsinnet af Eftermiddagsolen, og pillede i sin Binge. „Hør, Andersen," spurgte hun, da han tumlede ud i Gaarden, „kunde De ikke, naar De er færdig i Aften, slaae et Som i Binden oppe paa Starekassen; den er gaaet løs og vipper, naar Staren vil sætte sig paa den."

„Sæg kan saamænd gjerne slaae to!" udbrød Andersen med et lille Bukt — han meente: eet for hvert af hendes milde Dine.

„Tak, eet er nok!" svarede hun ham leende. I det samme hørte hun, at Handskemageren fulgte en Kunde ud gjennem Porten, hun sagde ham igjen Tak og gif tilbage til Butiken.

Det var simple Ord, de havde talt med hinanden, af det Slags, de saa ofte vexlede om deres fælles Ven, Staren; men aldrig var Andersen kommen saa rød i Hovedet op paa Værkstedet efter en Samtale med Zomfruen. Der havde været Noget ved det Hele, som han ikke kunde forklare sig; men Forklaringen var den, at Byfogdens Søn havde været i Butiken. Det var nu ikke noget Nyt, at han kom der, og derimod kunde Zomfru Henriette ikke sige Noget, og hun skulde saamænd heller ikke tage sig det nær, at han beholdt Hatten paa og satte sig paa Disken og sugede saa modbydeligt paa Haandtaget af den tynde Stok, ja, hun vilde endogsaa glemme, hvad han tillod sig at sige, naar han blot ikke altid skulde prøve Handskerne, og hun maatte hjælpe ham dem paa — der var intet Mennefske, hun nødigere hjalp Handsker paa. Denne Gang havde han været mere uforfamsket end no-

gensinde før, derfor benyttede hun Diebliffet, da hendes Fader kom ind for at underholde Kunden, og skyndte sig ud for at see et ærligt Ansigt og tale med en Ven, og i begge Henseender kunde hun ikke have gaaet til nogen Bedre end Anderssen. Det er sikkert nok, at hendes Kinder blussede, da hun kom fra Butiken, og det er rimeligt, at hendes Stemme havde en lidt venstabeligere Klang end ellers og hendes Dine et lidt gladere Skjær end ellers, medens hun talte med Anderssen; ialtsald stod han nu oppe paa Værkstedet og afkjølede sig ved det aabne Vindue. Da lød der ned til ham en lang, opmuntrende Fløiteton, det var, som om Støren gjorde sig Umage for at holde Tonen saa længe som muligt og gjøre Finalen saa skjelmst og lystig som muligt. Anderssen saae op; i det Samme kastede Støren sig ud i Luften og fløi med raske Vingeflag over Nabohusets Tag. „Ja,“ tænkte han „Støren har Ret! At flyve lige paa, er det eneste Rigtige!“ I en Fart kastede han Forklædet, trak Frakken paa, tog Kaskjetten i Haanden og var ude af Døren. Kristen Jensen saae ham gaae over Gaarden, over til Mesters Værelser. „Naa, saa Du vil gaae over Mester, min Dreng!“ udbrod han, „nei, det gaaer ikke, Anderssen; for din Mester er et Fæ! — — Kresjan, læg Arbeidet hen saalange! Det skylder Værkstedet ham!“ — Kristian forstod ikke de dunkle Ord; men den Ordre, de indeholdt, adlød han beredvilligt.

Mester stod ved Dagligstuevinduet, hvor han havde hilset gjentagne Gange efter Byfogdens Søn og derpaa var falden i Tanker med Hænderne paa Ryggen; han sendte Tobaksrøgen høit i Veiret fra sin Meerskummer, men han sendte sine Tanker endnu høiere. Anderssens ærbødige Banker paa Døren blev et Par Gange overhørt

og i Ventetiden tabte Frieren Størstedelen af det Mod, Staren havde fløitet i ham, og et tordnende „Kom ind derude!“ og Mesters Skikkelse, som saa lidt lignede en Star, berøvede ham den lille Rest af Frimodighed, han havde formaaet at holde tilbage. „Mester,“ stammede han, „Mester — —“

„Hvad er det, Andersen?“ spurgte Handskemageren og tog Piben af Munden. „Hvordan er det, De trækker Beiret? Og læg saa den Kaffjet fra Dem! De staaer jo og vrider den, som om De havde været i Vandet med den!“

Andersen proppede Kaffjetten i Lommen og forsøgte igjen at begynde: „Mester, De har — — nei, det er mig, som har — som har Noget at bekjende for Mester! Jeg — —“

Handskemageren betragtede sin rystende Svend med et mørkt Blik, han knappede den øverste Knap i sin Frakke og tog til Orde: „Andersen! Andersen, om Dem idetmindste troede jeg dog, at jeg, naar De engang gif fra mit Værksted, skulde kunne sige om Dem, at der aldrig havde været Pengehistorier med Dem. Men — men, siden De har været en flink Arbejder — jeg har ialtfald ikke kunnet mærke Andet — saa vil jeg slet ikke spørge Dem, hvad De har brugt de Penge til; men lad mig høre, hvor Meget der behøves for at trække Dem ud af den Klemme! — Men det siger jeg Dem, Andersen, Deres Løn gaaer med til at betale den Spas!“

Hvorvel Andersens Erbødighed for Mester var saa ubegrændset, at den — som Kristen Jensen udtrykte sig — „kunde trænge til at grændses lidt af med en Sag,“ var dog en saadan Mistanke Nok til at bringe ham til at løfte Hovedet og svare: „Nei, Mester, nei, det er slet

ikke det, jeg vilde tale med Mester om! Men jeg er nu kommen til at holde saa meget af Zomfru Henriette, at jeg ikke kan udholde at gaae stille med det, og derfor kommer jeg for at spørge, om Mester har Noget derimod."

Nu var det Mesters Stemme, som dirrede, da han udbrød — efter en lille Pause, som han benyttede til at blive mere og mere rød i Hovedet — „Jo, Andersén, jeg har saa Meget derimod, at jeg siger Dem, at De før kan trykke Jorden flad, før De kan faae min Datter!" — Handskemageren kastede Biben hen i Sofaen, knappede igjen den øverste Knap i Frakken op, stak Hænderne i Buxelommerne op vedblev: „Sette og — Dem, Andersén! Min Datter som Deres Kone! Nei hør, fortæl mig saa hellere, at Træet derude i Gaarden bliver rødt til næste Aar og ikke grønt! — Om jeg har Noget derimod? Nei, naturligtvis ikke Andet, end at jeg med min sædvanlige Bestemthed siger Dem, at, naar De er færdig i Aften, gjør vi to Afregning, og saa skal De ikke komme her hverken imorgen eller iovermorgen, og, indtil De i Aften har sagt mit Huus Farvel for bestandigt, kommer min Datter ikke ud af Butiken; for alle Slags Aftaler forbinder jeg uden videre! — Andersén, Andersén," vedblev Mester efter et Par Ture op og ned ad Gulvet, „jeg havde aldrig ventet saadant Lureri af Dem! — Har De talt til min Datter derom?"

„Jeg gik først til Mester," fremstammede Evenden.

„Naa," svarede Handskemageren, „det var endda godt. Jeg troede næsten, De havde opgivet al Respekt for mig med det Samme. Men jeg kan ikke troe Andet, end at min Datter vilde have leet af Dem, leet Dem lige op i Dinene, Andersén, hvis De havde havt den Uforstammethed, at komme til hende og gjøre Deres Tilbud!"

Blodet foer op i Andersens Kinder, og han svarede: „Det troer jeg nu ikke, Mester! Rigtignok kan jeg ikke affkurat vide, hvad Bomfru Henriette vilde have svaret; men Maaden vilde have været venlig, det er jeg vis paa. — Jeg vilde ogsaa gjerne være saa fri at spørge Mester, hvorfor det da slet ikke kan gaae an?“

„Fordi min Datter sidder Dem tyvetusinde Alen for høit og ligesaamange Favne!“ brølede Mester.

„Mester har selv været Handskemagersvend,“ indvendte Andersen roligt.

„Ja—a!“ svarede Handskemageren og flyttede Hænderne op i Bestegabene, „ganske rigtigt! Det har jeg. Men seer han, Peter Andersen, indenfor det samme Laug er der en uhyre Forskjel paa Folk! Vi ere ogsaa alle Menneſker; men der er en ganske uhyre Forskjel paa os Menneſker! Og jeg troer ikke, Noget skal kunne see paa mig, at mine Handsker ere sneede hjemme i mit Huus, og jeg skulde ogsaa mene, at jeg er en af Byens første Borgere, og henne i Klubben snakker jeg baade med Byfogeden og Politimesteren, og Kammerherren har laant Penge af mig, og jeg har talt ved Grundlovsfester. Ja, kom nu bare ikke og fortæl mig, at De -- som det hedder — „vil gjøre Alt“ for min Datter; for De kan ikke, Andersen, De kan ikke! Om De saa stod paa Deres Hovede i otte Dage, kunde De dog ikke bringe det ud af Dem, som jeg har bragt mig op til. Og skal jeg sige Dem hvorfor? Skal jeg tage det fra Grunden af for Dem? Seer De, Andersen, der er lige fra Førstningen af den store Forskjel paa os to, at jeg er en Præsteson, og Deres Fader, Andersen, var Viremand, og han er kommen i denne Gaard og har faaet Skillingen — for at gaae sin Vej.“ — „Nei,“ vedblev Handskemageren, idet han

skottede gennem Vinduet ud paa Torvet, hvor Byfogdens Søn flentrede om med sine Venner, „nei, jeg vil have en studeret Svigersøn!“

Andersens Blik havde fulgt Mesters; hans Dine begyndte at quistre, nu maatte han have Kaffjetten op af Pommen. „Nei,“ udbrod han, „om det saa bliver mit sidste Ord til Mester, vil jeg alligevel sige, at han, som gaaer derude og svinger med Stokken, ham skulde Mester dog allersidst — —“

„Det skal blive Deres sidste Ord!“ tordnede Mester og fagtede i Lufsten med sine tykke Hænder, „De forlader mit Hus strax! Hvad Rageri De kan have liggende paa Bærkstedet, skal blive bragt hen i Deres Logis; men fra denne Stue gaaer De lige over Gangen og udad Porten og kommer aldrig mere tilbage til dette Hus, saalange min Haand kan smække en Dør i paa Næsen af uforskaammede Personer! Og sender De min Datter Breve, skal jeg tænde min Pibe ved dem, udenat hun skal komme til at læse et Muf i dem!“ Mester trak sin svære Pengepung op, gav Andersen hans Løn og sagde: „Hvad var det, De sagde, at jeg „skulde allersidst?“ Nei, hvad jeg skal først eller sidst, det spørger jeg ikke mine Svende om! — Og nu gaaer De, og det vil jeg sige Dem som Afskedsvers, at, vil De virkelig være saa dum at gjøre Forsøg paa at stille Dem mellem min Datter og mig, saa bringer De blot Sorg over dette Hus og min bitterste Bredde over mit Barn, og det vil være nederdrægtigt gjort af Dem!“

„Seg reiser fra Byen imorgen;“ hviskede Andersen.

„Det er ogsaa det Klogeste, De kan gjøre; for jeg skal nok vide at passe paa min Datter! — Nu kan De selv høre!“ Med disse Ord rev han Døren til Butiken

op; men der sad kun den gamle Stine og gråd over, hvad hun havde hørt, da Mester just ikke havde dampet sin Røst. „Hvor er Zette?“ spurgte Mester.

„Zomfruen gif lige nylig fra Bogen der, som hun skrev i, og sagde, jeg skulde passe Butiken et Dieblif,“ svarede den forskrækkede, gamle Pige, og i det Samme traadte Zomfru Henriette ind i Butiken. Ved Synet af sin Fader blev hun staaende som naglet til Døren. Og saa Mester standsede lidt ved at see sin Datters blege Kinder; der fulgte et Dieblifs Stilhed, kun Uhret ovenpaa Handskestabet dikkede, og en lille Blakflaske trillede henover Gulvet. Nu blev Zomfru Henriettes Kinder saamaend røde nok.

„Hvor render Du hen med Blakflasken?“ spurgte Mester, „Du er saa god at lade den blive i Butiken! Og hør nu, hvad jeg siger Dig! Du bliver ogsaa selv i Butiken iaften og imorgen og gaaer ikke et Skridt udaf den uden at spørge mig om Forlov!“

Handskemageren havde holdt Dagligstuedøren paa Klem, forat Anderssen kunde høre, men Intet see; nu traadte han igjen ind i Dagligstuen. Anderssen vilde sige Noget, men kunde ikke; han aabnede Døren til Gangen ganske lidt og forsvandt som en lydlos Skygge og gif vakkende ud gjennem Porten.

Et Kvarteerstid stod Mester og trommede med alle ti Fingre i Vindueskarmen, derpaa tændte han Piben og skred til at træffe de Forsigtighedsforanstaltninger, han ansaae for nødvendige for at afstjære Anderssen enhver Forbindelse med Husen. Talen til sin Datter vilde han alvorligt udarbejde, hvorfor den først skulde holdes næste Dag, derimod opgav han strax under saa faretruende Omstændigheder at aflægge sit sædvanlige Eftermiddagsbesøg

i Klubben og gav sin Karl Ordre til at gaae hen til Politimesteren for at melde, at han ikke kunde være tilstede ved Brolægningskommissionens Møde næste Morgen, hvorefter Lars havde ikke mere den Dag at indfinde sig i Handsemagerens Huus; han kunde jo, tænkte Handsemageren, muligviis komme tilbage med et Brev fra Andersen! Derefter tog Mester den store Portnøgle og gik høitideligt ud og lukkede Porten af og satte sig derpaa ud i Butiken med Byens Avis, fuldkommen sikker paa, at nu var Fæstningen betrygget udadtil. Smidlertid kunde der tankes et Udfald fra Fæstningen! Nidens Andersen nemlig havde boet ude i Byen, beboede Kristen Jensen og Kristian — i Forening med nogle hundrede Handsker — et Bærelse ved Siden af Bærkstedet, og nu kunde Mester umuligt nægte at lade Vindebroen gaae ned, naar Kristen Jensen paa Slaget Syv efter al Rimelighed vilde begive sig hen til Andersen for at hente de nærmere Oplysninger. Men Mester havde i flere Aar taget den størst mulige Deel i Byens politiske Liv og med Aviserne som Lærebøger drevet det Jndlingsstudium „at lure Ministeriet alle Fissene af,“ som han udtrykte sig; nu bragte hans Glid ham Lønner. Ikke lidt stolt kneb han det ene Die til, idet han sendte den Bæstet op paa Bærkstedet, om Kristen Jensen ikke kunde have Lyst til „præcis Kloffen Syv at komme ned og pille et Par Stykker Aal og blive med det Samme.“ Med Indbydelsen til Kristen Jensen fulgte den Underretning for Kristian, at han den Aften ikke maatte gaae i Bandet. Derpaa udkommanderedes gamle Stine fra Fæstningen — dog ikke længere bort, end at Mester hele Tiden fra Butiksdøren kunde holde Die med hende, eftersom hun blot skulde tværs over Torvet til Kjøbmand Iversen for at hente en Flaske Extract og bringe

Hr. Iversen den samme Indbydelse, som Kristen Jensen fik. Dette var atter et ministerielt Trif, da Iversens af Naturen store og ved hans Livsstilling saa ypperligt uddannede Talegaver skulde benyttes til at holde Samtalen borte fra ubehagelige Dagsbegivenheder og hindre den i at gaae over til ublyggelig Taushed. Nu var Kristen Jensen gjort komplet uskadelig, og det var fiint udført; der kom No i Mesters Tobakskyster. Velpustede Ringe sendte han udad Butiksdøren, medens han i to Timer piinte sin Datter med sin Taushed. Kun een Gang brød han den med den korte Bemærkning, at han „ikke vilde vide Noget af Nogetsombelst,“ hvilket maatte antages at være den Text, han næste Dag agtede at tale over.

Omsider lod de fny Slag fra Kirketaarnet; den lille, visne Iversen smuttede over Torvet, og Kristen Jensen pynkede sig med rene Flipper og et kolossalt Halstorklade og forlod Bærkstedet med den Bemærkning, at „det nok hverken var i Anledning af ham eller Aalen eller denne Sild, Iversen, at dette Selskab blev gjort.“

Støren havde sovet flere Timer med sin Familie, da Kristen Jensen vendte tilbage over den stille Gaard. Mod Sædvane blev han en Tidlang staaende ved Døren, som førte ind til Bærkstedstrappen, og saae op til Starekassen, som i det blinkende Maaenskin kastede en lang Skygge nedad Muren, indtil han omsider rustede stærkt paa Hovedet og gik ind og smaldede Døren i efter sig, saa det lod gjennem hele Huset. — Oppe i Sengekammeret laa Kristian vaagen. Da gamle Etine bragte hans Aftensmad op, havde hun med det Samme fortalt ham Alt, hvad hun vidste om Sagen, og lidt til, og nu holdt den stolte Tanke ham vaagen, at denne Gang idetmindste vilde Kristen Jensen ikke som sædvanlig aldeles overhøre

ham, naar han kunde bringe saa vigtige Nyheder. Da han horte Kristen Bensen paa Trappen, tændte han Lyset og raabte sin indtrædende Overmand imøde: „Har De hørt — —“ — „At Kresjan har faaet en paa Dret for Nærviished? — Jo!“ afbrød Kristen Bensen ham og sørgede i samme Dieblik for, at Ordene bleve Sandhed.

I en lille Stue i den anden Ende af Byen sad Andersen fuldt paaklædt med Haanden under Kinden, og foran ham paa Bordet laa et pakket Tornyster. Maanen skinnede ind paa ham, medens han sad saa ubevægelig og sammenfalden som de Ruiner, Maanen i Digtene gjerne siges at bestinne. Mester havde altfor vel kjendt Midlerne til at knuse sin beskedne Svend. Ja, han var en simpel Haandværksvend af simpel Familie, tænkte han paa; hvad kunde han byde? Han vidste jo heller ikke bestemt, om Jomfruen holdt saa meget af ham, da han ikke havde spurgt hende derom, og i ethvert Tilfælde — at fordærve hendes Hjem for hende og blive Skyld i, at Mester var i sit flemme Humør hele Dagen, og hun gik og gråd, nei, nei, det kunde aldrig være Ket! Ved det første Daggrøn vilde han ubemærket vandre bort fra Byen; Borherre vilde nok bevare Jomfru Henriette for at blive gift med Byfogdens Søn, for det var altfor ondt! Bort fra Danmark vilde Andersen. Først vilde han blot besøge sin eneste Broder, som arbejdede ved en Tobaksfabrikovre i Jylland, saa gik han End paa, ned til de smukke, fremmede Lande, Kristen Bensen saa tidt havde talt om, og især ned til Floderne; han vilde op til Bjergene, saa høit op, som det var muligt at komme, og der vilde han sidde og slaae med Stoffen i Flodvandet og see, om det kunde hjælpe. Ja, bort fra det Hele herhjemme og ned til Schweizerlandet, hvor Ingen

kjendte ham, det var hans Reiseplan, og nu kunde det ikke vare længe, inden det begyndte at grne ad Dag. Underligt nok forekom det ham, at han hørte Fodtrin ude paa Gaden. Nei, det maatte vare Indbildning, det var Nat endnu! Men nu løb igjen En forbi. Der blev aabnet et Vindue i Nabohuset, og en gammel Kone raabte ud: „Hvor er Ilden?“ — „Hos Handskemageren paa Torvet!“ var Svaret, og i samme Dieblig lød Bægterens Horn ved Enden af Gaden.

Andersen sprang op og løb til Døren, men standsede der. Bægteren tudede lige udenfor og bankede med sin Stok paa Vinduesposten — da rev Andersen Døren op; men strax efter slog han den i igjen, og han stod endnu indenfor den. „Nei,“ tænkte han, „mit Ord til Mester vil jeg holde! Kristen Jensen er der jo til at sørge for Bomfru Henriette; ham kan jeg stole paa. — Det er nok bedst, jeg strax foaer Tornysteret paa og kommer afsted, ellers er jeg dog derhenne, inden jeg veed et Ord deraf!“ — Det var enten Taarerne i hans Dine eller Bægterens Horn eller Naboens Banken paa Bæggen, som forstyrrede ham, saa han bragte Remmene paa Tornysteret i Ulave. Endelig var Tornysteret paa Ryggen, Biben i Lommen, Hatten paa Hovedet og Stokken i hans rystende Haand; men da luste Dagen indad Ruderne, og hans Privatstar, som boede ovenover Vinduet, stak Hovedet ud af det runde Hul paa Ræksen og begyndte en sælsom Musik. Det var ikke dens sædvanlige, glade Fløiten, men disse forunderlige Toner, som Staren sjerne udsender i den aarle Morgen, inden den har faaet sine klare Fløitetoner frem; det er en ængstelig, hvinende Lyd, som om to Fjle bleve gnedne mod hinanden. Det var, ligesom Staren i sin Skræk over Ilden søgte at holde Andersen tilbage med

sin angstfulde, skjærende Sang. „Somsfruens Stær!“ udbrød han halvøit, „Nei, det var dog Synd, om den brændte!“ — Bordet var nær gaaet istykker, saadan blev Tornhytteren kastet paa det.

Det brændte godt, da Andersen kom farende ind i Mesters Gaard og løb opad en Brandstige uden at see til Høire eller Venstre. Røgen bølgede om ham, medens han sad paa Gavlen for at lette Stærkassen af; Ungerne peb i Kassen, og de gamle Stære sad og jamrede paa Binden og søgte at vifte Røgen bort med deres Binger. Nu fløi de, forskrækkede over ham, hen paa Taget; men han fangede let de fortunlede Fugle, stak dem ned til Ungerne, stoppede sit Halstørklæde i Kassens Hul og skyndte sig bort gjennem Røg og Gnistre og Spreiter og de mange Menneſter. Han havde slet Intet seet derhenne, kun kom han, medens han løb hjemad, til at tænke paa, at det gamle Træ midt i Gaarden, om hvilket Mester havde sagt, at det før skulde faae røde Blade, før han skulde blive forlovet med Mesters Datter, det havde dog staaet med et rødt Brandstjær. „Betød det Noget?“ tænkte han, „Nei, hvordan skulde det betyde Noget!“ — „Men han behøvede da ikke at rende saa forskrækkeligt,“ meente han dog og sagtnede sine Skridt.

Saa snart Andersen kom hjem, lukkede han Vinduet og satte saa Stærkassen paa Bordet og aabnede for Stærene. De fløi lige op mod Loftet, faldt ned igjen og gav sig til at slagre om og stode sig paa Alt, hvad der var i Stuen; men Andersen kunde ikke passe paa dem, da en lille Seddel, som var bunden om Binden paa Kassen, lagde Beslag paa hans fulde, glade Opmærksomhed. — Mester skulde ikke have talt saa høit, naar hans Datter sad ved Regnskabsbogen i Butiken ved

Siden af. Da Sagerne endnu stod saaledes, at Andersen dog maatte blive Arbejdstiden ud, men rigtignok ikke mere see *Somfru Henriette*, havde hun listet sig op paa Loftet og der skrevet et Par Ord paa en Pap Papir og gjennem Gavlinduet faaet den bundet om Pinden paa Starekassen, i det sjette Haab, at Andersen, som aldrig nogenfinde havde glemt at besørge, hvad hun havde bedet ham om, ikke vilde ansee Arbejdet for endt og gaae bort, for end han havde slaaet Starens Pind fast. — Andersen læste og læste; der stod jo med *Somfru Henriettes* fine Haandskrift: „Andersen, tab ikke Deres Mod!“ Taa-
 rerne løb ham temmelig rask nedad Kinderne, medens han stod og saae paa de to Stare, som nu sad ved Siden af hinanden paa Hjørnet af Kommoden og lagde Hovederne paa Siden for rigtigt at betragte deres Medningsmand. Nu blev han — naar *Somfru Henriette* jagde det, saa var det en anden Sag!

Starekvartetten musicerede flittigt hver Dag paa Rabokasserne ovenover Andersens Vinduer, hvor to Starefamilier sagtens kunde leve, da Slagteriet ligeoverfor trak Fluer til; og Andersen røg paa sin Pibe og saae paa *Somfru Henriettes* og sine egne Fugle og samlede daglig mere og mere Mod ved deres muntre Melodier og ved *Kristen Ssens* Aftenbesøg og Beretninger om Tilstanden henne i *Handskemagerens* Huus, hvor Alt stillede sig til Fordeel for Andersen. *Handskelageret* var brændt, der maatte derfor arbejdes med fuld Kraft paa Bærstedet; men paa *Kristen Ssen* havde *Mesters* Fremgangsmaade mod Andersen havt den Virkning, at han svor paa, at han „ikke skulde forivne sig i *Mesters* Tjeneste“, og hvad han lovede sine Venner eller sine Fjender, det pleiede han at holde — han skar kun een *Handske*

om Dagen. Og Kristian forstod endnu Ingenting, og Mester kunde nok med sin vrede Røst overdøve Murernes Floiten og Hamren, medens de reparerede Huset, men selv tage fat paa Noget formaaede han ikke, da begge hans forbrændte Hænder laae i Bind; han maatte endogsaa lade Dørene lukke op for sig af Andre. Det var fortvivlede Dage for Mester! Hverken gode eller onde Ord bragte den ringeste Forandring paa Kristen Senses Optræden, og ikke et Menneske var i Hast at opdrive til at være Svend, og saa kom Avisen, hvori Byens anden Handskemager benyttede Leiligheden til at opremse sine Bæver med store, skædefroe Bogstaver. Kun saa stor en Forbittrelse, som de jede Bogstaver i Avisen fremkaldte hos Mester, kunde bringe ham til at følge det Raad, han hver Dag læste i sin Datters Dine, at hjemkalde den forviste Andersen; for det vilde han dog hellere end see, at „Mikkelsen med det usle Rotteskul af en Butik deromme i Møllestredes skulde stikke Søgningen i sin Lomme!“ Og Andersen kom tilbage, saa forvirret som en Maage, naar den om Foraaret seer aabent Vand, og paa det midlertidige Bærksted i Dagligstuen gled nu ogsaa Kristen Senses Kniv med den største Lethed.

Men Andersens Hjerteanliggender bleve begunstigede af værre Ulykker for den værdige Mester. Det var nu strax ikke Noget for saadan en Mand, formelig at skulle forhøres af Politimesteren med Hensyn til Udebranden, som beviisligt var opstaaet i Mesters Sovekammer. Om det endogsaa fremgik af Undersøgelserne, at Mester forjaavidt var undskyldt, som han havde nydt temmelig rigeligt af Punschen hin uheldige Aften, og dette igjen kunde forsvares ved hans ophidsede Stemning, saa var slige Ting dog ikke Noget, som en anseet Borger

skulde behøve at tilstaae. Kort sagt, Politimesterens ukam-
 meratlige Optraaden overfor Handskemagerens Forsøg paa
 at skyde hele Sagen til Side bevagede denne til aldeles
 at bryde med sin forhenværende Ven og for Kunderne i
 Butiken at holde Foredrag om Embedsstanden, som „var
 og blev Embedsstand; — saasnart det kom til en Embeds-
 sag, saa kjendte man strax de Folk!“ Det blev da heller
 ikke Andersen, som kom til at reise til Schweiz, men
 derimod Byfogdens Son. Og han beredte sig til over
 Paris at drage til Alperne uden saameget som at gjøre
 Mine til det, Handskemageren havde ventet. Sa, da Me-
 ster endog saa optraadte blandt dem, som vilde sige den
 unge Mand Farvel ved Diligencen, og ikke tog sig til-
 strækkeligt i Agt med sine Hentydninger, bragte den ele-
 gante Rejsende i Forening med to Jagermestre Handske-
 mageren til at fjerne sig med den klare Bevidsthed, at
 han var bleven haanet i en ualmindelig Grad. Som en
 ophedet Selvkoger kom Mester lige fra Postgaarden hen
 i Klubbens Konversationsværelse og flød her over med
 temmelig varme Udtalelser, i hvilke han ikke ret skjelnede
 mellem Byfogdens Son og Byfogden selv. Konversa-
 tionsværelset havde da været for godt besøgt til, at disse
 Udtalelser ikke skulde have været Grunden til, at Mester
 i Løbet af kort Tid ikke saae sig gjenvalgt til den ene
 efter den anden af de Komiteer, i hvilke han til saa
 megen Fornøielse for sig selv havde siddet sammen med
 Byens andre fremragende Mand.

Mester var nu en politisk Umulighed i Byen. Da
 Staren kom ind fra Landet til Kassen paa Handskema-
 gerens nykalkede Gavl, fløitede den i de klare Efteraars-
 morgener for et Par Forlovede.

I Handskemagerens Huus paa Torvet er Andersen nu Handskemageren, og der er ikke noget Tag i hele Byen — maaskee heller ikke i mange andre Byer — som kommer hans Tag nær i Antal af Starekasser, og i Toppen af Træet, som breder sine Grene i Gaarden, er indrettet en luxuriøst udstyret Stiftelse med Fribolig for fire Starefamilier, som have havet Anstalten til et udmærket Konservatorium. I de første Dage efter Stærens Ankomst om Foraaret komme Folk ind fra Gaden for at høre den usædvanlige Fløitekoncert i Andersens Gaard og beundre den store Starekasse, paa hvilken Andersen har indrettet Taarne med forgyldte Rugler og malet sine og sin høit elskede Hustrues Forbogstaver. Den fordums Handskemager beboer et Par Bærelser ligeoverfor i Kjøbmand Iversens Gaard; men han kommer tre Gange daglig — som der staaer paa Recepterne — over og spiser sin Mad hos sin Datter og sin Efterfølger. Han har vel søgt at finde sig i sin Datters Skjebne? — Nei, det har han slet ikke gjort noget Forsøg paa; men han er mod sin Villie bleven tvungen til at tilstaae for sig selv, at Egtefolkene derovre ere usædvanligt lykkelige. At han ikke boer hos dem, er hans egen Idee; Kristen Bensen siger, at det er hans „bedste Idee“. I Politiken følger den forhenværende Handskemager bestandigt med; men — med sit gamle Parti gaaer han ikke mere! Paa Andersens Bærksted arbejder endnu Kristen Bensen sammen med Kristian, hvad dette flinke Menneske dog ikke mere tituleres af Nogen — undtagen af Iversens Datter; den Dag, da han blev Svend, aflagde han sit Fornavn og overraskede sine Bekjendte med at være i Besiddelse af det smukke Efternavn „Holm“. Den gennemgaaende Agtelse, Kristen Bensen nyder af hele Huset, og det Be-

Fjendskab, han i de sidste halvsjette Aar har havt med en ung Mand ved Navn Kristen Andersen, har viist sig at vare de eneste brugbare Midler til at forbedre hans Humor. Kun meget sjeldent har han været utilfreds med sin unge Mester, meest da denne i Egenstaaelse af Fader havde talt alvorligt med den lille Kristen, som havde truffet en Star med en Steen. Ved denne Leilighed lagde Kristen Bensen sin store Haand paa Drengens Hoved og erklærede, at „det Hø'ede var for lille og for godt til at dunkes saadan,“ og at „den dede Star havde kun været en Fugl, og Kristen var et lille Menneſte, og man ſkulde ikke ſætte Menneſket under Fugleklaffen.“ Men, ſom ſagt, ſlige Udbrud ere ſjeldne, og til en god Sommer horer dog et lille Lyn af og til.

Gaasen.

„Smaafager! Naa, saa Du „har tænkt paa Smaafager“ til i Aften!“ — Det var Mælke- og Flødehandler Kasperfen, som blev lidt uenig med Madammen den 10de November Klokken 10 om Formiddagen. „Smaafager, tak! Og saa skal vi formodentlig have Vand til?“

„Du kan jo faae Dig en Toddy!“ svarede Madammen; men hun vedblev at læse i Avisen.

„Seg — og en Toddy!“ tog Mælkehandleren til Gjenmæle. „Naa, saa jeg skal sidde alene med min Helligaften i et Glas for mig selv og maaskee endogsaa grines ud af Dig og Malle —“

„Kald hende Amalie!“ fattede Madammen; hun slap ikke Avisen, men hun rystede den lidt. „Seg har jo sagt Dig, Du skal faae den Gaas imorgen Middag!“

„Og jeg siger, at jeg vil have den i Aften!“

„Det var meget!“

„Og — og — og jeg skal ogsaa faae den i Aften!“

„Det var endnu Mere!“

„For jeg gaaer selv hen paa Torvet og kjøber en om et Dieblik!“

„Det var en anden Sag!“ sagde Madammen, lagde Avisen lidt bestemt paa Bordet og tog Strikketoiet. „Men saa steger Du den vel ogsaa selv, for Katrine gjør reent idag!“

„Reengjøring!“ udbrød Mælkehandleren og slog i Bordet; men han fattede sig strax og vedblev: „Ja, værsgo, grib Du kun til dine Midler, Mutter! Til Zuleaften iaar faaer vi vel en Reengjøringsoversvømmelse gjennem hele Keiligheden; men saa holder jeg Zuletræ i Borten! Og i Aften skal jeg ogsaa nok faae en Mortensgaas frem paa Bordet; jeg har lovet vores Dreng det, saa er det mir Bligt af skaffe Kasper en Gaas!“

„Mutter, Mutter!“ fortsatte Mælkehandleren og rystede stærkere og stærkere paa Hovedet, „Du er ikke rigtig — dansk længere! Jeg har nok gaaet og mærket til det i længere Tid, hvordan Du mere og mere er i Hælene paa disse fine Folk, som har ladet Skralde- manden hente alle vores gode, gamle Skikke bort fra deres Huus —“

„Hvis det er Rancelliraadens herovenpaa, Du stikker efter,“ faldt Madammen ind, „saa fortalte Sulle forresten, da hun hentede Mælk imorges, at hun skulde ud efter en Gaas til imorgen Middag!“ — hvorpaa Madammen strikkede videre.

„Ja, der har vi det!“ tog Mælkehandleren til Orde, „der har vi det jo! Du veed jo ikke, hvad Du selv siger, Mutter! Derfor er det netop, at vi ogsaa skal gemme Gaasen til imorgen Middag! Men jeg siger, at man skal spise Gaasen Mortensaften, ellers er det noget Brøvl, og ellers mener man det kun meget tyndt med de gamle Skikke, og det hører med til et Fædrelandsjind, med Er- bødighed at følge de gamle Skikke, som blev fulgt af alle

de Menneſker, ſom eiede Danmark for os! Og det er beſlageligt for en Mand, naar hans Kone ikke er enig med ham i at holde af gamle Danmark ſom det bedſte Børn i Huſet, for det gjør jeg! Jeg ſlingrer ikke ud fra Danmark; jeg er hverken bleven ſvenſke Peer eller — eller endnu meget mindre ſom min ærede Svoger, der taler mere og mere begeiſtret over vores Fjenders Kanoner, for hver Gang han har været i Hamborg paa Butiſens Begne!“

„Man ſkulde virkelig troe, der var Noget paa Færde!“ udbrød Madammen og trak i Garnet, ſaa Nøglet hoppede i den lille Kurv, ſom ſtod i Bindueſkarmen.

„Ja, det er der ogſaa!“ ſvarede Mælkehandleren, „for det gjør mig nu tilligemed ſaa grueligt ondt, at Du ſaadan reent kan glemme din Fortid, Mutter; Du har havt ſaadan en ſmuk Fortid! Mutter, Mutter, det gaaer tilbage med Dig! Du vil ikke holde Mortensaften, og Du er dog opfødt med de gamle Feſtaſtener mere end nogen Anden. Kan Du ikke huſte Kjelderens i Grønne-gade, hvor Du boede hos din Moder, og hvor I bagte Æbleſtiver hver Mandag Aften og iſær havde en uhyre Fortjeneste paa Feſtaſtenerne? Ja, jeg huſter nu nok Leiligheden der, for der rendte jeg mangan en Gang ned med de andre Børſtenbindersvende omme fra Antonieſtræde. Og det var ſalig Ole Oſen, ſom allerede dengang ſagde, at en af Madammens Døttre havde et godt Die til mig; for det bemærkede han af den Maade, hvorpaa hun ſæbede mine Æbleſtiver ind med Sukker. Saadan udtrykte nu Ole Oſen ſig, naar han leverede Dig Tallerkenen tilbage og tørrede Fingrene i Kaſtjetten, og han havde da ogſaa Ret. Ja, og naar jeg ſaa tænker paa en Mortensaften i Forlovelſesaarene, naar din ypperlige,

gamle Moder sagde, at hun snart ikke vidste, hvor jeg helst maatte opholde mig; for inde i Kiøkkenet forstyrrede jeg Dig for meget ved Bagningen, og ude i Butiken, der bod jeg Gbelskiverne gratis om til Kunderne; for jeg var saa ellevild og glædede mig som et Barn over vores Forlovelse. Da, medens vi havde den lille, mørke Butik med Borsterne, Mutter, da forsømte vi heller ikke nogen Heligastet: saalænge vi holdt Svend og Dreng, fik de deres Gaas baade Mikfels- og Mortensaften. Jeg veed nok, vi maatte lægge det af, da det gik tilbage med Forretningen; men i de Aar, det gik tilbage for os, da gik Du just fremad! Da Du sad oppe om Natten i en kold Stue med Sengetappet som Shawl og hjalp mig med Borsterne, da var Du Mere for din Mand, end en Konge nogensinde har været for sit Land; da var Du en gemtylig Kone! Saa arvede vi da, og saa fik vi smaa, runde Skildter med Malk og Flode, og det gik fremad, udmærket fremad; men i een Retning er det rigtignok gaaet tilbage med Dig! Og det er især blevet Tilfældet, siden Malle — ja, for jeg kalder hende Malle; jeg taler ikke Fransk! — siden Malle er kommen paa dette Kursus og har faaet Beninder med Spadserekjoler — ja, de faaer vel ogsaa snart Spadserestofke! Af dem lærer Du rigtignok meget Godt. Saadan nogle Feer kan naturligviis ikke være bekjendt at spise Mortensgaas! — Nei, nei, det var kun i gamle Dage, at man var saa raa at spise Gjaesene! Det er ligesvem! Nu har Gjaesene fri, nu gaae de paa Kursus med smaa Hatte og forlorne Nakker!”

Madammen saae ud ad Vinduet. Hvad hun meente paa dette Punkt af Forhandlingerne, vil aldrig blive oplyst; thi i det Samme blev der banket paa Døren, og

Studenten traadte ind. Han hilste paa Familien, stak to Fingre i Bestelommen og fremdrog et lille Papir, hvori han havde indsvøbt, hvad han var skyldig at betale for Leien af sit Kvistværelse.

„Godmorgen! Bærfaaartig, træd nærmere!“ sagde Mælkehandleren. „Sæt Dem ned, saa kan De høre, hvad min Kone og jeg er hugget lidt sammen om, og saa kan De bagefter sige os, hvad De resolverer i den Sag!“

Studenten fik et Udtog af Mælkehandlerens Tale med alle de gode Steder i og svarede derefter paa det høitidelige Spørgsmaal: „Hvad han nu som studeret, dansk, ungt Menneſke meente“, at „Hr. Kaspersen havde Ret! At spise Gaas Mortensaften var Pligt for Enhver, som havde Raad dertil og forresten kunde taale varm Gaafesteg om Aftenen.“

„Ja,“ udbrød Mælkehandleren og pegede paa sig selv med en tyk Finger. „Hørte Du, Mutter? Det var, som om der blev truffet en Skuffe ud af mig! Alkurat min egen Mening! — Hør, Student, De er et Menneſke med sunde Anstuelſer! Og De har talt for Dem selv! for De er nu inviteret til Gaas her i Aften!“

Der var inviteret Fremmede paa Gaasen, — saa maatte Madammen jo give sig! — „Ja, lad det saa gaae,“ udbrød hun, idet hun tabte Slaget, „siden det er en Student! Men havde Du truffet en af dine Venner fra Reglebanen i Store Kongensgade herved, saa havde jeg holdt Stand!“

Det blev et meget ubehageligt Veir om Aftenen. Binden raslede med Mælkehandlerens Skildte og smeldede Porten i paa Ryggen af Alle, som gik ind i Huset, og peb endda ad dem gennem Nøglehullet; men kom man saa ind paa det nederste Stykke af Trappen, blev der hyggeligt omkring En. Ganglampen lyste, og fra Mælkehandlerens Kjøkken udsendte Gaasen sin festlige Duft. Kancelliraadens Tulle kom just hjem og udbrød: „Naa, Kaspersens steger da Gaas!“ Mælkehandleren hørte det, han var i et udfordrende godt Humør og svarede: „Ja, min Pige, det gjorde Kancelliraadens Fa'er vist ogsaa; men nuomstunder! — Ja, De skal vel have Svanesteg oppe hos Dem; det er noget finere!“ — „Det var et Svar med Skal paa!“ bemærkede Mælkehandleren om sine egne Ord, da han senere gjentog dem for Studenten.

Det gik ellers fortræffeligt med Mælkehandlerens Gaas. Madammen blev bevæget ved Synet af deres egne, gamle, flebne Punscheglas og klinkede paa Forlig med sin Mand. Amalie sad ved Siden af Studenten, og Husets Son, Kasper Kaspersen, fik Lov til at danne sig et selvstændigt Begreb om sin Appetits Omfang, hvad hans Moder ellers paastod at være bedre underrettet om. Og Mælkehandleren straaledede som en Gassol af Munterhed og Seirsfølelse.

Studenten udbragte en Skaal for „Gausens Giver, sin agtede Vært, hvem han agtede endnu mere, efterat han i ham havde truffet en Forsvarer af gamle, danske Skikke.“

„Kasper, Faers Dreng, hold op med at knække Svedskestene, og gør som vi Andre! Det er hans Faers

Skaal!" sagde Mælkehandleren, reiste sig, blinkede og nikkede rundt og gav Studenten Haanden.

"Ja, lad det Gamle staae!" udbrød han, da han igjen sad i Sofahjørnet; „Mortensaften er en Helligaften, den er opkaldt efter Morten Luther. Ikke sandt, Student?"

Amalie rystede paa Hovedet, og Studenten berigtigede det ved at fortælle om Biskop Martin i Frankrig og Sagnet om Gassene, og at Luther blev opkaldt efter Sankt Martins Dag.

„Dg Mikkelsdag da!" spurgte Mælkehandleren, „kommer det Navn ikke af Mikkel Ræv?"

Saa fortalte Studenten om Sankt Michael med Dragen. Dg Mælkehandleren kom med et nyt Spørgsmaal: „See, saa er der Noget endnu, og det har jeg saamænd tidt spekuleret over! Hvad er i Grunden Meningen med at komme Ubler og Svedsker indeni Mortensgaafen?"

„Na, det er Meningen, at Ublerne er billigst paa den Tid af Aaret!" faldt Madammen ind.

„Ja, det er nu en Rjökkenforklaring!" svarede Mælkehandleren. „Nei, jeg er vis paa, at der ogsaa er en Historie om det, og Studenten kommer nok med den, naar Du bare giver Tid, Mutter!"

„Nei!" svarede Studenten. „Det veed jeg dog ikke Grunden til!"

„Ja, en Grund maa der være," vedblev Mælkehandleren, „for vore Forsædte var ikke Tossehoveder. Op med Forklaringen, Student! I Aften vil jeg have Forklaring paa Alting!"

„Saa veed jeg virkelig ingen anden Udvei, end at vi selv lave en Forklaring!" svarede Studenten.

„Ja!“ udbød Mælkehandleren og drak sit Glas ud. „Kom med den! Lad det være saadan en rigtig Historie, som vi kan more os over Allesammen. Jeg kan endnu alle mine gamle Eventyrbøger og fortæller Rasper af dem, naar han har været artig.“

„Men Frøkenen maa hjælpe!“ sagde Studenten, skjød sin Tallerken lidt fra sig og begyndte:

„Gaasen var en Prindsesse —“

„Nei, hvor det skyller ned!“ afbrød Madammen. „Jeg troer saamænd, det hagler!“

„Loftsvinduerne!“ udbød Mælkehandleren og slog i Bordet. „De staaer naturligviis aabne allesammen! — Malle, min Lygte!“

Studenten fulgte op med Mælkehandleren og hjalp med at lukke Loftsvinduerne, som Regnen slog ind igjennem. „Det er kanskee ikke til Skade, at man ikke kan undgaae at faae et lille Pjask over Hovedet, inden man faaer Vinduet trukket i,“ bemærkede Mælkehandleren deroppe, „for Wutters Punsch ligner hende selv; den er god, men af en kraftig Karakter!“

Da Mælkehandleren ved Studentens Hjælp havde fundet Råkværket, og de begge vare komne ned igjen, overbeviste Uhret paa Sekretæren og den under Bordet søvende Rasper Studenten om det Passende i at takke for Aftenen og sige Godnat, og han begav sig da uden Sndvendinger fra Familien op i sin sædvanlige Høide.

Mælkehandleren laa med Nathue paa i sin Seng, da han udbød: „Zamen, nu stak den Pokkers Student dog fra os uden at komme med sin Historie!“ Han rykkede Lyset nærmere til sig, ligesom for bedre at tænke

over Sagen, og gav sig til at stirre paa Skjarmbrædtet, hvorpaa der var malet et toetages Slot med gule Mure og et lille Spiir, som bar et kolossalt, lysrødt Flag. Foran Slottet saae man en blikstille Sø, hvorpaa en Fisterbaad dog vippede temmelig stærkt.

Med Et blev Skjarmbrædtet til et Loftsvindue, som Regnen løb nedad og Blæsten rustede i.

Bed et voldsomt Vindstød fløi Vinduet op. Det var overraskende: udenfor var det det bedste Veir! Solen skinde ned paa en grøn Eng, og midt i Engen stod en Gaas og stirrede meget estertænksomt paa Mælkehandleren, først med det ene og saa med det andet af sine brune Dine; derpaa reiste den Halsen lige i Veiret og raabte med en hvinende Stemme: „Gaasen var en Prindsesse!“ Synligt beroliget herved lagde Gaasen sig ned, men reiste sig dog strax igjen. Høiere og høiere reiste den sig og slog med Vingerne, indtil de bredte sig ud som en hvid Silkekjole, og i Kjolen stod en smuk, ung Dame med poliske, brune Dine og en Mund saa rosenrød som et Gaaseneb. Mælkehandleren sluttede sig strax til, at det maatte være en Prindsesse. Men Engen var ogsaa borte; Prindsessen gik i en Abildgaard. Abildgaarden, som var omgivet af et Nøddegjerde, stødte op til en Skov, og bag Ebletræerne hævede sig en gammel Borgs revnede, røde Mure. Det var deiligt, klart Veir, og Skovens Farve viste, at det var henimod Efteraar, hvorfor Prindsessen gav sig til at plukke de første Ebler og de sidste Blommer; der voxede nemlig ogsaa tyndstammede Blometræer hist og her mellem de frogede Ebletræer. En enkelt, tilbagebleven Sommerfugl fløi om, og et Horn lød inde i Skoven.

Hornet kom nærmere og nærmere; nu lød det ganske

nærved. Prindsessen gif hen og bødede Nøddegjerdets Grene tilside, og lige udenfor paa Skovstien stod en Riddersmand med Hornet for Munden. Hun slap naturligvis strax Grenene; men Ridderen greb fat i dem, tvang dem endnu bedre ned og bødede sig ind over dem. Der stod han nu i den mørke Hasselhæk med røde Kinder og en stor, hvid Krave og kruset Haar og et glad Smil i det fine Skjæg. Han stod saa længe stille, at den lange, grønne Fjer paa Floilshatten hørte op med at vippe.

„Hvorfor seer Du i Grunden saadan paa mig?“ spurgte Prindsessen. „Blæs paa din Trompet!“

„Nei!“ svarede den unge Ridder. „Nei, lad os see paa hinanden, til vi elske hinanden! Jeg gjør det om et Dieblif!“

„Troer Du, jeg vil staae stille?“ svarede Prindsessen. „Nei, vil Du slaaes med Vbler eller spise Blommer omkap med mig, saa kan Du komme!“

Men han rørte sig ikke; han vedblev at holde Grenene tilside med sine hvide Handsker og at see paa Prindsessen.

„Der!“ raabte hun leende og kastede et Vble efter hans sorte Floilshat, for at slaae den af ham. Han greb Vblet uden at see paa det; han saae kun efter Prindsessen, medens hun løb ind mellem Træerne.

Da det sidste Glimt af hendes Slab forsvandt, trykkede han et Kys paa Vblets røde Kind, saae derpaa endnu en Gang ind imellem de gamle Vbletræer og udbrød: „Her vil jeg komme igjen! Hun er deilig!“

Saa blev han borte bag Nøddehækken; men hans Horn kunde man høre. Det lød saa høit og muntert, der blev blæst jublende Triller paa det; man hørte nok,

at den, som blæste, havde Lust til at leve. Og Hornets Toner ringede tilbage fra den gamle Borg og bruste saa stærkt gennem Abildgaarden, at Æblerne faldt ned, og Bladene fløi af Træerne. Da taug Hornet med Æt; det blev stille, ganske stille. Lydløst drysfede den hvide Sne ned over Æbletræerne, og Musvitten flagrede fra Green til Green. Men kun et Dieblif var Abildgaarden dækket af Sne; i næste Dieblif stod den heelt i Blomst. Bierne fløi om de blomstrende Grene, og Svalerne smuttede ind og ud mellem Stammerne. Det sneede igjen; det var Blomstersneen, Frugtblomsterne, som i Mængde regnede ned og gjorde Jorden hvid. Sommerolen skinnede, de grønne Æbler voksede, og Grenene bøiede sig, Blommerne bleve modne og faldt ned. Men Solen tabte sin stærke Glød, og en kold Taage drog hen over Abildgaarden. Taagen lettede strax igjen, den milde Efteraarsjol lyste, der hang Regndraaber under de sorte Grene, og mellem de visne Blade saaes Klynger af rød-gule Æbler, og Prindsessen kom ned fra Borgen, endnu smukkere end sidst. Hatten med de nikkende, hvide Fjer var bunden om hendes Hage med blaae Baand, og Solen forgyldte de dansende, lyse Krøller og spillede paa hendes hvide Raabe, medens hun løb om og saae op i Træerne. „Blommerne ere destoværre forbi!“ sagde hun. „Men Æbler er her nok af!“

En Hest hørtes galoppere ude paa Veien, og Spidsen af en Landsø saaes at bevæge sig hurtigt ovenover Nøddehækken. Hesten standsede, og Ridderen brød gennem Hækken.

Han kom med Landsøen i Haanden og graa af Støv, Halskraven hang i Laster, der var Blodpletter paa hans Handsker, og Sværdet stak ud gennem Skeden. Men

et Par straalende, nye Guldsporer ringede, idet han gif over Græsset henimod Prindsessen, og klang høit, da han bukkede dybt for hende og tog sin Baret af, hvis Tjær var borte. Han greb Hornet, som hang ved hans Side, holdt det i Veiret og sagde: „Denne Gang kan jeg ikke hilse Eder med mit Horn; thi det er traadt fladt af Hestehove! Og jeg kommer bedæffet af Støv!“

„Ja, jeg seer det!“ svarede Prindsessen og rev Stiletten af et stort Eble.

„Men det er Støv fra Erens Mark,“ vedblev han, „og den vilde jeg ikke lade børste af mig, førend jeg fik udrettet mit Erende til Eder. Som en Ungersvend saae jeg Eder første Gang; men jeg er bleven Mand idag paa Valpladsen. Med Eders yndige Billede i Hjertet har jeg svunget min Landsje i et heelt Aar, med Eders Ravn paa Læben red jeg i Morgentaagen ud i Striden, og til Ede for Eder har jeg idag seiret over mine Fjender. — Paa vort første Mødested staaer jeg igjen foran Eder og byder Eder mit frie Hjerte, min taarnede Borg og min nysvundne Hæder!“

Prindsessen saae paa ham og paa Eblet, hun spiste af.

Han vedblev med straalende Dine: „Edle Zomfru, tal, svar mig! — Jeg langes efter Eders Svar! Jeg er mere utaalmodig end min flinke Hest, af hvis Sparken derude paa Veien I kan høre, hvor daarligt den kan vente!“

„Har Du Hesten med!“ udbrod Prindsessen. „Saa trak den herind, og staa op paa den, og stik Landsen i Veiret! Saa kan Du vist naae nogle udmarkede Ebler derhenne i Toppen af et Træ!“

„Nei!“ svarede Ridderen — men han blev mere og

mere bleg, idet han talte — „dertil er min gode Ganger dog for ædelt et Dyr! Men gid den og jeg vare blevne paa Balpladsen, eller gid den havde bragt mig hertil død af Glæde over det Møde, jeg ventede mig!“

„Der kommer Morten med sin Rive!“ udbrød Prindsessen og vinkede med sit Lommetørklæde ind imellem Træerne. „Nu beder jeg ham derom; han gjør det nok!“

Da tabte Ridderen sin Landsje, vendte sig hurtigt bort og gik ud af Abildgaarden. Abildgaarden og Borgen forsvandt bagved ham, medens han vandrede gjennem Skoven med forslagne Arme og bøiet Hoved. Der var stille omkring ham; kun det visne Løv raslede om hans gule Støvler. Paa en aaben Plads i Skoven standsede han. Efteraarsgræsset voxede der frodigt, og pragtfuld broget hvælvede Skoven sig over ham, og over Hækken med de røde Hyben saae han langt ud gjennem den klare Luft. Ikke et Straa rørte sig, og selv stod han lange ubevægelig og betragtede de mørke, afhøstede Marker, den stille Dam, som det gule Siv frandsede og speilede sig i, og Møllen paa Bakken langt borte. Omfider vendte han sig igjen om imod Skoven og udbrød: „Du alvorlige Efteraar! Du passer godt for den, som har Sorg i sit Sind over en Kjærlighed, der ikke fandt mindste Svar! Du gule Skov, lad mig plukke en Buket af dine salmede Blade og lad mig med den i Haanden vandre under dine Træer, medens din Efteraarsstjønshed gjør mit Hjerte godt!“

Han syntes, at Luften bevægede sig inde mellem Stammerne; og rigtigt! En Kvindeskikkelse kom langsomt henad Skovstien, saa fiin og let, som om hun kun var tegnet i Luften. Da hun stod lige foran ham, saae

han hende først rigtigt. Hendes skjonne Ansigt var blegt, om Haaret og over Skulderen bar hun brogede Krands af røde og gule Blade, og i Haanden holdt hun en Hasselgreen.

„Jeg er Efteraarets Fee!“ sagde hun. „Jeg vandrer paa denne Tid gennem Skovene, og Bladene flyve ned foran mig, forat jeg ikke skal sætte min Fod paa den vaade Jord. Jeg har kun faa Benner; sjeldent finder Nogen Efteraaret skjont, undtagen den tause Bæger. Men Du har kaldt mig til Hjælp; følg efter mig!“

Ridderen havde ondt ved at see den lette Skikkelse foran ham; men, hvor de visne Blade faldt ned fra Træerne, der vidste han, Efteraarets Fee gif, og der fulgte han efter.

Snart stod de i Abildgaarden. Prindsessen følte en kold Luftning blæse sig imøde; hun svøbte sig i sin Kaabe. Men Efteraarets Fee rystede Hasselgrenen over Prindsessens Hoved, en Nød faldt ned og ramte hende; da foer et Vindstod gennem Abildgaarden og rev i Prindsessens Kaabe, saa den slængedes og blev til to hvide Binger, og med Et stod der en Gaas i Prindsessens Sted. Og Efteraarets Fee sagde: „Du, som ikke engang brød Dig saa meget om Kjærlighed, at Du vilde skjenke den din Opmærksomhed — nu kan Du see saaledes ud! Og naar Du har endt dit dumme Liv og pluffet skal stikkes paa Spiddet, da skal man spotte Dig i Kjøffenet ved at fylde Dig med det Eneste, Du brød Dig om, med dine Væbler og Blommer!“

Ridderens Hest kom galopperende ind i Abildgaarden.

„Sæt Dig op paa din Hest!“ sagde Efteraarets Fee til den forundrede Ridder. „Og glæd Dig over, at Du

ikke kom til at føre en Gaas hjem til din Borg! Ikke altid frier en god Fæe en Mand fra den Skjebne!"

Fæen blev til Luft, og Gaasen rakte Hals og fignede efter Rytteren, som snart forsvandt i Skoven. Abildgaard blev til en stor, gængende Sø, som Gaasen svømmede henover, over imod den fjerne Kyst. Kysten blev tydeligere og tydeligere; man kunde derovre see et guult Slot med et stort, lysrødt Flag.

Mælkehandleren sad opreist i sin Seng og saae paa Slottet paa Skjærbrædtet for Enden af Sengen. Det var ganske lyst, og Nathuen holdt han i Haanden; den havde han revet af i Sovne.

Det var ikke længere en Drøm, da Mælkehandleren snart efter sad ved sit Theebord i blomstret Slobrok; men man skulde næsten troe, at han selv meente det, saa hensunken i Tanker sad han. Mekanisk reiste han sig og trak sin store, vatterede Overfrakke paa, da man bragte ham den, og aandsfravarende præsenterede han Amalie efter Sædvane sin brede Kng, forat hun skulde see, om der endnu sad noget Støvgran paa den. Først da han folte lille Kaspers Haand i sin, vaagnede han rigtigt op, gav Hatten et Strøg med Haanden og talte de første Ord: „Kasper, Faers Dreng! Nu følger Faer ham til Skole og fortæller ham paa Veien, hvorfor Mortensgaasen igaar Aftes havde Ebler og Svedster i Maven!"

Nu kommer det an paa, hvorledes Mælkehandleren har fortalt det!

Uhret.

Det lille Barndomsminde, som her skal fortælles, blev efter mange Aars Glemsel fremdraget en Aften i den sidste Juleferie i en Præstegaard ude paa Landet. Præsten sad med hvidt Halstørklæde og Meerstumpspibe i sin Sofa, holdt sin Kone om Livet og udhvilede sig efter at have prædiket tre Dage i Rad i sine to Kirker. Den Passiar, som vi Tre førte, behøvede intet andet Lys end den skinnende Biste, som fra Gullet i Kaffelovnsdøren bredte sig henover Dagligstuegulvet. men inde i Spisestuen var Lampen tændt, der lod Børnene de nye Jernbanevogne, som de havde faaet Juleaften, løbe rundt paa det store Spisebord. Vi to gamle Tvillinger — Præstens Kone og jeg — fik da ved fælles Hjælp Historien om Uhret frem, og i alt Væsentligt have vi neppe husket den feilt.

Uhret tilhørte Faster. „Faster“ kaldte vi Børn hende altid; men hun var i Grunden Faders Faster. Havde hun virkelig været Faders Søster og staaet os saa nær, maatte der dog vistnok have bestaaet et noget venligere Forhold mellem os; men nu var Afstanden større, og Faster og vi vare slet ikke gode Venner. Stor Uret kunne vi imidlertid ikke have havt i denne Følelse,

da Sagnet i Familien beretter den Mærkelighed om hende, at hun i hele sit lange Liv kun har holdt af eet eneste Menneske, nemlig sin eneste Gudson, den Eneste, som var opkaldt efter hende, mine Søffendes og min Fader. Men hvad forstod vi Børn os paa at skatte, at hun havde udmærket Fader saaledes fra hans tidligste Barndom, og at hun for hans Skyld boede i den samme Kjøbstad som vi, og at hun havde vovet sin Formue i hans Handel! Vi holdt os til, hvad vi saae og hørte, og vi saae, at Faste, saasnart vi indfandt os, begyndte at skele ængsteligt til Møblerne og den tykke Hund i Kurven, af Frygt for, at vi skulde slaae itu eller drille, og vi hørte hende skjende, saasnart vi stampede lidt haardt i Gulvet eller krøb ind under Bordet for at lege „Bjørne i Buur“, og vi hørte hende beskylde vor Moder for at „ugle os ud med Pjunt“.

Hver Sondag og alle Helligdage maatte vi en Times-tid hen til Faster, det holdt Fader bestemt over. Nødigt gif vi til disse kommanderede Visiter, og at vi virkelig bleve modtagne, kan ene forklares af, at det var Fader, som viste hende en Opmærksomhed ved at sende sine Børn hen til hende, og en Opmærksomhed af Fader vilde Faster ikke afvise. Fader gjorde i det Hele taget mange Forsøg paa at faae os til at holde af hende; men de stødte paa bestemt Modstand, deels i hendes Person, og deels i vor trofaste Benindes, vor Koffepige Sideses Omdomme om hende. Hun udøvede en fordærvelig Indflydelse, naar hun hentede os fra Faster og ikke kunde afholde sig fra underveis at give hende de stnggeste Benævnelser, hvilke hun tilmed forsynede med lange Rækker af Adjektiver, blandt hvilke „gjerrig“ altid forekom. Det var jo ogsaa Noget, som opirrede os, at Faster aldrig trakterede os

det allermindste, medens derimod Hunden i Budeturven aad sin Rørigheid bort i Krandsen fra Konditoren.

Nei, vi holdt ikke af Faster! Da Eric havde begyndt paa Geografien og lært om en Ø, som hed Island og laa langt borte, omgivet af høie Snebjerge, forskaffede han sig En over Natten ved i Faders Paahør at udtale Ønstet om, at Faster boede paa Island. Senere flyttede han Faster til Norge — for Ulvenes Skyld; men denne Gang tog han sig i Agt og meddeelte os det privat.

Moder fulgte sjældent med til Faster, og jeg var dengang for lille til, at jeg nu kan meddele Noget om disse mærkelige Moder mellem Strengheden og Mildheden selv. Hjem til os kom hun aldrig. Familiefagnet vil vide, at hun skal have misbilliget Faders Giftermaal — det er den største Uret, hun nogensinde har begaaet!

Mere strafkindjagende for os end Fasters strenge Pande og Politibetjentøine var dog Uhret paa Kommoden. Det var i Grunden Synd, da dette Uhr ellers nok kunde fornøie Smaabørn! Den store Uhrkasse var ødselt forsynet med forgyldte Blomster, forgyldte Fugle, forgyldte Sommerfugle og forgyldte Frugter, øverst oppe stod meget affstikkende en lille, hvid Vase, og to forgyldte Slangere dreiede sig som Visere rundt paa en Porcellansstive, hvis tolv Tal vare omgivne af malede Roser, og saa stod det Hele endda paa fire Fuglefødder! Og det deilige Uhr vare vi bange for! Men Sagen var; Fasters Bussemand boede i Uhret!

„Der boer en Trolld i Uhret!“ sagde hun med løftet Pegefinger og et forfærdeligt Ansigt; „hør, hvor han banker og dunderer derinde!“

Og Fasters Uhr var den første Bussist, jeg nogensinde har hørt blandt Stueuhre; Uhrmageren maa vist

have tænkt paa et Taarnuhr, da han lavede Bærket, som fik denne usædvanlig dybe Stemme, der saa lidt lignede, hvad man kalder hyggelig Dikken.

„Kan I høre, hvor han hamrer derinde?“ sagde hun — hu, hvor vi gøs! — „Og er Nogen af Jer uartig, saa lukker jeg Urdøren op, og saa farer han ud og slaaer Jer Allesammen et Hul i Nakken!“

„Slaaer han Dig med, Faster?“ spurgte Erik en gang, for om muligt at faae lidt Trøst i Skrækken.

„Nei,“ svarede Faster, „mig og Ane rører han ikke; han slaaer kun efter Børnene! Men I kan troe, han hamrer hoit derinde hver Morgen, naar Ane skal op. Ikke sandt, Ane?“

„Jo, Somfru! — Ja, det kan I troe, Børn!“ indstød Fasters Pige altid — som en Degn — ved dette Sted i Fasters Straffeprædikener.

Saa frygtede vi da Uhret og tænkte os Trolden med sort Ansigt og hvidt Skjæg — jeg veed ikke, hvorfor! Mange hundrede Gange have vi skelet til Uhret for at see, om Døren var vel lukket, og den bedste Leg standsede, medens Uhret slog sine Timeslag, og jeg har været med til at hvine, naar Faster paa Skront lettede sig i Stolen og sagde: „Nu lukker jeg ham ud!“ Det blev aldrig nødvendigt virkelig at lade Trolden vise sig. Ja, saa panisk en Skræk havde Faster ved sine Historier om Uhret forstaaet at indjage os, at vi aldrig omtalte Uhrtrolden for Nogen — ikke engang for Moder!

En stormfuld Efteraarssdag blev Faster meget syg, og i de følgende Dage blev Sygdommen mere og mere alvorlig. Vi Børn tog os det slet ikke nær, vi samlede kun endnu mere Brede mod hende, fordi hun i en Uge berøvede os Moder fra Morgen til Aften. Saa døde

Faster — uden vore Taarer. Vi spurgte Sidse, om hun kom i Himmelen; hun svarede: „Det maa da være i den bagerste Deel!“ — Begravelsesdagen gik Fader og Moder over i Kirken; vi vare ikke med, men hørte, hvorledes Taleren i Hjemmet besørgeedes af Sidse. Jeg erindrer kun, at den sluttede saaledes: „Hvis hun ikke vil spøge, saa veed jeg ikke, hvem der skulde komme og spøge!“

Faster var snart glemt, og saa kom den glade Suul. Natten før Juleaften sov ingen af os synderligt meget, næste Morgen aflagde vi det endnu upyntede Juletræ det første Besøg, den lange, lange Formiddag var omsider leget hen, Julemørket bredte sig over Byen, Festsneen begyndte at flyve ned og pudse Engternes Glas, vi bleve pyntede, Moder satte Kniven i den første Julefage, og det var, som om Julens glade Aander fløi ud ad Hullet i Julefagen og sang og dansede rundt omkring i vort Huus, saa lystigt, saa deiligt lystigt blev der hos os. Og saa gik Døren op til Juletræet!

I den første Fryd opdagede vi Intet uden Lys og Rager! Men saa — saa blev der lagt en stærk Dæmper paa vor Jubel ved Gjensynet af Fasters Uhr, som stod under Juletræet og taust, men truende bragte os en Hilsen fra Faster. Moder fortalte Fader, at Uhret var til ham, og at det havde været Fasters Dnske, at det først Juleaften skulde leveres ham. Og Fader saae bevæget paa Uhret og sagde, at det skulde staae i Spisestuen, og vi vilde huske gamle Faster. Men Erik hvilede til Therese og mig: „Saa, nu er den Suul spøleret!“

Men i den lykkelige Alder lukker man let en angstende Tanke ud ad Døren! Det skrækelige Møde med

Uhret var snart glemt, og vi morede os, lige til vi forn-
drufne bleve baarne til vore Senge. Først næste Mor-
gen, da vi saae Uhret staae i Spisestuen, og Fader trak
det op, og vi igjen hørte det gaae med sine tunge Slag,
først da vaagnede der hos os den meest levende Følelse af,
at Fjenden var trængt ind hos os og forstyrrede Hjem-
mets Fred med sine dybe Aandedrag! — „Jeg vil siden
tale med Dig om noget Bigtigt!“ hviskede Erik mig i
Øret.

Saa optagne af Uhret og dets skrækelige Hemme-
lighed vare vi, at det ikke gjorde det mindste Indtryk paa
os, at Zulefagen, som Bageren havde sendt, var saa for-
brændt, at den ikke kunde spises. Det var ikke derfor, at
Therese valtede sin Theekop to Gange!

Fader og Moder gik i Kirke; Sidse begav sig med
Glæde hen til Bageren for at holde Huus i Anledning
af Zulefagen. Paa Forhøiningen ved Vinduet samlede
Retten, den Anklagede stod ligeoverfor paa en Hylde.
Erik ledede Forhandlingerne som Alderspræsident. Han
var dengang en ottears Alderspræsident med Krol-
top, opspringende Næse og Bælte om Livet; Therese og
jeg gik i vort fælles svende Aar, og Therese stak et lille,
smilende Ansigt frem ovenover et hvidt Forklæde med
Strimmel i Halsen.

„Jeg vil slaae Trolden ihjel!“ begyndte Præsidenten
men stor Alvor, „for herhjemme vil vi dog ikke have
ham!“

„Samen Du kan ikke!“ afbrød Therese ham.

„So! Jeg kan flere Maader at slaae ihjel paa!“
svarede Erik med rynket Pande, og tilføiede: „Læg den
Dukke bort, Therese! Den skal ikke være med!“

„Samen Du tør ikke!“ vedblev Therese.

„Jo, jeg tør!“ gjensvarede Præsidenten, „for jeg turde forrige Onsdag gaae ud paa Taget med Mureren, og jeg græder aldrig!“

„Samen Du kan ikke naae Uhret,“ begyndte Therese igjen, „men saa kan Du faae Sidse til at tage det ned for Dig!“

„Sidse kan fladdre!“ svarede Erik, „hende vil vi ikke have med! Hun fladdrede endnu iforgaars, da jeg havde laant Moers Svamp til at lege Stjæg med.“

Jeg havde uden at tage Deel i Forhandlingerne i Stilhed lavet en Tæmp af mit Lommelortklæde til mulig Brug i paakommende Tilfælde. Da Præsidenten saae det, bemærkede han: „Nei Sluf! Den kan Du ikke bruge! Den er for svag til en Trolld!“

„Nei,“ udbrød Therese, „men vi kan kaste hele Uhret i Rendestenen, der hvor Du spyttede dine Piller ud, Erik!“

„Samen Rendestenen er frosfen; den løber slet ikke!“ indvendte Præsidenten.

Flere meget lignende Forslag fremkom og bleve for-
kastede; raadvilde sad vi og saae paa Uhret. Da kom jeg med et aldeles nyt Projekt: „Hør, vi kaste Uhret ind i Rasselovnen, saa kan Trollden brænde op!“

„Ja,“ udbrød Erik, „det var netop det, jeg sad og tænkte paa! — Naar jeg staaer op paa en Stol, kan jeg godt naae Uhret, og jeg forstaaer magelig at lukke en Rasselovnsdør op, og Uhret kan nok komme derind, naar vi alle Tre skubbe til det!“

Vi hørte Sidse komme, hvorfor Præsidenten skynd-
somt affluttede Mødet med at sige, at Trollden skulde brændes, medens Fader og Moder sov til Middag, at den, som fladdrede, „legede aldrig mere med“, og at, naar

Fader bagefter spurgte, hvor Uhret var henne, var det bedst at sige, at det var stjaalet.

Jeg erindrer endnu, med hvilken Erfrygt jeg om Middagen betragtede vor Præsident, medens han spiste sød Suppe og Haresteg, og hvor jeg beundrede hans vidunderlige Resoluthed og store Mod, at han turde rykke ud mod en Trolde som Hjemmets Ridder!

Fader og Moder vare gaaede ind i Dagligstuen for at sove til Middag og havde lukket Døren efter sig. Nu havde Trolde ikke ret lang Tid tilbage!

Med en beundringsværdig Ro gav Præsidenten Sidse den Ordre „fra Fader“, at hun skulde „lægge Mere i Kaffeelovnen“. Sidse gik i Falden og fyrede godt i og lod os derpaa ene med vort blodige Bærf.

Præsidenten gik meget gravitetisk med forslagte Arme rundt omkring Bordet — ligesom for ret at samle sig sammen til Daaden. Omfider skred han henimod Kaffeelovnen, bøiede sig, kigede ind og udbrød: „Den Ild er god!“

„Troer Du, Trolde vil skrig?“ spurgte Therese med lidt Uro i Stemmen.

„Jo!“ svarede Erik, „man skriger altid i en Kaffeelovn!“

Han saae meget betænksom ud i det Dieblik, men flyttede dog med tilfyneladende Ro en Stol hen under Hylden, som Uhret stod paa, aabnede Kaffeelovnsdøren og gav Therese og mig Ordre til at stille os En paa hver Side af Kaffeelovnen. Et Dieblik efter stod han paa Stolen, rødt belyst fra Kaffeelovnen, men — han tøvede!

Jeg rystede som en Bævreasp i en Efteraarsstorm, — et „Tag ham!“ undslap Therese, Eriks ene Haand

løftedes langsomt. Da hørte vi et sælsomt Bums inde i Uhret, og Trollden begyndte at hamre paa den meest djævelske Maade. Det var, som om mange Hamre vare i Gang derinde og førtes med rasende Kraft af en heel Hjelpehær af Trolde.

Det var ikke aftalt i Planen, men alligevel var det med en mærkvaerdig Præcision, at vi alle Tre i samme Nu opløstede et voldsomt Brøl. Erik trillede strigende ned fra Stolen, og Therese og jeg faldt med Armene om hinandens Hals skraalende om paa Gulvet ved Siden af Kaffelovuen.

Fader og Moder kom styrrende.

„Er det Therese, eller er det Oluf, som har brændt sig?“ spurgte Moder forstrækket. Vi skraalede kun til Svar. Fader hentede et Lys, Moder gav sig til at sene vore Arme og Hænder.

Vi maae strax have overdøvet Alarmen i Uhret, saa Fader og Moder ikke hørte den; den aabne Kaffelovnsdør ledede deres Tanker i en heel anden Retning, og af os skulde de ingen Oplysninger faae, vi tudede vedholdende og kunde ikke sige et Ord for Graad og Forstrækkelse. Og Bevidstheden om at have havt noget Galt for gif mere og mere op for os og forøgede Graadens Voldsomhed; vi tudede omkap, saa vi vare nær ved at kvæles!

Beg veed ikke, hvorledes vi kom ind i Dagligstuen; men der laae vi paa Gulvtæppet og fortsatte Koncerten, og Fader var vred over ikke at kunne faae Grunden til vor mærkelige Udfærd ud af os. „Mester Erik“ kom frem og slog et Dunderslag i Bordet, saa Lampens Glas flirrede.

„Sig lige strax, hvad I græder for, Erik!“ sagde Fader med en Røst, der noksom viste, at han nu ikke var

til at spøge med — hvis Nogen forøvrigt kunde falde paa at troe det!

Der fulgte intet andet Svar, end at Therese og jeg beskyttende væltede os over Erik og brølede i den allervildeste Skj.

„Ja, vel er det Suledag . . .“ Mere fik Fader ikke sagt, saa kom der Bud, at der var en Forretningsmand, som vieldiglig maatte tale med ham om en Efterretning fra et af hans Skibe. Fader gik over i sit Kontor.

Hvor tydeligt — og hvor gjerne — husker jeg ikke den følgende Scene!

„Men hvad er det dog, som baade min store og min lille Dreng og min lille Pige græder saa forskrækkeligt for?“ spurgte Moder.

Den Røst forsøgte vi alle at svare paa, men kunde kun ikke for Graad.

Da satte Moder sig hen ved det gamle Klaveer og spillede en lille, munter Melodi, og lidt efter kom vi hulkende krybende henover Tappet til hende. Og lidt efter sad Moder i Vænestolen, Therese og jeg paa hendes Skjød og Erik paa Skammelen ved hendes Fødder med sit trætte Hoved hvilende paa hendes ene Haand. Blussende i Hovederne af den anstrengende Graad tilstod nu vi tre Forbrydere — i Munden paa hverandre — Alt om Trolden og vort Komplot mod ham.

Skjendte Dommeren? Nei, Dommen lød saaledes!

„Saa har jeg da ogsaa tre smaa Tossehoveder her hos mig! Hvor kan I dog troe, at der er en Trold i Uhret, og at det er hans Banken, I høre! Hør nu blot efter! Vi kan godt herinde fra høre Uhret dikke. Kan I ikke høre,

at det er nogle smaa Engle, som gynge inde i Uhret? — Skal vi saa spille Lotteri?”

Naturligviis hørte vi strax ganstke tydeligt Gynngen gaae frem og tilbage inde i Uhret! Vi udmalede os i vor Barnefantasi nogle gynnende Englebørn med klare, glimrende Binger, og tænkte os Gynngen ophængt med røde Baand i to Træer og som Baggrund en lys Himmel, og i flere Aar blev det vor Tusmørkebestjæftigelse at lytte til Gynngens regelmæssige Svingen.

Fader og Moder fandt let Forklaringen af Rabalderet. Uhret var et Vækkeuhr og havde blot i den Egenstabs opfyldt sin Pligt i hiint Dieblif. At det ved sin Ankomst til os var stillet til at vække just paa det Klokket, var mere mærkeligt, end at vi stak i at skrige; thi vi havde aldrig før hørt et Vækkeuhr.

Uhret blev naturligviis en kjær Huusven hos os, og nu fører det et Slags Bedstefadertilværelse hos Therese og Præsten, og, hvis det ikke har saa travlt med at følge med Tiden, at det glemmer bortgangne Venner, maa det fra Morgen til Aften glæde sig over at see, hvor Therese er en tro Kopi af den sjeldne Original, som forstod saaledes i et Nu at slutte Fred mellem os og Uhret.

Vor lille Præsident tabte vel dengang Hovedet i det afgjørende Dieblif; men hans hele Optræden havde dog givet Løfte om, at han kunde blive en modig Mand, og det Løfte indfrieede han den Dag, paa hvilken han om Aftenen blev sænket i Jorden ovre i vore Sorgers Land, iført den danske Uniform. I detmindste sagde hans Sergent ved Graven: „Saadan en Kaptain faaer I aldrig igjen, Folk!”

Nissens Julefornoielse.

Hvorvel den Række Begivenheder, som her skildres, blev affluttet og endt den sidste Juleaften, som De og jeg — der anseer det for en Ære at være Deres Samtidige — oplevede, har Beretningen ikke kunnet fremkomme før nu, da der maatte hengaae lang Tid med at indsamle de forskjellige Rhygter, som naturligtviis circulerede, og med at destillere dem og derefter ordne de sandsfærdige Begivenheder saaledes, at enhver af dem behyste sin Efterfølger saa klart, at selv et Barn — ja selv de blandt de Borne, som ere vanskelige end Børn — kunde indsee, at det ikke kunde hænge sammen paa nogen anden Maade. — Det var kun denne Bemærkning, der maatte udsendes som et Slags For- rider! —

Historien begynder derude, hvor næsten Alting be- gynder, hvor Rugbrødene begynde som det lette, bølgende Korn, i hvilket Sommerfuglene flagre, og den graae Lærke er lykkelig; hvor Floden begynder som Kærne, der staae i Række tværs over Engen og brøle ad Aaen; hvor Ullegrøden begynder som Danmarks høje Biinstok, paa

hvis Top selv den farveløse Graaspurv seer nydelig ud — derude, hvorfra Alting dog kommer, naar man gaaer tilbunds i Sagen, der begynder ogsaa denne Historie.

Det er nu længe siden, at den Tid kunde siges at være aldeles forbi, da Nisserne kjørte ud paa Vandet paa Mælkebødens af dem særtilt foretrukne Bøgn; nu slynge Dampvognens aldeles private Landeveie sig gjennem vort Land, og henad Skinnerne glide Nisserne i den stille Nat fra Byen ud paa Vandet. Tank, hvor civiliseret Verden dog er, naar Nisserne gaae paa Banegaarden! To og to glide de sammen, hver paa sin Skinne, og holde hinanden i Haanden og lade det under Spog og latter gaae i en umaadelig Fart — saa langt, det skal være, i Timen! Henad Buul blive Togene meget hyppige og lange.

Under en Skov standsede i Maanekin et saadant Tog af røde Huer et Dieblik, for at lade to Nisser, som kjørte sammen, springe af og løbe opad Skraenten. Skraenten laa i Skygge; men da Nisserne kom op paa Kanten af den, stode de paa den maanebelyste, græsklædte Bakke i Skoven, og Bakkens Stilhed afbrødes ikke ved, at en hvid Daahjort vandrede over den, fulgt af sin brune Daa og sin brune Kalv. En fjern Uglefang var det Eneste, man hørte. De to Nisser bleve en Tidlang staaende med Hænderne dybt nede i Lommerne og betragtede Skoven med en glad Kjendermine. Det var jo ogsaa paa den Tid, da Skoven er fort overalt, undtagen hvor den har en Flok Grantræer, som ved deres forbausende friske Ydre synes at sige: „I Sommer stod vi godt gjemte bag disse tynde Blade, der gaaer saa megen Snak af; kun en uheldig Elsker fandt os, men aldrig Folk, som kom i Skoven! Men nu er vor Tid kommen, vort melankolske Udseende er forandret, vi ere delilige, livlige Træer! Vi

alene bære nu den for Menneffene uundværliche, grønne Farve! Nu ere vi Skoven! Hurra paa Hurra for os!"

Nisserne afbrød Betragtningen, tog hinanden under de korte Arme og skyndte sig over Tuerne ned til Plantagen, hvor Suletræerne vare faldede. Der laae de unge, ombuggede Graner i Bunke, endnu kun iførte deres hjemlige Pynt, de bløde, brune Kogler; men deres gyldne Tid skulde snart komme, kortvarig som alle gyldne Tider.

„Nis!“ udbrod den ene af Puslungerne. „Dette lille Træ her er blevet staaende! Seg er meget forundret!“

„Bort ranke Jyndlingstræ!“ svarede den anden Nisse. „See, Tristreden hænger endnu i det lille Træ! Og husker Du, min Bro'er, da Solsorten sad her paa denne smukke Gren, og Tristen laa den sidste Nat paa sine Æg? Men Fornærmelser mod Skjønheden taales ikke af os! Saa maae vi have fat i Forstinspektørens Brilller!“

„Ja,“ sagde den første Nisse. „Og da det kommer med paa denne mærkelige Maade, ville vi give dets grønne Grene en eller anden forunderlig Kraft! Men hvilken? For Exempel: Det Loft, under hvilket det kommer til at staae tændt, skal pludselig blive forgyldt, og der skal i samme Nu sidde en levende Papegoie i Træet, og Ingen kan da begribe, til hvem den er! Det vil være baade kjønt og morsomt!“

„Og daarligt!“ udbrod den anden Nisse, hvorpaa han tog sin Hue af det brune og ved den evindelige Brug af Hue fladtliggende Haar og vedblev: „Hvor det kommer hen, skal det gjøre Zulen glædelig og bringe en Forlovelse til Huset — ligegyldig hvor det saa kommer hen!“

Den første Nisse havde ogsaa snappet sin Hue af sit Hoved med de mindre gode Ideer, nu slog de begge to Huerne sammen mod hinanden, satte dem derefter paa

igjen, saa at Spidsen kunde ryfte, tog hinanden om Livet og opførte en Dands, som med Rette kunde kaldes en Karakterdands; thi efterat de først havde snurret rundt saa utroligt hurtigt, som kun Vegetoisfigurer med Snore see sig istand til, slap de hinanden uden at falde eller vakle, og derpaa sang den Ene en gammel, høitidelig Bals, medens den Anden med Ynde løftede op i sin lille Sakke og udførte de vanskeligste Pas.

Lange opholdt Nisserne sig mellem Grantræerne; thi en ung Pige kan ikke i sin første Kjærligheds Tid mere forelsket betragte et Rosentræ, fuldt af Blomster, og en gammel Gartner ikke det sjeldneste Træ i Drivhuset, end Nissen ved Juletid betragter Børnenes Træ i Skoven, det vidunderlige Træ, som opnaaer at bære andre Træers Frugter paa sine Grene!

Paa Tilbageveien listede den ene Nisse sig ind i Forstinspektørens Sovestue, hvor han tog Brillerne fra Bordet ved Sengen, pudse dem med sin Hue, slog en Kevne i hvert af Glassene og derefter lagde dem ned paa Gulvet. Da Hensigten med Besøget saaledes var naaet, aabnede han den sovende Mandes Lommeuhr og satte en Finger i Værket, saa det stod, hvorpaa han begav sig bort efter at have hangt Forstinspektørens Frakke ind i Klædeskabet og dreiet Skabsdøren i Baglaas. Da han krøb ud gennem Vinduet, — som han lod blive staaende paa vid Gab, — holdt Morgentoget udenfor og ventede paa ham.

Et Par Timer efter vaagnede Forstinspektøren og bemærkede en paafaldende Friiskhed i Luften i Værelset, ligesom det heller ikke undgik hans Opmærksomhed, at hans Talestemme havde faaet megen Lighed med Røsten hos den største af vore sorte Fugle. Dog vilde tre Mand

Hæshed ikke have afholdt ham — da han vel var kommen i Tøiet og havde slaaet en Dør i Stykker — fra at holde sine Huusfolk en Tale, hvori han lovede at „vise dem, hvem der havde Lov til at rage ved hans Ting“. Det lod imidlertid til, at Vedkommende i Diebliffet ikke befandt sig indenfor hans Bægge; thi han præsenterede ikke Noget for dem som begunstiget med et saa storartet Privilegium.

Da Forstinspektøren efter en ildevarslende hastig Marche var ankommen til Granplantagen, kunde han øieblikkelig gjennem de indguedne Brillen gjenkjende det Træ, han den foregaaende Dag havde udviist til Omhugning, og saa stod det der endnu! Et Brøvehoved blandt Folkene vilde mene, at Forstinspektøren havde sagt, det skulde vente til næste Gang; men et „Hvad behager det Afsen at sige?“ bragte ham strax til Taushed — tvertimod Ordenes Opfordring til at tale høiere. Under den dybe Skovstilhed, som paafulgte og kun et Dieblif forstyrredes af en Spattes Hamren høit oppe i et Træ, horte Folkene et af talrige Skovudtryk afbrudt Foredrag af deres Herre om at „gaae at sove den hele Uge igjennem“, og om, at han „maaskee en Løverdag lod dem blot drømme, at de fik deres Løn!“

Misfernes Yndlingstræ blev skyndsomst fældet; men da Bognen, som skulde til Kjøbenhavn med Zuletræerne, var læsset, og Rebene bundne om den festlige Ladning, blev Træet baaret over til Birkedommeren af en Mand, som skulde hilse og sige, at „her var det rigtig kjønne Træ, som Birkedommeren havde bestilt! Det kom lidt tidligere, end han sagtens havde ventet det; men saa havde han ogsaa længere Fornøielse af det!“

Træet stod i Birkedommerens lille, rene Gaard, og

ved Siden af det bladløse Valnoddetræ og Posten i Halmfrakken saae det dobbelt saa ungt, friskt og grønt ud som i Plantagen. Det var foreløbig stillet op mod Muren, og netop indenfor det Sted i Muren, som det berørte med sine indviede Grene, befandt Husets Herre, Træets Bestiller, sig i sin Seng. Han var syg; hans Kone forklarede det just omme i Forstuen for Godsforvalteren. Hun var en net klædt Kone og en smuk Kone, smuk endnu, og det var godt bevaret, da hendes Skjønhed altid havde været mere legemlig end aandelig. Det gjorde hende „ubestkrivelig“ ondt, at Godsforvalteren umulig kunde faae hendes Mand i Tale; men Godsforvalteren udbad sig alligevel Tilladelse til blot at prøve, om Birke dommeren kunde forstaae to Ord, da det gjaldt en fattig Kones Vel.

„Seg troer det ikke!“ svarede Birkedommerfruen. „Han fantaserer! Han har nu i to stive Klokketimer uafsladelig ligget og holdt det ene Forhør efter det andet; men — er det af den Bigtighed, og vil De, naar De kommer derind, erindre, at De har en syg Mand for Dem — saa er det ad denne Korridor!“

Birkedommeren bemærkede aldeles ikke Godsforvalterens Indtrædelse; han laa med Nathue og glødende Kinder i sin Seng og gestikulerede med en Skee, som han havde taget fra Medicinbunken. Han var midt i sine Forhør: „Vaas! Altsammen det agtteste Vaas, Niels Spillemand! Du snakker Dig ikke fra mig, om Du saa talte flydende Rusfisk! Mener Du, at fordi der ikke ligefrem hænger Gaafesjer ved din Trøie, og Næbet ikke stikker op af din Bestelomme, at jeg derfor ikke kan see, at Du, Du og ingen Anden, har taget Gaafsen? — Reiersen, min gamle Medhjælp, saasnart Hestene kommer, siger De mig det strax, det stoler jeg paa! — Og med Gaa-

sen under Frakken gif Du saa hen, dit Røndyr, og gned glade, lette Balse paa din Violin, og Børn og Hunde flokkedes om Dig, og Du stod midt i Ustyldskredsen — jo, Du er den Rette! — Hvad for Noget! Hænderne af Kommen, Niels, i Thingstuen! Troer Du, Du staaer hjemme paa Møddingen overfor en af Din Broers Heste? — Hvad? Er Hestene der? — Jeg rider dog ikke med! Som der staaer der — der — der i Saxo! — Og Ane Kensen, hende lader jeg binde med . . . Telegrastraade! — Ja, jeg er streng i Skindet! — Lee, Keiersen! Lee med: Den nye Straffelov er saa mild! Det troede han, det havde han hørt! — He! — Men Du har forregnet Dig, Niels, enorme, ganske enorme! For — seer Du — jeg kan dømme Dig — efter den gamle! — Hvad?”

Birtedommeren skiftede pludselig Emne: „Hvad for Noget! Godsforvalteren! Er De nu ogsaa kommen til at staae der og stirre paa mit store, blaablomstrede Blækhuus, som saamange simple Gavytve have stirret paa med Raffjetten i Haanden! — Deres Forhør vil jeg rigtignok krympe mig ved, som om jeg havde en Fiskekrog i Halsen! Men siden ride vi bort, gamle Keiersen, bort fra det Hele, til Madrileno! Det læser jeg hver Morgen paa mine Flipper! Har De det ogsaa paa Deres? „Madrileno 14½“ — jeg er tyndhalset! — Men der er jo Godsforvalteren! Han er saa steenhjertet mod min lille Broderdatter, som elsker ham saa høit! Ja, men jeg taaler det ikke mere! Nei! Retfærdigheden skal efter ham! — Strax til et friskt Forhør! Skriv, Keiersen! Skriv, at min Broderdatter i hele dette Efteraar har opholdt sig ganske gratis i mit Hus! Endvidere saae hun tidt nok hans høie, mandige Skikkelse, passende bredskuldret — 14½! Fremdeles, at Anklagede har et

Ansigt, hvis Melankoli lige strax skifter med et forunderligt venligt Udtryk, naar han taler med Nogen — hvem det saa er! Fremdeles, Keiersen, vil Deres Kone græde af Glæde, naar hun seer Dem tilheft! — Men kan De nu ogsaa synge Fransk? Jeg kan det saa udmærket! Ja, for dernede i den franske Stad Madrileno, der spiller og klinger det i alle Gaderne, Soldaten synger paa sin Post! — Gaaer De ham til at tilstaae? — Nei, vist tilstod hun ikke en Smule af sin Kjærlighed; men Sligt kunde ikke blive skjult for en gammel Inkvizitor som mig og for et saa nysgjerrigt Fruentimmer som min Kone — Amalie er nysgjerrig! — Ja, men De, Gudsforvalter Glas, hvordan var De da mod hende? — Ja, høflig, venlig og net — som De er det mod de fulde Kjællinger, De hjælper op af Grøfterne! — Og det, finder De, var nok! — Ja, Keiersen, tænk Dem! Muuldyret ringer med sin røde Pandekvaest over Kaalkurven! So, vi skal leve dernede, ja vi skal, Keiersen! Og vi gifte os igjen! — Men saa maa de aldrig pege med en dnyppet Pen! De slaaer engang en Klat i en Sag, og saa er det for silde! — Skriv, Keiersen: Han troer, det er for silde! Og at han er for gammel, det er hans lave Grund! Skriv ham for niogtredive midt i Februar, og noteer, at vi ville hænge ham, om han bliver! Mere! — Ja, jeg er vred! — Men een Gang for alle vil jeg have fastslaaet her i Birket, at, naar — naar Amor er i Huset, er det ureløst at troe, at Aldersforstjellen strækker sig ind til Hjertet hos os Menneker! Hjertet bliver aldrig graat, Gudsforvalter, Haaret — ja! — Amalie farver nu sit Haar! Hun gaaer ogsaa med Sløise paa Ringgen i den Alder, hun har! — Hvor længe har de Menneker nu været om at strigle de Heste? Jeg har aldrig kjendt Mage!

Jeg troer, de frøller dem! — Saa De nænner at sige mig, De er for gammel, Godsforvalter! Flintkile! Staalpen! — Men alle slike, dumme Anskuelse, som gjør min Broderdatter saa grændseløs ulykkelig, dem blæser ialtsald jeg et ganske overordentlig langt Stykke! Jeg spiller dem et Stykke paa denne Violin, som jeg har i Forvaring for Niels Spillemand! — Til Hest, Meiersen! — De kan jo ride! — Na, hvor Luften gjør godt! — Trav! Trav! — Bist med Kommetørklædet! — Vi ere i Konstantinopel!“ —

Nu kunde Overraskelse og Forbauselse ikke mere holde Godsforvalteren tilbage; han forlod Stuen og forsikkrede Birkedommerens Frue, som han mødte i Korridoren, at hendes Mand havde en „ualmindelig heftig Feber“. Han modstod derpaa med største Væthed den Kop Kaffe, som „var varm og kunde drikkes i et Dieblif“, skyndte sig op i Vognen og rullede afsted; men han besvarede ingen Hilsener eller Meininger paa Hjemveien, og først udenfor sit eget Huus vilde han til at trække sine Handsker paa, skjøndt det saamænd havde været koldt nok hele Veien!

Om Aftenen, da Kulden viste sin smukke Hensigt ved det Lag Snee, som let og lydlost og i høi Grad pyn-tende slagrede ned og hang sig fast, hvor det kunde, og saa ved Thermometret udenfor Godsforvalterens Arbeidsstue, hvis oplyste Vindue straaledede i Sneerammen, ankom allerede et Extratog paa to Nisser. Efter en kort Aftale udenfor begav den Ene af dem sig ind til Godsforvalteren, og, medens han i sin Usynlighed stod og varmede sig ved Kaffelovnen, iagttog han Godsforvalteren, som sad ved Skrivebordet, fordybet i Arbeide. Da Nissen havde faaet gnedet Kulden af sine smaa Hænder, hoppede han op og strøg dem henad Lampens Skjærm, og i Kraft

af den Trolddomsøerne, som Nissen eier ved Juletid, vilde nu Alt, hvad Godsforvalteren tænkte angaaende hans og Nissens fælles Sag, vise sig med tydelig Skrift paa Skrivebordslampens Kuppel.

Det lod imidlertid til, at der slet ikke vilde vise sig Noget, dog sad Nissen taalmodig paa Brandekurven; han vidste, at det var umuligt for et forresten nogenlunde velstændige Menneſke, med fuldkommen Rigegyldighed at høre, at et andet Hjerte foruden hans eget flaaer for ham.

Omsider var Godsforvalteren færdig med de Ark, han havde gennemgaaet, og vilde see paa sit Uhr; men hans Haand standsede i den sorte Uhrsnor, han lænede sig tilbage i Stolen med et halvt medlidende Smil, og da stod der paa det oplyste, mælkvide Glas: „Det var mere end Feber, det var tydeligt at mærke! — Her er en ung Dame, meget nydelig og uden Tvivl meget elſkvardig! En tre, fire af hendes bedste Veninder ere tilfældigviis blevene forlovede, hun vil ikke staae tilbage for dem, hun er kommen herud paa Landet, hvor hun mener at være en Sjeldenhed, hendes altfor villige Onkel og Tante yde beredvilligt Hjælp, jeg er udseet! — Nei! —“

„Nu faaer jeg da Fornøielse af Sagen!“ sagde Nissen senere til sin Kammerat. „Men min Nærvarrelse herude bliver vist en Nødvendighed, som man siger; han skal have Assistance!“

I Dagingen skiltes de med viftende Huer. Den anden Nisse begav sig til Byen; thi derinde maae Nisserne flokkes ved Juletid, derinde forberedes Julen ganſke anderledes travlt end ude paa det stille Land.

Morgenen kom, pragtfuld som altid efter en Nat

Snee. Godsforvalteren stod efter Morgenkaffen ved sit Bindue og saae paa sin Haves Solvtræer og paa Dammen, gjennem hvis tynde Sis Andeflokken prøvede at roe, og paa de rødbenede, usædvanlig livlige Duer, der havde sat Hundreder af ziirlige Fodspor i den fine, hvide Snee, som hans Gaard var fuld af, og han hørte sin lænkede Pudel gjøe muntert af Glæde over hvide Soffer — Alt var saa hvidt og lyst og oprømt, selv Karstens Skovklang linstigt ovre ved Stalden! Og Horizonten, som han kunde see et Stykke af, var en funklende Guldstribe. Godsforvalteren havde sovet enhver urolig Tanke bort, og hans Pibe delte den almindelige Opromthed, den overtog Kaffeandens udspillede Rolle og udsendte livlige, letstygende Røgster, medens han satte sig hen ved Skrivebordet for at arbejde; men — henover Sneen kom Nissen statelig spadserende med Ane Jensen. „Du er god, Ane!“ mumlede Nissen. „Saa god sou en Kjæreste for mig!“

Ane Jensen rystede Sneen af Kjolen udenfor Døren og gik ind til Godsforvalteren. Stakkels Ane Jensen! Hendes Rasmus døde, han havde været Tækkemand, den Bedrift kunde hun ikke fortsætte; men nu var det dog allerværst, nu var denne Sag kommen, som saae saa gal ud, men alligevel var til at forklare fra først til sidst, naar blot Godsforvalteren vilde tale rigtigt med Birke-dommeren! Godsforvalteren skulde Birke-dommeren saamænd nok troe, og Godsforvalteren havde da hjulpet Andre før, og Hvem uden ham havde de at holde sig til!

Godsforvalteren svarede, at han havde søgt Birke-dommeren forgjæves den foregaaende Dag; men idag skulde han skrive til ham.

Men Ane Jensen „troede saa lidt paa Breve, og, naar Godsforvalteren vidste, hvor de vare hurtige efter Smaafolk!“

Saa lovede Godsforvalteren at see ind til Birke-
dommeren, og det var, som om Ane Jensens mange
Taarer med Et sprang og udsendte hver især en Regn
af Belsignelser. —

„Goddag, kjære Ven!“ jagde Birkedommeren, som
saa fuldkomment ved sin Bevidsthed opreist i sin Seng,
da Godsforvalteren traadte ind. „Og De var her igaar,
og jeg kan, hvormeget jeg saa slaaer mig for Panden,
ikke mindes at have seet Deres ærede Person igaar! Den
Dag havde jeg ikke stor Nytte af; det var som en ge-
valtig Ruus! I dag --- tak, tak! — Jeg har det herligt!
Og hvad mener De, jeg har allerede faaet Juletræ! Lars
har holdt det i stiv Arm op udenfor Binduet, forat jeg
kunde see det fra min Seng. Jeg skal sige Dem, vi har
altid et Træ Juleaften, blot med Lys vil det da sige,
ikke videre, vi har jo ikke Anledning til at gjøre Mere!
Men det Træ tænder vi nu, og det kaster dog altid en
Glands over vort Julefjelskab, ialtfald er jeg en gammel
Beundrer. Jeg vilde, forsikkrer jeg Dem til, ikke for
Meget undvære at føle de Følelser i mit Bryst, som
komme, naar jeg den Aften i Aaret seer Lysene begynde
at blinke i det Grønne! Ja, hvor jeg ærgrede mig isjor
— aa, enorme, ganske enorme! — da Fru Bramsen kom
ind og saa udsøgt nedladende udbrød: „Nei, er her
Juletræ!“ — I en Tone, som om man gjorde sig latter-
lig derved! — Men det har jeg sagt Amalie med Be-
stemthed, at, hvis hun iaar igjen inviterer den Trane,
saa vil jeg — ud og løbe paa Skoiter hele Aftenen! —
— Na, men vore Forretninger, kjære Ven!“ —

Forretningerne bleve endte, og Godsforvalteren var ifærd med at smugle sig ud; men Huusfruen passede ham op og slog alle hans udstuderede Indvendinger ihjel med sin Erklæring, at han dog vel ikke vilde fornærme hendes Niece blodigt ved at føre bort uden at lykønske hende paa hendes Fødselsdag — saa maatte han ind i Chokoladefelskabet.

Et Kvarteer efter sad han i sin Vogn, den skinnede Hest dandsede af Livsglæde henad Beien — i Begyndelsen ene; men snart fik den sin brune Kammerat med. Alligevel formaaede Godsforvalteren ikke at føre fra et Tankebillede, han inderlig gjerne vilde være fri for. Atter og atter blev Tankens blaae Tæppe trukket op, og naar Stykket var ude, begyndte det strax igjen forfra paa samme Maade: I Scenens Baggrund saae han Damer og Herrer med forgyldte Kopper og et Bord med en Kringleruin og friske Buketter; i Forgrunden saae han sig selv træde ind, og derpaa saae han Birkedommerens Niece komme glad overrasket fra Baggrunden. Medens de To nu stod overfor hinanden, modtog hun hans stive Lykønsning, som om det havde været et Smykke, hvori Guldet var det Allermindste imod de lysende Edelstene, og hørte paa hans Mesterstykke af en forsigtig Konversation, som om det var de vigtigste Esterretninger, og takkede ham tilsidst, fordi han kom, idet hun udtalte de forslidte Ord saa stjont og følelsesfuldt, som han aldrig havde troet, de kunde siges. Der var ingen Grund til Snak i Anledning af Stykket; hun havde hverken været forlegen eller forvirret, ikke heller havde hun rødmet stærkt eller stjanket hans Chokolade udenfor Koppen og nedad sin Silkekjole; men destoværre altsammen kun, fordi hun glemte alt Andet, naar hun spillede med ham, det mær-

kede han nok. Tæppet gik ned og op igjen, og bestandig kom hun frem paa den samme lette, næsten svævende Maade og med det samme lyse Haar og de samme mørke Dine, som bleve store og skinnende af Glæde, medens hun opmærksomt lyttede til hans Ord.

Ved Lampetid listede Nissen ind i Godsforvalterens Stue. Han arbejdede med Haanden under Kinden. Lidt efter lagde han Pennen fra sig, hans Ansigt antog et plaget Udseende, og Nissen oplæste af Lampekuypelen: „Hun har da ulukkeligviis forelsket sig i mig! — Ja, det gjør mig ondt for hende! — — Passiar! — Snak! — Det kunde en glad, ung Mand rose sig af! Jeg — umuligt! — Nei, hun holder meget af at sværme, og saa har hun figet for dybt i en daarlig Roman! — Det faae saa smukt og høitpoetisk ud, om hun kom herhen med sin Ungdom for at være Solen i mit støvede Huus, hvor jeg sidder som Flagermuus! — Nei, det var Synd! — — Leiebibliotheksmadamen skulde hænges! — Naa, det gaaer over! — som et Myggestik! — Og Fare er der ikke! Jeg skal ikke benytte en venlig, lille Grille til at gjøre hende ulukkelig! Jeg vil ikke — Jeg vil ingen Nar være!“ —

Han tog igjen sin Pen, og Nissen præsenterede ham smilende sin spidse, røde Narrehue.

Næste Dag besørgede Godsforvalteren sine mangfoldige Forretninger med sædvanlig Dugtighed og blev kun een Gang stræmmet op, nemlig ved et lille Brev, hvori „Birkedommer Blad med Frue“ i Tidens Stil „udbad sig“ hans „behagelige Narvarelse“ Zuleasten. Da Godsforvalteren imidlertid havde aftalt med sig selv den garanterende Foranstaltning, indtil videre at ansee Birkedommerens Huus for et Slags smitsomt Sted, han

ikke turde betræde, skrev han øieblikkelig til sin Studenterven, Præsten i Vaspe, at han endelig og omsider Zuleasten vilde indfri sit gamle Løfte at besøge ham, og udfærdigede derefter en Undskyldningskrivelse til Birkedommeren og sammes Frue.

Da Birkedommerens ridende Bud var gjoet ud af Gaarden af Pudelen, fordybede Godsforvalteren sig i et Regnskab, og Dagen gik og tog sin Aften med. Nissen havde været hos ham til sædvanlig Tid og var atter gaaet efter en Times frugtesløs Bente og Legen med en Klokkesor. Forretningslampens Kuppel havde Intet viist, men skinnet med en næsten haanlig Glands.

Bed Midnatstid var Nissen igjen i Huset; han stod i Sovekammeret og lyttede til den jovende Godsforvalters Drømme; men skjøndt han tog Huen af i sin Svirighed og saae overordenlig opmærksom ud, forekom i Drømmene Intet, som paa den fjerneste Maade kunde hentyde til Birkedommerens Niece. „Saa kan jeg ikke lade være at gribe til yderligere Midler!“ udbrød Nissen og gik over i Stalden, hvor han krøb op i den Skimledes Krybbe, og, idet han stod opreist i den, skrev han med den ene Haand indeni den anden, og lagde derpaa den flade Haand fast paa Hestens Pande. Da foer en Skjelven gjennem den skimlede Hest, og derpaa faldt den, uden et Suk og uden at vaagne op, omkuldt i sin Baas og var steendød. Længe stod Nissen og betragtede ved Maaens Skin den stakkels Hest, og boiede af og til Spidsen af Huen ned og tørrede Dinene med den; thi Nissen elsker Hestene, især de hvide og hvidlige. Et Par Træskoers Kastagnetslag og en høi Gaben udenfor Døren bragte ham omsider til at fare op og sætte ud gennem Vinduet.

I Skumringen næste Dag traadte Godsforvalteren ind i Forpagter Hammers Ungkarledagligstue. Forpagteren stod ved Bordet, som en stor Lampe med en meget broget Skjærm lyste over; han røg en Cigar, havde høire Arm indbundet i et hvidt Klæde og anstillede Skriveøvelser med venstre Haand.

Godsforvalteren spurgte strax, efterat Hilsener vare udveylede og Helbreds spørgsmaalet behandlet, om han ikke maatte tilbyde sin Hjælp ved Skrивeriet; men Forpagteren svarede, at han „morede sig blot“, og vedblev: „Sæt Dem endelig ned!“ idet han krammede Papiret sammen og kastede det hen paa Kaffelovnspladen, hvor der allerede laa en lille Dynge af lignende Papirskugler.

Godsforvalteren rykkede derpaa frem med sit Grinde. Den ene af hans Heste var død den foregaaende Nat; han havde hørt, at Forpagteren vilde sælge en Hest, han vist kunde bruge, og derfor kom han.

Da Hesten var solgt, indtraadte der en Pause, under hvilken det forekom Godsforvalteren, at Forpagteren betragtede ham meget nøie fra Top til Taa, betænkte sig, som om han overveiede Betragtningens Resultat, og derpaa atter lod sine Dine løbe op og ned ad ham for at see, om han igjen vilde komme til det samme Resultat. Det var ikke nogen stor Behagelighed for Godsforvalteren at føle sig saaledes taget i Rifferten af et Ansigt med haarde Træk, sammenknæbne Dine og en spydig Mund; det var ham derfor en sand Lettelse at see Forpagteren tage en ny Cigar af den Kasse, som gjæstfrit stod aaben paa Bordet, og derpaa stille sig opad Kaffelovnen og see ud, som om han til Forandring vilde sige Noget.

„Gudsforvalter Glas!“ sagde han efter et rask Drag af Cigaren. „Har De lyst til at blive saa overrasket, som De maaskee aldrig er blevet?“

„Det trænger til en nærmere Forflaring!“ svarede Gudsforvalteren.

„Nu kommer den!“ vedblev Forpagteren og fortsatte i en belærende Tone: „Det er mærkeligere, end De aner, at De skulde komme til mig akkurat idag, efter at jeg i flere Aar ikke har kunnet rose mig af Deres Besøg. De er som bekjendt Egnens ædleste Skikkelse, et Slags Ridder, som man — ifølge et Pøst, De maa have afslagt et eller andet Sted — kan faae til at udrette tyve vanskelige Tjenester for sig uden at give saa meget som to Skilling derfor! — Na, bliv De blot rolig siddende! Jeg siger det ikke for at smigre Dem, kan De være aldeles vis paa. Men, seer De, jeg siger det, fordi jeg har Brug for alt dette, jeg har i Diebliffet Brug for præcis saadan et Menneffe som Dem — paa Grund af en høist mærkelig Forlegenhed, jeg befinder mig i. Jeg skal aabne mit Hjerte lidt for Dem! Jeg veed, man tør gjøre det Bøvestykke overfor Dem og desuden — hvad kan ikke Kjærlighed bringe Folk til at begaae!“

Gudsforvalteren gjorde en Bevægelse, som om han blev bidt af en Slange. Forpagteren nød Cigaren et Dieblif og vedblev derefter: „De kjender naturlignvis Birkedommerens Niece! Jeg spørger ikke om hvad De mener om hende; det er mig ligegyldigt! — Jeg vil — gifte mig med hende — hvis hun da vil —; men jeg kan ikke komme til at frie til hende, det er Forlegenheden! — Ja, De maa nok see forundret ud; men jeg kan virkelig ikke! De skal selv komme til at indrømme det! Jeg skal gennemgaae Situationen — i den størst mulige Korthed! Jeg kan Lektien.

— Først, at tage over til Birkedommerens Huus og tale med hende, det er umuligt. Efter Birkedommerens storartede Uforsømmethed mod mig i Sommer og mit Fordrag for ham i den Anledning om de Væfener, man kalder Embedsmænd, kan jeg ikke komme der. Det vil sige, var jeg sikker paa Froken Blads Sa, vilde jeg ansee det for en sjelden Veilighed til en Vinstuur og diebliffelig tage over til Embedsmanden; men at udsætte mig for mulig at hente mig en Kurv i det Huus — det forbyder mig en Stolthed, som jeg antager, Enhver vil kalde berettiget. — Saa kunde jeg træffe hende udenfor hendes vakre Onkels Huus. Ganske rigtig! Hvis Doktoren blot ikke paastod, at han imorgen Klokken Tolv ikke længere vil taale Opsættelser, men skjære i min Arm, og at jeg derefter har at holde mig inde i fire Dage.“

Godsforvalteren bemærkede, at det gjorde ham ondt, at Armen var saa betænkelig angreben.

„Mig sandelig med!“ svarede Forpagteren og vedblev: „Saa kan jeg igjen komme ud akkurat Dagen efter, at Froken Blad er afreist til — England! Det er en pludselig Bestemmelse, hvortil der hører en lang Brølehistorie om en nu hoifalig Tante; men den skal De slippe for. — At skrive bliver da det Sikreste; men ogsaa her staaer jeg omringet af Omstændighederne, som en Ridder af en Kreds Elverpiger, eftersom min høire Haand for Tiden er ubrugelig, og en velvillig Fatter i vor fælles grønne Ungdom stød min venstre Haand, der siden den Tid har været stiv i den ønsteligste Grad. Jeg har staaet her med det ene Forsøg efter det andet; men et Brev vilde blive af den Bestaaffenhed, at hun for det Første vilde briste i Latter og for det andet ikke kunde læse et eneste Ord af

det. — Jeg maa altsaa i denne næsten komiske Forlegenhed . . . . Jeg giver Dem Lov til at lee!"

Godsforvalteren gjorde ingen Brug af Tilladelsen; han sad med forslagne Arme og stirrede henad Gulvet.

Forpagteren fortsatte: „I denne vistnok enestaaende Situation maa jeg altsaa tye til fremmed Hjelp. Min Doktor, finder De maaskee, vilde være den, jeg nærmest var henviist til; men jeg skal ganske aabent sige Dem, at Doktor Møller er en ung Mand, som har gjort ikke ubetydelig Kur til Frøken Blad. De er den Eneste, der kan være Tale om. — Nu kunde jeg enten diktere Dem et Brev eller lade dem frie mundtlig for mig; alle Andre vilde formodentlig vælge det Første, jeg foretrækker at anmode Dem om det Sidste. De tilbød rigtignok at skrive for mig; men deels troer jeg ikke, jeg kunde befremme mig til at deklamere saadan en Text op for Dem, og deels har jeg fra Lille af haft en meget fiintudviklet Afsty for at blive latterlig mod min gode Billie. Jeg vilde ikke for nogensomhelst Priis, hvis jeg fik den omtalte Kur, give Birkedommeren Stof til en god Anekdote, hvorfor der vilde være den meest truende Fare, hvis et saadant Brev af os to i Forening eksisterede blot fem Minuter i det Hus, hvor denne ivrige Embedsmand bevæger sin figurligt og legemligt lige lange Næse!"

Forpagteren tændte Cigaren lidt bedre over Lampen og vedblev atter ved Rakkellovnen: „Jeg spørger Dem da, hvad De mener om det overraskende Forslag, at De frier til Frøken Blad paa mine Vegne? De kan sige, hvad De selv; vil hun kjender mig. — Vil De? — Vil De for Fremtiden have mig med i det store Chor, som synger Deres Priis, hvis det forøvrigt trænger til flere Medlemmer?" — — — De betænker Dem! — Hør, Godsforvalter

Glas! De sagde engang til mig i denne Stue, at „man skal hjælpe overalt, hvor man kan“, da gjorde jeg, hvad De vilde have mig til, uden at det var efter mit Hoved.“

Da lagde Godsforvalteren sin kolde Cigar paa Bordet og svarede Ja til Anmodningen. Lidt efter red han bort, idet Forpagteren onskede „god Lykke til Expeditionen“; men den Bittighed maatte han selv lee ad.

Om Aftenen stod Nissen paa Godsforvalterens Gulvtappe og lagde Hænderne paa Ryggen og Hovedet paa Skraa, medens han læste Lampens Beretning, som fremkom paa Kuppelen med en saadan Hastighed, at det ene Ord syntes at træde ind i det andet. Den lød: „En nydelig Kommission! — og aparte! — ja! — Men Aabenhjertigheden sprang dog over den vigtigste Grund, at det Uhyre stod og følte sig smigret ved den kongeagtige Maade, at frie ved Gesandt, at han vil prale himmelhøit dermed, hvis hun . . . Men det kan hun da umuligt gjøre! Hun er dog hundrede Gange for god til den Hest! . . . Denne fortvivlede Gaafegodmodighed! Dette Nikkeduffesystem, som altid skal sige Ja og Ja til de urimeligste Ting, det har nu omfider bragt mig i en Ulykke! — Birkedommeren kan godt være paa Bildspor! jeg kan endnu bedre, ledet vild af hans Snak, have seet aldeles feil forleden, og det troer jeg selv! Hvis hun nu virkelig vil gjøre sig ulykkelig, saa har jeg ikke Lov til at bonfalde den Stakkel om en anden Bested! Det vilde jo være lumpent mod ham, som jeg vender Grinder for! — Godmodighed — nei! Nei, det var Stolthed! Jeg Tosse kunde ikke sidde roligt, da han stød mine egne Ord af paa mig! Jeg kunde ikke lade ham og hans store Parti af Egoister vinde den lille Skinseir!

Ja, nu er jeg det største Uhyre — efter ham! Men lad det nu være godt — eller galt! Jeg skal jo imorgen udstaae en Straf derfor, som jeg vil kunne føle! Jeg kan nu ikke trække mig tilbage, jeg skal udrette hans Kommission, hvis jeg kan faae de Ord frem af Halsen, og saa skal jeg tie og vide for Fremtiden, at jeg har tjent en Lommel i hans største Lommelstreg! — En heel Dag i et Fængsel vilde være en reen Morstab imod det! — Naa, jeg er her ligegyldig! Men hun og hendes Sag, det er det Bigtigste! — Nei, Gudskeelov, nei, jeg har ikke skadet hendes Sag! Havde jeg baaret mig rigtigt ad, havde han naturligviis opsoegt en anden til det Grinde. Og det er et dog altid Vidt vundet, at han ikke bliver anbefalet af Gesandten! Men jeg vil stole paa, at hun har lidt Følelse, og saa er det umuligt! — Jeg troer det ikke, men skulde hun virkelig have en Flyvegrille for mig, saa beder jeg blot, at den ikke maa flyve sin Vej igjen før imorgen Eftermiddag! Saa har den dog været til Nytte! — Naa, saa Doktor Møller kurer ogsaa! — Kjærlighed! Jeg troer, Uhyret nævnte Kjærlighed! — Nei, Kjærlighed vilde ikke være bange for det Latterlige! Den vilde tage Pennen i Munden og skrive paa et Papis, som stod i Ins Lue, hvis det skulde være!”

Medens Slutningen af Inscriptionen kom frem og forsvandt igjen paa Kuppelen, havde Nissen stillet sig paa eet Been, gjort runde Arme og raft sig temmelig smægtende frem mod Gudsforvalteren; nu hoppede han baglænds hen til Døren under Anvendelse af Fingerkys.

Næste Morgen kom med Løveir. Der var en Drypen og Stanken og Uro i Alt; Vænderne jog om i Dammen, Pudelen stod og hoppede i sin Dør og kunde ikke komme over den Sø, dens Bopæl pludselig var

bleven omgiven af, og dens Herre gif urolig om i sin Stue. Hans tidligere lyse Freidighed var forsvunden med Klarheden i Lufsten og med alt Solvet, som aldeles var rystet af Havens sorte Grene. Før Raffen havde han kaldt sig selv „en Laps, som skulde benytte enhver Leilighed til at spille Ridder Edelsteen,“ og nu efter Raffen, medens Taagen blev tættere og bølgede frem som Røg, bemærkede han, at det „var godt Veir til at besørge Skurkestreger!“

Beer kom ind paa Hofesokker og meldte, at Prøven med den nye Hest var løben vel af. „Saa fjøre vi, Beer!“ udbrød Godsforvalteren med næsten tragisk Høitidelighed.

Medens han derpaa tænkte over et Paaskud til Besøget, kom det spadserende ind ad Døren i Stikkelse af en lille Dreng, der bragte en Seddel med Hieroglyfer, nedskrevne af Ane Jensen, som havde løbet saa meget om for Sagen, at hun nu havde daarlige Fødder og ikke selv kunde gaae.

Alt var som indrettet paa det Bedste i Birkedommerens Huus; Birkedommeren havde en Mand hos sig, som han absolut maatte tale med lidt endnu, og Fruen bagte Kager til Julen i et Kostume, der umuliggjorde hendes ellers uundgaaelige Fremtræden, og i Dagligstuen, i en af Vænestolene om Bordet sad Frøken Blad i sin mørkerøde Vinterkjole, beskæftiget med de sidste Sting paa et Julearbeide, og paa Bordet foran hende laa en Bunke Broderegarn af alle Slags livlige og opmuntrende Farver, navnlig gjorde det lysgrønne Uldgarn en aldeles sommerlig Virkning.

Han bad hende blot uforstyrret blive ved, og hun takkede derfor, „siden det var Juletid“. Derefter blev

han staaende ved den Stol, hun havde budt ham, og begyndte: „Froken Blad! Det er heldigt, jeg træffer Dem!“

Han talte i en saa høitidelig Tone og med saa paa-faldende Besvær, at hun uvilkaarlig eller vilkaarlig maatte standse sin Naal. Han var næsten ikke istand til at komme videre; men da han saae, hvorledes hendes Kinder farvedes af en let Rødme, maatte han skyndsomst have Pinen overstaaet og fortsatte: „Seg har en Sag, hvorom jeg skulde tale med Dem. Forpagter Hammer . . . .“

Hun løftede Hovedet meget pludselig, uden dog at see op, som det syntes, for at forvisse sig om, at hun hørte rigtig.

Han gjentog derfor: „Fra Forpagter Hammer — har jeg en Hilsen til Dem. En lille Uenighed med Deres Onkel holder ham for Tiden borte fra dette Huus, og en Engdom i Haanden hindrer ham i at skrive. Da han nu hører, De agter at reise langt bort, krævede Forholdene en raak Beslutning. Dette er Grunden til, at han har anmodet mig om at sige til Dem, at han onsker at tilbyde Dem sit Hjerte og sin Haand. — Der skulde maaskee ved denne Leilighed siges Mere; men — det kan jeg ikke paatage mig, som De nok indseer.“

Hun blev siddende aldeles ubevægelig, med Hovedet støttet paa Haanden, og da han Intet kunde sige, indtraadte der den dybeste Stilhed, indtil hun endelig spurgte: „Er Forpagteren en noie Ven af Dem?“ Men strax efter tilføiede hun: „Undskyld mig! Bliv ikke vred! Det Spørgsmaal foer mig ud af Munden! Seg har slet ingen Ret til det!“

„Seg skal gjerne besvare det!“ svarede Godsforvalteren. „Der har aldrig været noget noie Forhold mellem

Forpagteren og mig; men paa Landet kjender man jo Alle hverandre — paa en vis Maade!”

Atter Taushed, og derpaa reiste hun sig. Han saae nu, at hun var bleven stærkt bleg, og at hendes Læber bevægede sig, selv naar hun ikke talte.

„Vil De bringe Forpagteren mit Svar?“ spurgte hun.

Han lovede det.

„Tak!“ vedblev hun. „Vil De da sige ham, at jeg takker ham for hans Tilbud, og — — at jeg haaber, at en Anden engang maa modtage det og gjøre ham lykkelig — jeg kan ingen af Delene!”

Det var et næsten lydlost Farvel, hun gav ham, og da hun i det Samme saae paa ham et hurtigt Dieblif, røbede Glandsen i hendes Dine, hvilken Kamp hun førte med sine Taarer, indtil hun fik Døren lukket.

Saa stod Godsforvalteren ene i Stuen. Han snappede efter Veiret og saae med det Samme mekanisk hen til Binduerne, derpaa tænkte han, at det heldigviis var lykkedes ham at være en ærlig Gesandt; men det var næppe dette, som foresvævede hans Tanker i næste Dieblif, og det var mærkeligt, saa han saae ung ud i det Dieblif, medens han bøiede sig over Bordet og tog et lille Stykke Broderegarn. Det var lyserødt, og han trak det ud af hendes Naal. Og strax efterat Tjeneriet var begaaet, kom Stedets Birkedommer.

Han var nu fuldkommen rask, var igjen Birkedommer med graa Vest og sorte Beenklæder, med et Ansigt, hvis naturlige Lystighed yderligere fremhævedes ved, at Brillerne sad vel langt fremme, og Silkefalotten vel langt tilbage og tilmed genialt skraat, og dette passede med, at han brugte den gamle Mode at bære Lommeørklædet halvt udenfor Lommen.

Han bemærkede ikke Situationens Mistænkelighed; thi hans første Uttring var: „Goddag! Goddag! — Nei, nu gjør Amtsraadet det snart for broget!“ —

Snart efter kjørte Godsforvalteren hjemad gjennem den tætte Taage; men netop som Bognen kom ud af Skoven, begyndte Solen at kæmpe med Taagestjerne, som drev henover Markerne. Det lykkedes den ikke strax at gjennebrude dem, hvorfor den foreløbig nøiedes med at sprede Guldglans i dem, saaat Godsforvalteren saae sig omringet af gyldne Skner af samme Slags som de, paa hvilke Feerne komme ind i smukke Komedier. Denne Luftscene tiltrak sig i høi Grad hans Opmærksomhed.

Hjemme i sin Forstue traf han en Mængde Folk, og der kom Andre efter dem, og han talte med dem og skrev for dem og ønskede dem en glædelig Juul, hvis de ikke skulde sees, inden den kom næste Dags Aften, og Alle ønskede ham det Samme, og nogle af dem takkede ham for det gamle Aar. Først henad Dagens Slutning blev han saa fri for Forretninger, at han kunde gaae over i sin Have, hvortil han syntes, han sølte Lust. Han kom derover i rette Tid, da ingen Time paa Dagen i December Maaned er saa stemningsrig ude i det Frie som den, i hvilken den halvlyse Dag begynder at forvandle sig til Mørke.

Der stod han da i Loveiret i sin lille Have og saae Maanen allerede sidde høit paa Himmelen, og betragtede de atter sneefrie Skoves violette Farve. Rundt om ham var Naturen ligesom bleven udløst af Fængselskab, Græsset var igjen kommet tilsyne i al sin Friighed, og de længste Straa nikkede for Vinden, en Krage sad og drak af en igjen aaben Bxt, og i hans Haves bladløse Træer færdedes Meiserne; de snurrede om Grenene og kviddrede

fiint, og ere deres Vers kun forte, og deres Toner temmelig skarpe, ere de dog aldeles ubetalelige i den sanglose Tid. Godsforvalteren glædede sig i sin Have, som om det havde været Sommer, han saae sig om overalt, helt op til de øverste Kviste i Træerne maatte han fige, og der var kommen en paafaldende Lethed i hans Gang, og da han raabte: „Peer! Spring ind efter min Pibe! Den hænger vist paa Bindueskrogen!“ gjorde han det komplet studenteragtigt.

Og Piben blev tændt, og Vinden drev dens Skyer og Himmelens Skyer og legede med Træernes Toppe og Godsforvalterens Halstørklædesnipper, og en vandrende Viremand med store Støvler kom og begyndte at spille i Gaarden. Det var kun en af de foragtede Virekasser, der udsendte en Bals; men det forekom Godsforvalteren, at det var netop en saadan Afbrændelse af Stilheden, han trængte til. Og Viremanden trukkede paa en Knap for at faae et nyt Stykke og trak — med en vis Værdighed — en aparte Tap ud, og med lange, henmeltende Triller kom en Elskovsviser. Det er vist afgjort, at der adskillige Gange er blevet leet ad dette Musiknummer; men med al sin Bæven havde det dog i det Dieblik en næsten rørende Magt for Godsforvalterens Bedkommende.

Viremanden forsøiede sig omsider bort med en storartet Hilsen; thi her havde han faaet sin Gang betalt! Og Godsforvalteren tyede igjen til at see sig om i Haven. Og som han saae paa sit Grantræ henne i Hjørnet og paa de andre Træer, forekom det ham, at de alle med den tiltagende Skumring vare blevne betagne af en stille Høitidelighed, som om Bevidstheden om, at Zulen var nær, ingenslunde var dem fremmed, og da han syntes, at han fik den samme Hilsen fra Alt, hvor langt ud han

end saae, hengav han sig selv til Zuletanter og modstod slet ikke deres Magt til at føre tilbage i Tiden og vække Mindet om alle gode Bennis.

Nissen kom om Aftenen, saae rigtignok Papirene som sædvanlig paa Skrivebordet, men opdagede strax, at Bennen havde været tor siden Middag, og læste derefter paa Lampen: „Hvis det i min Alder er nødvendigt, at Andre først maa sige det til En, og at man dog lader være at troe det, saa har jeg opfyldt Betingelserne! Men nu elsker jeg ogsaa høiere og høiere for hver Time, der gaaer! Jeg elsker hendes tyve Aar! Og jeg elsker det Hjerte, der har elsket mig saalænge! Og jeg elsker de Taarer, jeg idag har været Skyld i! Og dem faaer jeg aldrig betalt; thi de randt, forat jeg kunde finde min Kjærlighed! — Imorges vidste jeg, at jeg handlede skammelig, nu veed jeg hverken ud eller ind! — Hvor det dog Altsammen var et besynderligt Træf!“

„See saa!“ udbrod Nissen. „Man har spekuleret saa nydeligt, og saa bliver det kaldt for et Træf! — Ganske slet og ret et Træf! — Men det skal Du ogsaa straffes for, Fatter! Først Zuleasten skal Gildet staae! Det siger jeg!“ —

Næste Formiddag kom Godsforvalteren kjørende til Birkedommerens Hus. Birkedommeren tumlede med Træet i Salen, Fruen var for et Dieblik siden begyndt paa at „lægge Deigen til en stor Zulekage“ og „skulde“ først „om lidt være der,“ saa lykkedes det ham uhindret at træde ind i Dagligstuen og forkrække deres Niece, som var beskæftiget med at sætte Vns i Sølvstager paa en alvorlig, fraværende Maade. Hun kunde hverken svare ham Goddag eller noget som helst andet Ord istedetfor; men en

Bysemanchet faldt paa Gulvet med en høi og længe vedvarende Klang.

„Froken Blad!“ sagde han hurtig -- medens Bysemanchetten spillede til hans Ord — „jeg kommer igjen til Dem som Veiler . . .“

Da var hendes Forstrækkelse over at see ham forsvunden, og hun afbrød han i et Nu: „Gudsforvalter Glas! Hvor kan De dog troe, at jeg skulde lade mig omstemme? En saadan Ydmngelse havde jeg mindst ventet — af Dem!“

Ved de sidste to Ord svandt al hendes Stolthed igjen, de bleve kun udtalte usigeligt bedrøvet, og gjennem dem lod Klangene af et Haab, der brister for sidste Gang. Og derpaa slygtede hun let og hastigt.

Det var virkelig hans Ngt at skynde sig hen, gribe hendes Haand med sin og holde paa Døren med sin anden Haand og løse al hendes Smerte med to Ord, kun var hun allerede borte, før han begyndte derpaa; thi der er Noget, som hedder Overraskelse, Bestyrtelse og ganske uventede Vendinger af en Sag, og det har mere Magt, end man troer, naar man i al Ro og Mag betragter Livet i sin eller Andres Lænestol; desuden kan Beundring faae En til at staae stille et Dieblif for længe, og Virkedommeren kom ogsaa i det Samme ind med en Hammer i Haanden.

Virkedommeren forklarede, at det var ham „en svar Næse“ ikke at skulle see Gudsforvalteren om Aftenen, og at han, hvis Gudsforvalteren var kommet, havde haabet at kunne formaae ham til at holde en Tale, men at han, det fraregnet, var „glad som et stort Barn“ og „tilfreds med sig selv, fordi han var saadan“; — under alt Det var Gudsforvalteren kommet saa vidt, at han, for at faae

hende strax igjen i Tale, vilde betro sig ligefrem til Birkedommeren. Men saa blev der meldt Birkedommeren, — medens man kunde høre Vognens Rumlén, — at hun var kjørt med Vognen, som skulde hente de Fremmede, hvortil Birkedommeren søiede Oplysningen om, hvormange Mål han „lod sine Heste gaae for at hente de unge Piger ud til sig i Zulen.“

Da fortalte Godsforvalteren, at han blot var kjørt ind til Birkedommeren underveis for at bede om Tillsættelse til at skrive et Brev i hans Kontor, hvortil Birkedommeren svarede: „Ja, tyve, kjære Ven!“ —

Zuleaften var forbi, Hundreder af Zuletræer vare nu slukkede eller stod kun tændte i Drømmenes Land. Ogsaa Birkedommerstedet var nu stille og mørkt, og selv Birkedommeren havde trukket sig tilbage og overvundet sin Eyst til at spanke om i de oplyste Stuer i den høitideligste Stemning med sande Brudgomsfærd; men under den almindelige Ro aabnedes Salsdøren sagte, og Birkedommerens Niece listede sig ind. Hun skulde dele Sovekammer med nogle af Gæsterne, derfor havde hun sneget sig borti, da de vare faldne i Søvn, for at være oppe lidt endnu og fri for mulige Tilskuere. Hendes Eys var ved at brænde ned i Stagen; men hun tændte et af Træets Eys, som endnu kunde lade sig tænde. Det lille, røde Eys brændte med en klar Flamme og gjorde et Par Grene aldeles grønne, ellers stod Træet mørkt og taust og udsendte sin Granduft i den store, tomme Stue; men som hun stod der ved Siden af det i sin hvide Valkjole — en Opmærksomhed mod Birkedommeren den Aften, som han i allerhøieste Grad havde forstaaet at vurdere — syntes det, at Træet vaagnede op af den melankolske Drøm, der er uundgaaelig for det Zulenat, og strakte sine Grene be-

skyttende ud om hende og hendes klare, bølgende Kjole, og saae venligt fra sin Top ned til hende, ligesom ogsaa det lille Voxlys galant lod sit stærkeste Skjær falde paa det Brev, hun holdt med begge Hænder og gjennemlæste saa langsomt, at hun aabenbart maatte have læst det før; men dernæst oplyste det ogsaa for sin egen Fornøielse hendes rødmende, smilende Kind. Det Hele blev til en paa-faldende smuk Zulescene, som kun En fik at see — maaskee som Lon for sin Kjærlighed til Zulen.

Birkedommeren traadte nemlig kjoleklædt ind og udbrød: „Men kjæreste Margrethe, tænder Du Ald i Huset? — Jeg røg endnu en Pibe i Kontoret og hørte Noget ramle om herinde og troede sandfærdigt, at Rotterne vare komne igjen, skjøndt Professoren var her i Efteraaret! — Men siig mig, hvad Du bestiller! — Du gaaer da vel ikke i Sovne? — Margrethe! — Og et Brev? Hvad . . . ?“

Hans Niece foldede Brevet sammen og lagde sin Arm i hans: „Onkel . . . !“

„Ja!“ udbrød han.

„Gudsforvalteren . . .“

„Naa!“ sagde han.

„Har friet til mig idag!“ fik hun endelig langsomt sagt.

„Og Du svarer?“ spurgte han og udsendte skjelmste Blikke ovenover Brillerne.

Hun trykkede hans Haand og nikkede ganske lidt og overlod Resten af Svaret til sit straalende Ansigt. Og han greb hendes Haand og holdt paa den, forat hun ikke skulde trække sin Arm ud af hans, og hans naragtige Ansigt saae saa smukt ud, som Ingen skulde have tænkt, det kunde, medens han tog Piben af Munden og vedblev: „Da jeg var lille, Margrethe, skrev jeg hver Zουλ en Du-

ffesfeddel og rullede den sammen og gav min Fa'er den. Hvis den Lykke var timedes mig igjen iaar at lave en Unfsesfeddel, da havde denne Forlovelse staaet overst paa den! Og derfor skal Du have min Tak, fordi Du lod mig være den Første, der gratulerer Dig til denne sande Lykke! — Ja, stol blot paa, at jeg er istand til at føle noget ganske Overordentligt ved en saadan Begivenhed mellem to kjære Venner; thi — min kjære Broderdatter, jeg selv fik ikke den Rette!”

Han dinglede lidt med Piben og vedblev: „Amalie er i Tidens Løb bleven mig en kjær Kone; men — Naa! Jeg bør ganske vist ikke tale derom; men Følelserne trække af med mig! — Naa! Glad er jeg, Margrethe! Ja, jeg har ønsket det, Du, enorme, ganske enorme! Men disse Læber have dog ikke sagt saameget som et „Gid!“ i den Sag!“ — Og for at gjøre sin Mening fuldkommen klar trykkede han de samvittighedsfulde Læber kjærligt mod hendes Pande. —

Paa samme Tid var Godsforvalteren underveis fra Baspe, hvor han havde leget Zulelege med en saa febrilff Enstighed, at Præstegaardens Dreng ikke hastigt vilde glemme det, saa lidt som hans Historie — det var dengang, der skulde dækkes Bord, og Legene maatte standse saalænge! — den var dem aldeles ny og ukjendt og handlede om en Prindsesse, som boede i et Slot med Birketræer om og var baade god og rar; men Ingen kunde komme til at frie til hende! — Samtlige tilstedeværende Hjerter havde Godsforvalteren taget med Storm; men han havde nær mistet dem igjen ved at negte at blive om Natten. Dertil kunde Intet bevæge ham, hverken Præstens Skaaltale med Tak for hans Komme med saa ungt et Sind, eller den lille Gjæsteskammerkaffelovn, som glødede

af Gjæstfrihed, eller det, at tre Drengene af fem græd høit, eller den Omstændighed, at Præstekonen triumferende meldte, at hans Rudsk var ikke saa ganske ædru. Intet hjalp, afsted kom han, og han syntes meget vel om den Fart, hvormed det gik henad de stille Veie og forbi de mørke Smaabyer, medens den punschede Beer smældede fra Bukken og raabte Kortene op for Hestene.

Et Sted saae han endnu Lys. Gjennem et lille Bindue udsendte en Petroleumslampe en opsigtvækkende Glands, det var den frifundne Ane Jensefs Buleblus.

Endelig stod Godsforvalteren i sin Stue og strøg med Stormens Hastighed en Svovlstik, som opklarede Mørket, der skjulte et Brev paa Skrivebordet og Nissen, som stod i Silkehue, hvide Strømper og blanke Sko, den Forandring, han altid paa Festsastener foretager ved sin graae Hverdagsdragt.

Hvad Godsforvalteren tænkte, medens han læste Brevet, vil aldrig kunne oplyses, da han ikke havde givet sig Tid til at sætte Kuppelen over sin Lampe, men alene Glasset, hvorved et Lysstjær kom til at falde paa Portræterne paa Bæggen over Skrivebordet, saaat hans Slægt og Venner syntes at smile lykønskende til ham.

Der forløb en ikke ringe Tid, før Godsforvalteren kunde befrie sig fra Rejseskappen med den mægtige, laadne Krave efter først at have fremtaget en indpakket Gjenstand af en af Kommerne. Da han fik viklet Papiret af, var det en Terrakottanisse — ham med de stjaalne Træskostovler paa Røggen og de lange Skridt og det leende Skjæg — en Bulegave fra Præstegaarden. Den fængslede den levende Nisses Opmærksomhed, og da han havde betragtet den vel fra alle Sider, udbød han: „Tilfidsft reiser de En

et Monument her i Huset, saa maa man vel lade, som man er tilfreds!" —

Paa Godsforvalterens Skrivebord havde der ligget endnu et Brev, som omsider ogsaa blev læst. Det havde Forpagter Hammer dikteret Doktor Møller, det var affattet i Billedsproget og handlede om en Karl og en Pige, som fik Skudsmaal. Karlen var Godsforvalteren, han blev rost; men Pigen blev omtalt paa en Maade, som havde en paafaldende Lighed med den, hvorpaa Drengen skjælde ud. Det var et hjærkoment Brev, der befriede Godsforvalteren aldeles fra en Medfølelse, han hidtil ikke havde været fri for, paa samme Tid som det interesserede ham at tænke paa, hvormeget Sukker Forpagteren havde kommet i sin Hevn ved at diktere en saadan Skrivelse netop til Doktor Møller.

Da dette Aktstykke vel var luffet udaf Stuen gennem Kaffelovnsdøren, begyndte Godsforvalteren at vandre fra den ene Ende af sin Stue til den modsatte og atter tilbage og saaledes fremdeles, og hermed vedblev han for det Første, medens Nissen snart satte Hænderne i Siderne og sprang som en Frø, og snart gik bagefter Godsforvalteren med et klagende Udtryk i Ansigtet og holdt Hænderne mod venstre Side af Brystet, og snart høitkleende trillede ind under Skrivebordet. Flere Gange kom Godsforvalteren til Sovestue-døren, men slap hver Gang Dørlaafen igjen og vandrede videre. Han fortalte næste Dag den tilkommende Fru Glas, at det næsten ikke havde været ham muligt at begive sig til Ro for Glæde og Lykke; men det var atter en af hans mange Bildfarelser i denne Sag! Thi det er sikkert og vist, at det var Nissen, som hver Gang holdt paa Døren for at kunne glæde sig lidt endnu over sit Offer, inden han tilsidst bukkede med sin lille Krop

og tog en langtfra ligegyldig Afsted og begav sig bort til Nisfernes Land, som ligger umaadeligt langt herfra ved en smuk Strand, hvor Smaanisjerne sidde og see udover Vandet; og af det gængende, altid freidige og muntre Vand lære de alle deres velvillige Spilopper.

Ridderens Fjer.

Et Skovsagn.

I længstforbundne Tider levede og døde paa sin Borg en dansk Ridder ved Navn Eskild Maage, — Historien har ikke optegnet hans Navn, da den ikke kan nævne Alt. Han var lykkelig i sit Liv, hans Vigesten fortæller det endnu til Alle, som komme i den lille Kirke og læse den, og han fortalte det selv til sin Samtid endnu ivrigere end hans mange Misundere. Hans Lykke bestod fornemmelig i, at der ved hans Side stod — i Godt og Ondt og altid med opreist Bane og smilende Ansigt — hans fromme, forstandige og dertil saare skjønne Hustru, som stak mange Hjerter i Brand, men intet dog saa heftigt, som det Hjerte, hvilket hun for Gud og Mennesker havde Lov til at tænde. Saameget er vist; Resten af, hvad der fortælles om ham og hans Hustru, kan ikke ansees for sikkert. Hvorledes det Dvrige, man vil vide om dem, er opstaaet, — om det enten heelt og holdent er udtænkt af from Overtro i Forbindelse med ridderligt Galanteri mod Hr. Eskild Maages yndige Brud, som overgik Alle i Væthed i Dandsen, eller om det fra første

Færd er opspundet ved andre, mindre skjønne Ridderdamers Rokke, fordi disse søgte sig en lav Trøst i at finde Ridderfruens svævende Gang og Glæde over at leve mistænkelig, — det er ikke let at afgjøre, da Godt og Ondt ere saa indviklede i hinanden i denne Verden. Imidlertid er Sagnet blevet bevaret paa Egnen i følgende, mod Ridderfruen velvillige Form:

Hr. Eskild Waage var — som Heltene i den Tids Sagn pleie at være — en ædel, ung Ridder, der eiede ligesaa mange Gaarde, som der var Fjer paa hans Hat, og han bar ikke saa sneehvide, krusede Fjer! I Slaget paa Heden havde han med sin Faders Sværd i Haanden erhvervet sig saamegen Berømmelse, at han godt kunde leve af den i nogle Aar i Fred og Ro paa sin Hovedgaard, sine Forsædres Borg, som havde en henrivende Beliggenhed ved en Sø midt imellem Skove. Her levede han paa den Tid, da efterfølgende Begivenheder skulde have tildraget sig; og, naar han red ud paa sine store Eiendomme, og Hesten dansede under ham, fik han uophørligt glade Hilsener til Tak for det meget Godt, han vedblev at øve. Selv Klostrene roste ham høit, — saa maa han have været en meget gavmild Herre! Hans Hjerte var naturligtvis frit, og det var et Spørgsmaal, som blev drøftet flere Mile borte, end man skulde tænke sig: hvem det engang vilde blive, som rødmande skulde see Saameget lagt for sin lille Fod! Især Ridder Eskilds Moder, Fru Karen, skjænkede Sagen megen Opmærksomhed. Hun boede hos sin Søn, hun holdt af Naturen meget af at styre og fulgte denne lyst; hun saae stivt paa sin Søn, hvergang et Somfrunavn blev nævnet i hans Nærværelse, og hun holdt mange snedige Forhør

over hans Hjertes Befindende, naar de To om Aftenen sad sammen ved Brædtspillet.

Ikke meget langt fra Borgen var der et Sted i Skoven, som havde en vildsom Karakter og kun saare sjældent fik Besøg af Mennesker. Skovveien bøiede af og gik langt udenom Stedet, og man maatte over Mosegrund og gennem tæt Krat for at naae derhen; derfor kom der heller ikke Andre end den vilde Raa, som i Jagttiden her kunde staae i Skjul og slikke et Saar, og af og til en fattig, gammel Kone, som i Betragtning af den svære Bunte Kvas, der tyngede hendes Ryg, kunde falde paa at skyde Gjenvei, eller en barbenet Dreng, som vilde plukke Bris; ellers kom der Ingen — det skulde da være et Menneske, som var saa bedrøvet, at han ikke vidste, hvorhen han gik. Dog, den vigtigste Grund, som holdt Folk borte om Dagen, og som efter Solnedgang gjorde det ligefrem farligt at nærme sig, var, at den kratbevorede Høi var en Ellehøi, i og omkring hvilken Ellesfolket drev sit Spil. Det var noksom bekjendt og blev endnu sikkrere, dengang en ung Knos en Juleaften tog saa meget Mod til sig, at han vovede at ride lige ind til Høien, men ogsaa hurtigt vendte om igjen, da Hesten til hans Rædsel pludselig fik otte Been. Først da han standsede udenfor sin Huusbonds Dør, og Folk kom ud med Lys, stod Hesten igjen paa Fire. Saaledes havde Stedet opnaaet at nyde den dybeste Skovfred — til Glæde for utallige Fugle, som byggede i Ellekrattet og de høie Bøge, som stode omkring det. Fuglene bragte Ellesfolkets deres Tak i Sang, og Folk vare slet ikke utilfredse med at have Ellesfolk i Egnen til at bære Skylden, naar Noget var kastet bort af En selv eller hentet af Andre.

En Aften paa den Tid, da Sommeren løser For-aaret af, gik Ridder Eskild i sin Skov. Solen kastede sine sidste Straaler skraat ind mellem Træerne, hvor den kunde komme til, Fuglesangen forstummede lidt efter lidt, og kun den utrættelige Gjøg hørtes endnu lige flittigt dybt inde fra Skoven. Omfider taug ogsaa den, og Skovens Rilder vare nu det Eneste, man hørte, og i Stilheden syntes de at vare mere høirøstede og livlige end om Dagen. Ridder Eskild vandrede om, aldeles fortabt i Beskuelsen af sin skønne Eiendom; han forlod Stien, mødte Ræven, som gik Tuur i det høie Græs, og kom, uden at tænke derpaa, hen til Ellehoien. Stedets Skjønhed overraskede ham. Imellem Ellekrattet stod Tjørnen med lutter hvide Grene, det mylrede med blaae Blomster i Græsset, hist og her laae smaa Eggeffaller paa Moosset under Træerne og meldte godt Nytt oppe fra Røden, og fra alle Kanter lød en sølsom, dæmpet Fugleviddren. Det var, som om Fuglene syngende vare faldne i Søvn og selv nu i Søvn og Drømme følte saamegen Glæde over Livet i Skoven, at de ubevidst lød en sagte Kviddren strømme fra Næbbene.

Vet i Sindet, som man er efter en saadan Vandring, kom Ridderen hjem, holdt Aftensmaaltid og spillede Skaf med Fru Karen. Fru Karen var tilfældigviis udmærket oplagt til at anstille Hjerteundersøgelser; en lille Ridderfrøken, som lo mere, end hun talte, havde besøgt dem samme Dag og gjort hende meget mistænksom. Det passede nu saa lidt med Ridderens Stemning den Aften at høre paa Fru Karen; det var ham ovenpaa det Indtryk, han havde faaet ude i Skoven, saa aldeles utaaleligt, at han synttede sine Brikker mere og mere utaalmodigt og omfider tabte Spillet. Derefter sagde han sin

Moder et ærbødigt Godnat, greb Kappe og Fjerhat og ilede nedad Steentrappen for at faae alt dette ud af Hovedet.

Natteluft og Vasminduft strømmede ham imøde, det hjalp noget; men han var dog saa irriteret, at han ikke skjænkede Flagermusenes lystige Leg over Havens Buske et Blik, men aabnede en Laage og gif over en Bro ind i Skoven. Aldeles uvilkaarligt opsogte han igjen det Sted, hvor han nogle Timer tidligere havde følt sig saa langt borte fra Verdens Spioneri og ærgerlige Næsvisheder; intet Dieblik faldt det ham ind at overveie, hvad Mærkeligt der var ved det Sted, han nærmede sig til ad snevre, mørke Veie, hvor kun Sankthansormene lyste.

3 blinkende Maanestjn saae han Ellehøien — hævet paa sine fire Pæle. For første Gang betragtede han det sølsomme Syn: Høien med alt Krattet ovenpaa var løftet tilveirs, og under dette Tag tumlede en Mængde Bæsner med blanke Ting, medens Ellepigerne dandsede til Nattergalens Sang rundt om Høien i Mosedamp og Maaneglands. Ridder Eskild gjøs og løftede sin rystende Haand for at slaae Kors for sig, inden han skyndte sig bort; men i det Samme dreiede en af Ellepigerne sig om i Dandsen, og to unge, straalende Dine mødte hans. Da hændte der Ridderen, hvad der kan hændes ethvert Menneske: han folte med Et, hvor Hjertet sad; thi det begyndte at banke paa en ham hidtil ukjendt Maade. Hans Haand standsede i Luften, hans Dine fulgte Elverpigens lette Skikkelse, indtil hun blev borte for ham i den hvirv-lende Dands. Da lagde han Haanden paa Sværdhestet og vendte sig hurtigt bort — dog uden at slaae Kors. Han hørte Noget klinge ved sin Fod, men standsede ikke,

flygtede blot gennem Krattet, ud paa den brede Bei og skyndte sig saa hjemad. Han kom med saadan en Støi over Broen, at han vækkede de sovende Svaner i Kanalen. I Haven standsede han og saae sig om, men fandt sig ene. Han lyttede; men der var Intet at høre uden den fredelige Plassen af Springvandet, hvis maanebelyste Straaler sprang med Solvets Glæds. Dog fandt han det raadeligt at gaae gennem Haven ud til Landeveien paa den anden Side af Borgen, forat Ingen skulde mærke, at han kom fra Skoven. Da han lidt efter vilde gaae indad Borten, fløi nogle Flagermuus imod ham; han trak Kappen sammen om sig; thi det forekom ham, at Mørkets Magter hilste ham.

Hele næste Dag maatte Ridder Esild heldigviis færdes til Hest ude i den frie Luft; men da han satte sig ved Aftensbordet, spurgte Fru Karen ham, hvor den Kjæde, han pleiede at bære om Halsen, var henne. Det faldt ham strax ind, at det var den, han havde hørt klinge ved Ellehøien. Om Morgenen havde han været altfor fortunlet til at savne den, og den hele Dag igjennem havde han havt Nok at tænke paa. Han svarede, at han havde tabt den, men skulde nok finde den, da han omtrent vidste, hvor den maatte være gleden af hans Hals. Det var sandt, hvad han sagde; men alligevel rødmede han stærkt derved. Fru Karen tænkte, at saa kostbar en Kjæde taber man ikke, og forærer man den bort, forærer man den kun til den, Ens Hjerte har kjær; hun saae paa sin rødmende Søn, hun blev vis i sin Sag og ubændig nysgjerrig efter at vide, hvem der nu bar Kjæden. Ridderen fattede strax i sit stille Sind den Beslutning at hente Kjæden næste Morgen, da han vel vidste, at Ellefolket ikke tog den, efterfom der hang et

lille Guldfors ved den; men den Beslutning fik han ikke Lov til at blive ved. Ved Skafbordet kom Fru Karen bestandig tilbage til Kjæden; det var tydeligt, at hun slet ikke troede, den var tabt. Tilfidsst erklærede hun, at den Kjæde burde ikke ligge ude om Natten; vilde Ridderen ikke selv hente den, skulde han opgive Stedet, og saa skulde hans Svende strax ud at lede. Da Ridderen for ingen Priis vilde opgive Stedet og vidste, at den, som skulde rokke Fru Karen fra et Forsæt, ikke var født endnu, valgte han at springe op og sige, at saa vilde han selv gaae, da han dog selv bedst kunde finde Stedet igjen. Idet han vendte sig for at forlade Stuen, saae han Maanen stige op over Havens Træer. Udenfor Døren sov hans trætte Hund; han fløitede ad den for dog ikke at gaae aldeles ene.

Med draget Sværd kom han til Busten, under hvilken Kjæden laa. Han vilde Intet see, han boiede sig ned ved Siden af sin skjælvende Hund, tog Kjæden op og vendte sig hurtigt bort; men idet han fjernede sig, var det ham umuligt at undlade at kaste et slygtigt Blik tilbage over Skulderen. Dette Blik mødte Synet fra forrige Gang: Høien, hvorunder den glade Skare tumlede, og Ellepigernes Dands udenfor i Maanestkinnet; og den skjønneste af Ellepigerne saae lige hen paa ham. Medens hans Hund stykkrøb bort i Græsset, blev han staaende og gaae — kun Et: den yngste af Ellepigerne, som fulgte de andre i Dandsen, men hvorledes hun end svævede, altid havde sine deilige Dine rettede mod ham. Nattergalen hørte et Dieblif op for at gaae over i en anden Takt, Ellepigerne standsede Dandsen; da løstes hans fasttrængte Fod, og han skyndte sig sagte bort. Han sagtnede sine Skridt i Nærheden af Borgen,

gik op og lagde Kjæden paa Bordet for Fru Karen, som sad og ventede ved fire Voxlys. Fru Karen folte paa Kjæden, — jo, den var virkelig vaad af Duggen!

Næste Aften stod Ridder Eskild igjen gjemt i Krattet ved Høien; men Hunden stod med Halen imellem Benene i passende Afstand. Hver Aften var Ridderen der, naar Maanen skinnede, — første Gang ikke mere end et Dieblif, men siden stedse længere og længere. Den store Hund vænnede sig efterhaanden til Turen, dog holdt den sig altid de behørigte Hundeskridt fra Høien. De smaa Folk under Høien og de af Ellepigerne, som Ridderen ikke saae efter, mærkede aldrig, at han stod der, og med den deiligste af Ellepigerne talte han kun med Dinnene, — det er jo ogsaa nok! Kun da han gjensaae hende, efterat Maanen i nogle Nætter havde nægtet sin Bistand til deres Møde, var det ikke nok, da sendte han hende i sin Henrykkelse Bud ved at rive en Fjer af sin Hat og lade den slagre, idet hun i Dandsen kom nær til hans Busk. Hun fangede den saa hurtigt i sit Slør, at hendes Søstre Intet mærkede.

Ridderen levede i en sølsom Tilstand. Ved den lyse Dag, naar Solen skinnede stærkt i Haven, og han stod paa Steentrappen og saae sin Hund sove af alle Kræfter midt i Gruusgangen og saae Stæren løbe om i det nyflagne Hø og slaae med Hovedet ad ham og hans Forelskelse, da var det ham klart, at det Hele kun var en Drøm uden mindste Virkelighed, og han folte sig som lettet for en Byrde. Og dog behøvedes der ikke Mere, end at en Bi vækkede hans Hund, saa den reiste sig og saae over mod Skoven, da gik der som et Stød igjennem ham, og han begyndte at tvivle og grunde. Men naar Himlen fik sine Aftenfarver, og Alting blev

stille, medens Svalerne fik travlt med de fremdandsfende Nyggesflokke, og Frøerne begyndte at kvække, og Høstakfene at dufte stærkere, da betoges han mægtigt af Uro; thi da droges han til Ellehoien. Naar han da saae Allikerne komme flyvende til deres Sovesteder, de forgyldte Rugler paa Borgens Spiir, forekom det ham, at de bragte Bud fra Skoven og spurgte efter ham. Ved Aftensbordet sad han taus, og ved Skabbordet tabte han; men naar Muldvarpen kastede sine Høie, og Dampen bølgede over Engene, listede han sig bort med lette, men hastige Skridt.

Fru Karen kjendte endnu ikke Sagen; men alle Omstændighederne ved den havde hun slittigt samlet sammen. Hun indbød en Dag mange Fremmede til Aften, sørgede for duelige Spillemand, smilede rundt til Alle i Salen og sagde: „Her skal dandses til den lyse Morgen!“ Ridder Eskild bed sig i Læben, inden han aabnede Dandsen med den hæsligste Dame, han kunde finde. Fru Karen lod et Fad med Kjødsfager sætte for Ridderens Hund, saae selv paa, at den spiste, klappede den og gif derpaa ud med den, medens Dandsemusiken tonede saa lysteligt, at selv Ternerne nede i Kjalderstuen dandsede med de Tallerkener, som de viftede. — Hundetrofkab uden Menneskeforstand kan volde ubodelig Skade! Hunden, som kom ud præcis til sædvanlig Tid og fik Lov til at springe foran Fru Karen, hvad Bei den selv helst vilde, førte hende til hendes store Bestyrtelse lige til Ellehoien.

Fru Karen var klogere end de Fieste — hun var saa klog, at hun begreb, at her kunde hun selv Intet udrette. Derfor fik Broder Anders i Klosteret næste Dag høit Besøg i sin Celle, netop som han stod og spillede paa Korfloite for sin gulgrønne Sidsten. Han var

Ridder Eskilds noie Ven og tilmed en hellig Mand, som vel maatte have Magt over Trolldøi. Fru Karen begjærede hans broderlige Hjælp, og, da Broder Anders just ikke havde Meget at bestille, gav han sig strax ifærd med Sagen, saa Ridderen en Time efter sad i Skriftestolen.

Ridder Eskild pillede ved Fjerene paa sin Hat og ved det røde Floil paa Stolearmen; Broder Anders lænede sit endnu unge Hoved mod Egetræsstolens høie Ryg og lyttede; men han fik slet Intet at høre. Omfider vilde han lidt fortørnet reise sig, da udbrød Ridderen: „Kom ud med i Skoven, Broder Anders! Der kan jeg maaskee tale! Her kan jeg Intet berette; thi her — synes mig — bliver det, jeg skulde skrifte, til Intet, til Noget, som ikke er skeet, som jeg kun har tænkt eller drømt!“ — „I Eders Helgens Navn! Jeg vil følge Eder til Skoven!“ svarede Broder Anders, „men skrifte skal I, Ridder Eskild! —“

De gik begge tause ud i Skoven. Da de kom ind paa en snever, skuggesuld Skovsti, hvor de sorte Snegle i Halvmørket gjorde sig tilgode med de sure Padderhatte, og hvor deres Ankomst vækkede den stille Ugle, farvedes Ridder Eskilds Kinder efterhaanden. „Her!“ udbrød han; Broder Anders nikkede. Saa skriftede Ridderen oprigtigt Alt, hvad der var hændet ham ved Ellehoien, men gjorde tillige sin Skriftefader opmærksom paa, hvorledes han første Gang aldeles uforvarende var kommen til Hoien, og hvorledes han anden Gang var bleven tvungen til at gaae derhen. „Alt, Broder Anders!“ sluttede han, „i de skønne Legender, I har fortalt mig, have Mennesker saa tidt handlet efter underfulde Bink, som bleve givne dem, og som de ikke kunde undlade at følge. Hvis

det ikke er syndig Tale, da tyffes det mig, at ogsaa jeg saaledes er bleven ført og ledet til Høien, udenat jeg fra først af har villet det selv! — Jeg længes nu meget efter at erfare Eders Mening derom."

„Min Son!" svarede Broder Anders, „Vink kunne komme enten fra oven eller fra nedem; derimellem er der en stor Forskjel! — Men tredie Gang, hvorledes kom I da til Høien, Hr. Ridder?"

„Af Kjarlighed, Broder Anders!" svarede Ridder Eskild og løftede sit Hoved. „Og I maa vide, at om I formenede mig det med de strengeste Ord, I kunde finde, jeg giver ikke Slip paa denne Kjarlighed!" — „Ja!" vedblev han, „Aften have vi Maanestien, jeg vil da vove at tale med Ellepigen! Da skal min Kjarlighed overvinde den Frygt, som hidtil har holdt mig tilbage, om jeg ogsaa skal bøde derfor med at ligge kold i Skoven imorgen!" — Han standsede sin Tale og saae paa Munken; men Broder Anders betragtede sit Skriftebarn saa mildt, at Ridderen vedblev: „Aldrig saae jeg hendes Lige, Broder Anders! Hun ligner Skovens fine, blege Rose; mod hende blive de skønneste Somfruer, jeg tilforn har seet, som de plumpe, altfor røde Haveroser! — Hor, Broder Anders, følg med mig iaften og see hende!" —

„Det er imod min Regel!" svarede Munken og vendte om for at gaae tilbage igjen. — Da de skiltes udenfor Klosteret, sagde han til Ridderen: „Jeg skal paa Eders Begne tænke over Sagen. Stor Forsigtighed maa jeg dog paalægge Eder; thi farlig er Sagen ialtfald!" —

Broder Anders var ingen almindelig Munk. Han havde som en spærmende Yngling figet ind gjennem Klosterporten og seet den brogede Have med de fremmede Blomster og faaet Lust til selv at gaae derinde under de

styggende Vindetræer med en gammel Bog under Armen og plukke en Rose og lægge den i Bogen; han havde ved Vintertid seet Klosterkirken med Sne paa Taget og store, oplyste Vinduer og fundet, at det maatte være skjønt paa Festsastnerne at være med til at tænde Lysene derinde foran de prægtige Billeder; han havde tænkt sig det som et herligt Liv, at tale med Menneffene ikke om deres dagligdags Forretninger, men om deres Livs største Begivenheder og med det Samme virke det Bedste for dem, og desuden i Klostersets hyggelige Ro have Fred til at tænke over alt det Skjønne, han havde opdaget i Verden; — derfor gif han i Kloster. Og om han end var en meget kold Kollega mod de tykke Munkke i de fedtede Kutter, var han dog vel anskreven hos Prioren for sin skjønne, dybe Sangstemmes Skyld og formedelst en gude- lig Bise, som han havde forfattet, og som ikke Mange i Landet skulde gjøre ham efter. Hans Vens varme og usædvanlige Kjærlighed kunde en Natur som hans umuligt oprøres over. Ridder Eskilds Skriftemaal havde henrykket ham; han havde besluttet at sikkre dette Anliggende mod enhver som helst Indblanding, sin egen iberegnet.

Man er imidlertid aldrig for Intet i Kloster; da Broder Anders kort efter stod for Fru Karen, var han igjen Munk og forstod at føre sin Tale. „Som jeg siger Eder,“ vare hans Ord, „han skriftede som et Barn, og den Sag er nu Klostersets! I tør ikke have det Mindste med den at skaffe!“ — Og da Fru Karen meente, at Broder Anders dog burde tale med Prioren derom, svarede han: „Vel er Prioren en boglærd Mand og i Meget den Klogeste i vort Kloster, dog foretrakker jeg at skrive til Bispen!“ — Det foretrak Fru Karen naturligviis ogsaa.

Smidlertid foregik der Noget ude i Høien. En gammel Elskone sad ved Siden af en lille, hvidhaaret Elskemand og bøiede sig ind under hans store Hat, forat Ingen skulde høre deres Hviſſen. „Vor Datter,“ hviſtede hun, „vor yngſte og — jeg kan gjerne ſige: vor bedſte Datter, — ja, Du veed det vel?“

„Ja!“ ſvarede Elskemanden, „jeg veed det!“

„Du veed vel,“ vedblev Konen, „at hun har fattet Kjærlighed til et levende Menneſke!“

„Hvad for Noget!“ udbrod Elskemanden og ſlog ſine ſmaa Hænder ſammen.

„So!“ begyndte Konen igjen, „ſandt og ſørgeligt er det! — Stille! Hør rigtig efter! Hun vil komme og fritte Dig om den Hemmelighed, hun ſøger uden Riſt og No; men vær da taus ſom en Snegl! Lad hende ikke erfare det, hun vilde vide: hvorledes hun ſelv kan blive et Menneſke! Hun er ſikkert iſtand til at forſøge derpaa, om hun fik Noget at vide derom. Huſk, at vi inat have den forteſte Nat! Blicher det blot ikke robet for hende, før denne Nat er gaaet, have vi et heelt Aar for os til at finde paa Raad i!“

„Ja!“ ſagde Manden med et Niſ. „Jeg ſkal forbyde . . .“

„Du ſkal Intet forbyde!“ afbrød Konen ham, „ſaa taler Du over Dig! Du ſkal tie!“ —

I det Samme kom et tredie Anſigt ind under Hatten, et ungt og ſtiint, men meget bekymret Anſigt. „I tale om mig! Jeg kan ſee det paa Eder!“ hviſtede Elſkepigen. „O, ſiig mig det, Moder! Siig mig det, ſiig mig det!“

„Mit Barn!“ ſvarede den kummerfulde Elskone, „det er en forfærdelig Tanke, dit ſnutte Hoved har

faaet! Inat, naar Høien gaaer op, og Græshopperne spille lystigt i det vaade Græs, og Ellemændene sætte friske Sankthansurter om Hattepullen, og alle vore Nattergale flaae, da skal min Datter dandse den Tanke bort!”

„Moder, siig mig det!” vedblev Ellepigen. „Seg kvæles i Høien!”

„Min Datter!” svarede Konen, „Høien er god, kun i Sneveir, sval, naar Sommerolen brænder paa Taget! Og den gjemmer stor Lykke! Aldrig kjender Ellesolket til Sot og Syge, de leve saa længe som Træerne, og der findes ikke mere Sorg i deres Høi end i en Fuglereede! Bliv hos os! Menneskene have kun Sorger og Sygdomme!” —

„Og saa ere de saa tunge, disse Mennesker!” bemærkede Ellemanden.

Ellekonen vedblev: „Har Du lyst til at gaae med de store Bunker Kvas paa Ryggen som de gamle, syge Koner, der sukfende komme her forbi? Husker Du Pigen, som sad og hulkede, saa vi hørte det nede i Høien, og hun var dog saa smuk! Og husker Du Munken, som tidtnok kom herud, for at Sngen skulde see, hvordan han kysjede et blaat Baand, medens Taarerne styrtede ud af hans Dine? — Sorger og Sygdomme — har Du lyst dertil? Andet have Menneskene ikke!” —

„Nei, Moder!” svarede Ellepigen. „Naar Skoven stod guul, har jeg hørt dem blæse paa Horn —”

„Det har jeg ogsaa hørt!” udbrød Ellemanden.

Hun vedblev: „Naar jeg da i Høien lyttede til deres Horn, hørte jeg, hvor glade de vare; det var altid muntre Toner, som Vinden bar herhen! — Seg langes! Her kan jeg ikke blive!”

„Ja, men jeg forbyder Dig at gaae op og være under en Kirkeklokke inat!“ udbrod den lille Mand ivrigt.

„Taf, Fader! Nu veed jeg det!“ sagde Ellepigen med funklende Dine.

„Gid Du dog var klogere!“ sagde Ellekonen til den lille Mand, som forlegen sad og krummede sin store Hatteskjyge.

Det var Aarets længste Dag, Mange lagde ikke Mærke dertil; men der var Tre, som følte det i høi Grad. Dagen er altid lang for Ellesfolk; men aldrig havde nogen Dag forekommet Ellepigen i den mørke Høi saa uendelig lang som denne. De samme Betragtninger anstillede Broder Anders, medens han gik op og ned i Klosterhavens Vindeallee og, hvergang han kom til Enden af Alleen, saae efter, om Priorens lille Akacietræ dog ikke vilde folde sine Blade sammen. Endnu mere utaalmodig ventede Ridder Eskild paa Steentrappen i Haven, og saa var det, som om Solen sle ikke kunde bekvemme sig til at gaae ned og ende saa lang og skøn en Dag. Hvad hjalp det, at Træerne i Havens Alleer omsider stod med lyse Toppe, men forresten vare mørke, og at Svanerne efter deres Aftensfik gik op i Græsset, bredte Bingerne ud og pillede de løse Fjer af? Solen blev dog ved at spille og funkle og forgylde! Allikerne kom flyvende oppe i Luften med forgyldt Bryst, og ovre paa Plænen i Dyrehaven gik Dyrene paa Guldgrund; ja, det var næsten som et Drilleri af den overgivne Sol, at den nogle Dieblikke lod Ridderens egne Fjer skinne, medens han stod lænet mod Trappens høie Rækværk, lige saa uroffelig som hans Hjertes Beslutning. Endelig slukkedes i et Nu al denne Glæde; men en stærk Aften-

røde blev tilbage paa Himlen, og en Skovdue ovre i Dyrehaven kunde endnu ikke ende sin Elskovs-
 sang. Det varede endnu noget, før Ridder Eskild saae Maanen
 stikke sin gyldne Rand op over de fjerne Skove; da
 spændte han sit Sværd af sig og gik til Skoven. Den
 store Hund blev viist tilbage, da den vilde følge med.

Da han kom til Høien, var den lukket. Al hans
 Bønter hjalp ikke, og meget bedrøvet forlod han Elle-
 krattet og gav sig til at vandre om i Skoven den korte,
 Inse Nat. — Paa hele hans Vandring, lige fra Vaagen
 ved Skovens Begyndelse, var en Skikkelse med Hatten
 over Hovedet ubemærket med i nogen Afstand; kun ved
 Høien var Afstanden større.

Høiens Lukning trods det smukke Maaneskin var et
 Tegn paa Ellefalkenes Sorg; thi Ellepigen havde med
 Kjærlighedens Vistighed vidst at stufte dem, der passede
 paa hende, og havde listet sig bort ad maanelyse Veie til
 Klosterkirken. Underveis tænkte hun ikke paa at være
 angst — hun tænkte ene og alene paa Ridder Eskild! —
 men da den lille Taarndør faldt knirkende til bagved
 hende, følte hun pludselig en saadan Stræk, at hun
 Frygten for, at hun skulde vende om, hvis hun et Die-
 blif standsede, bevagede hende til at fortsætte Veien opad
 Bindeltrappen. Paa den falkede Muur derinde havde
 Munkene mange Steder tegnet Kors; hun gjøs, hvergang
 hun listede sig forbi et saadant og ved Maanens Lys
 opdagede det. Hun naaede op, hvor Klokkeren hang, over-
 vandt sin Frygt med endeel Besvær og begyndte at gaae
 ud paa Bjælkerne under Klokkeren. Men da hun stod
 under den store Klokker og kastede et Blik op i dens
 mørke Gab, overfaldt hende den største Rædsel, som kan
 føles paa Jorden, den, som kommer i Afmagtens Dieblif

og i Livets sidste Dieblif, naar Alt svigter og bliver borte, og Sjælen ligesom skal til at slukkes. Hun greb fat i Rækværket; hun maatte ned igjen for ikke at døe! Men gjennem Lydhullet tonede pludselig en dirrende og klukkende Sang; den kom fra Nattergalen i Klosterhaven. Da stod med Et Høien for hende og hendes Dands omkring den og Ridderens Skikkelse, og hun blev. Saalange hun lyttede til de kjendte Toner, der havde ledsaget de lykkeligste Diebliffe i hendes Liv, mærkede hun Intet til sin Frygt; kun naar Nattergalen et Dieblif hørte op at slaae, vaagnede Skrækken: da hørte hun med Gysen det store Uhrværk nedenunder drøne og buldre med sine Lodder, da forekom det hende, at Kloffen vilde styrte ned og knuse hende, og da maatte hun holde sig fast ved Klokkerebet. Et Par Timer gik dog, indtil Nattergalen med en lang Trille endte sin zittrende, velsignede Sang for den Nat; da var hun igjen ene med sin svimlende Angst og nærmede sig atter Taarntrappen for at forlade det frygtelige Sted; men det var et Held i Fortvivlelsen, at hun knugede Hænderne mod sit Bryst og følte — Ridderens Fjer. Med den i Haanden kæmpede hun sig gjennem Resten af Matten, til Klosterhavens triumferende Galen lod op til hende dybt nede fra. Da sank hun, med Fjeren trykket mod sine Læber, udmattet og bevidstløs om.

Hun laa som død, Fjeren faldt ud af hendes Hænder, den første Morgenluftning trængte sig ind i Taarnet, greb Fjeren, lod den hoppe henad en Bjælke og førte den derpaa ud gjennem Lydhullet. Ude i Luften snurrede Fjeren et Par Gange rundt og dalede derpaa — lige ned for Ridder Eskilds Fodder. Han var netop ifærd med at begive sig hjem, uen gjenkjendte sandsynligvis

sin Fjer; thi han saae strax tilveirs og skyndte sig derpaa op i Taarnet.

Ellepigen vaagnede ved Lyden af hans Skridt, saae en Fjerhat hurtigt komme op ad Trappen og reiste sig forundret. Et Dieblisk maatte Ridder Eskild standse foran det Syn, der mødte ham. Han vidste ikke bestemt, om det alene var Skjæret af den opgaaende Morgensol, som gav hendes Kinder den fine, røde Farve, de hidtil havde savnet, han vidste heller ikke sikkert, om Maanens Træværelse ene var Skyld i, at hendes Skikkelse forekom ham mindre svævende og flygtende; men Et følte han ubedrageligt, nemlig at hans tidligere Frygt for hende var svunden aldeles. Og hun frygtede heller ikke ham, hun frygtede ikke engang for at lade sit Hoved synke ned paa hans Bryst.

Medens Taarnspalerne vaagnede og smuttede ind og ud om dem, taltes de sagte ved; men Ridder Eskild kunde tilsidst ikke mere hvieste, men loftede sin Nøst høit, idet han med begge hendes Hænder i sine udbød: „Ja, vistnok har din Moder Ret! Sorger og Sygdomme ere Menneskenes sikke Lod; ogsaa os To vente de! Men frygt blot ikke; thi mod dem stille vi Mennesker en stærkere Magt, nemlig vor Kjærlighed! — Nede under Høien anede ikke, hvorledes der kan elskes heroppe paa Jorden! — Naar to lykkelige Mennesker elste hinanden, bliver Sorgen, naar den kommer, kun halv saa stor for dem; thi de dele den! Og de tænke ikke paa at frygte for onde Tider; thi ved dem voxer kun Kjærligheden! — Du har fulgt din Kjærlighed; følg den bestandig!“

„Amen!“ sagde en klangfuld, dyb Stemme bagved dem; det var Broder Anders. „Den jordiske Kjærlighed har Du!“ sagde han til Ellepigen. „Paa den skal den him-

mælske opbygges! Af ham, som staaer ved din Side, vil Du bedst høre derom; og han har det Altsammen i sit Hjerte, han er jo min egen Skolar!"

Ridder Eskild rakte sin brogede Silkearm ud, greb Munkens Haand og rystede det brune Ruttearme, og Ellepigen gjenkjendte lige strax Munken med det blaae Baand. Saa gif de alle Tre ned fra Taarnet.

De, som vare tilstede, da Ridder Eskild i den tidlige Morgenstund førte sin Brud igjennem Borggaarden, kunde aldrig glemme hendes barnlige Glæde over de morgenfriske Roser, de muntre Duer og Hestene, som bleve striglede udenfor Stalldøren. —

Endnu staaer tilbage at berette, at Ellesolket kort efter forlod Egnen. Aarsagen dertil angives imidlertid forskjelligt. Nogle paastaae, at Fru Karen samme Dag, som hun førte bort med fire sorte Heste, som stampede stærkt i Landeveien, lod Vand lede ind i Høien; det har da været for at hævne sig. Andre fortælle derimod, at Broder Anders lod ringe med Klokker ved Høien, idet han klogelig indsaae, at Svogerstabet med Høien let kunde blive farligt for Ridderen.

Disse Fortællinger og Skizzer have tidligere været trykte i „Illustreret Tidende“ med Undtagelse af den sidste, som har været optaget i „For Romantik og Historie“.

